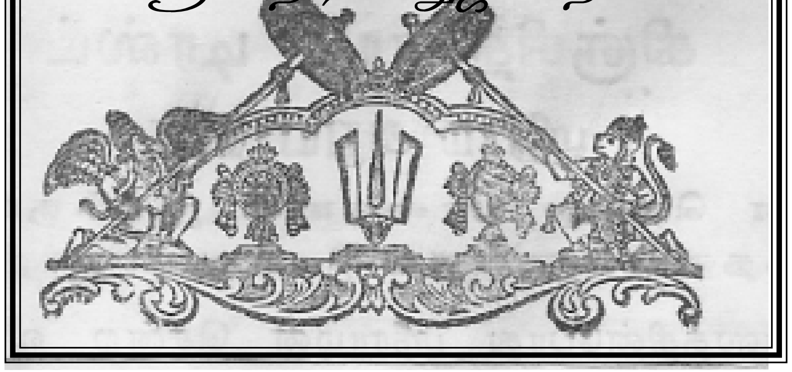
ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ரஹஸ்ய விவேகம்

அழகிய மணவாள நாயனார் அருளியது

கணனி மூலம் தமிழ் எழுத்துக்களில் மாற்றியவர்

கோயில் ஸ்ரீ.உ.வே.ஆத்தான் விஜயராகவாசாரியர்

வெளியீடு:-

ஸ்ரீ.உ.வே.கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,

ஸ்ரீ ஸுதர்சனர் ட்ரஸ்ட்

5, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

வ்யய ஆடி (4-8-2006) விலை: ரூ.30/

ஸ்ரீ ரஸ்து

தெலுங்கு பதிப்பின் பூ$_4$மிகை

இந்த ரஹஸ்ய விவேகம் அருளிச்செய்தவர் - ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள் நியமித்தருளின அஷ்டதி$_3$க்$_3$க$_3$ஜங்களி லொருவராய், ''தே$_3$வராஜகு$_3$ரு'' என்னும் திருநாமத்தையுடை யரான எறும்பி அப்பாவின் திருப்பேரனுகிற தே$_3$வராஜகு$_3$ரு வரருடைய திருக்குமார ராகிய வரவரகுருவரர். இவர்க்கு ''ஆசார்யரத்நம்'' என்னும் மற்றெரு திருநாமமுண்டென்று பூர்வர்கள் பணிக்கும்படி. இந்தத் திருநாமம் இவர்க்கு வழங்கிவருவதற்குக் காரணம் - இவர் ஆசார்யரத்நம் என்னுமொரு க்$_3$ரந்த$_2$ம் அருளிச்செய்தமையே. இவருடைய வம்ஶபரம்பரையினடைவு இருக்கும்படி என்னென்னில் - எறுப்பி அப்பாவின் திருக்குமாரர் யஜ்ஞநாராயணகு$_3$ரு. அவர் தனியன்

தே$_3$வராஜார்யதநயம் த$_3$யாவாத்ஸல்யஸாக$_3$ரம்I
ப்ரஜ்ஞாநிதி$_4$ம் ப்ரபத்$_3$யேஹம் யஜ்ஞநாராயணம் கு$_3$ரும்II

இவருடைய குமாரர் தேவராஜகுரு. அவர் தனியன்

தே$_3$வராஜகு$_3$ரோः பௌத்ரம் தி$_3$வ்யபோ$_3$த$_4$ம் த$_3$யாநிதி$_4$ம்I
வாத்ஸல்யவாரிதி$_4$ம் வாத்ஸ்யம் வந்தே$_3$ தே$_3$வேஶதே$_3$ஶிகம்II

இவர் தாமும் ''ரஹஸ்யவிவரணம்'' முதலிய பல க்$_3$ரந்த$_2$ங்களிட் டருளினர். ''ஸ்ரீஶைலகுலதிலகவேங்கடநாத$_3$ஸூரி'' என்பவர் அருளிச்செய்த ஸம்ப்ரதா$_3$ய சந்த்$_3$ரிகையில் ''தே$_3$வராஜ தே$_3$ஶிகாஸ்து'' என்று பலவிடங்களிலும் உதா$_3$ஹரித்துப் போந்தது இவர் ஸ்ரீஸூக்திகளேயிறே. இந்த ரஹஸ்ய விவேகத்திலும் கைவல்ய மோக்ஷஸ்தா$_2$ந நிர்ணய ப்ரஸங்கத்திலே, ''நம்முடைய நயினர் நிர்ணயித்தருளினர்'' என்று அருளிச்செய்ததும் இவர்தம்மையிறே.

இவர் குமாரர் வரவரகுருவரர். அவர் தனியன்

வாத்ஸ்ய ஸ்ரீதே$_3$வராஜார்யதநயம் விநயோஜ்ஜ்வலம்
வாத்ஸல்யாதி$_3$கு$_3$ணாவாஸம் வந்தே$_3$ வரவரம் கு$_3$ரும்

இவர் அருளிச்செய்த க்$_3$ரந்த$_2$ங்கள் -அஷ்டஶ்லோகீ ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாக்யா, பகவத்கீதாவ்யாக்யா, ரஹஸ்யவிவேகம் முதலியவை.

இந்த ரஹஸ்யவிவேகமென்னும் க்ரந்தத்துக்கு கிடைத்தது.அது அத்விதீயமாயிருந்தபடியால் வெகுஶ்ரமப்பட்டுப் பரிசோதிப்பிக்கப்பட்டது.

இங்ஙனம்,
கோயில் கந்தாடை அண்ணன் திருவேங்கடாசாரியர் ஸ்வாமி.

ஷெ க்ரந்தம் தெலுங்கு லிபியில் இருந்ததை கோயில் ஆத்தான் ஸ்ரீ.உ.வே.விஜயராகவாசார்யர் ஸ்வாமி, தமிழ் எழுத்துக்களில் கம்ப்யூடர் மூலம் டைப் செய்து இந்த க்ரந்தம் வெளிவருவதற்குக் காரணமானவராகிருர். இந்தப் பதிப்பு ஸ்ரீ ஸுதர்சனர் ட்ரஸ்டின் ஆதரவில் வெளியிடப்படுகிறது.

இங்ஙனம்,
வ்யய ஆடி. ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்.
4-8-2006. ஸுதர்சனர்.

ஶ்ரீ:
ஶ்ரீமத்ப்ரணதார்த்திஹரவரத3பரப்3ரஹ்மணே நம:
ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:
ஶ்ரீமத்3வரவரமுநயே நம:
அஷ்டாத3ஶபே4த3விசாராபரநாமதே4ய: ரஹஸ்யவிவேக:
உபோத்3கா4த:

ஜயதி ஸகலவித்3யாரங்க3பூ4மிர்கு3ருர்மே
கு3ணக3ணமணிஸிந்து4: வத்ஸவம்ஶாம்பு3தீ4ந்து3:।
ஸூரபதிகு3ருஸூநு: ஶ்ரீநிவாஸார்யபாத3 –
ப்ரவணவிமலசித்தோ ரம்யஜாமாத்ரு நாமா।।

தர்கேஷ்வேகே வித3க்3த4ா: ப2ணிபதிப2ணிதௌ
ப்ரௌட4தா நாஸ்தி தேஷாம்,
ஶப்3த3ஜ்ஞாநம் ந தர்க்கே ந தது3ப4யவிதோ3
ப4ாதி மீமாம்ஸிதாதீ4:।
மீமாம்ஸாபாரத்3ருஶ்வா ஶட2ரிபுவசஸாம்
ஸ்யாத் ஸ்வரூபாநபி4ஜ்ஞோ
யஸ்மிந்நாஸ்தே ஸமஸ்தம் ஸ தி3ஶது குஶலம்
ரம்யஜாமாத்ருஸூரி:।।

அமோக4ாம் ஸம்ஶ்ரிதாஸ்ஸந்த: ஸாத்விகா மோக்ஷஸித்3த4யே।
உபாத்4வம் ஸௌம்யஜாமாத்ருதே3ஶிகாஷ்டாக்ஷரீம் ஸக்ருத் ।।

ரஹஸ்யத்ரயவாக்யார்த்த2மணீநாம் மலஶோத4நம் ।
ப்ராசாமாசார்யவர்யாணும் க்ரியதே ஸூக்திக3ங்க3யா ।।

உபாய:ஶ்ரீ: விப்4வீ ஶரணவசஸ: ஸாத4நமிதி
ந கைவல்யம் முக்தி: புநரபி பரப்ராப்திகத2நம் ।
தத2ாண்ட3ாந்தர்ப4ாவப்ரமிதிவசநம் கேவலக3தே:
ப்ரபத்தேர்தௌ3ர்ப3ல்யம் த்விதி கதிசந த்3ராக3கத2யந் ।।

ஶக்தாநாம் ப4க்தியோக3: ப்ரபத3நவிஷய:
ஶக்திஹீநாதி4கார:
ப்ரத்யேகோபாயதா ந ப்ரதிநியமவதாம்
கர்மயோக3ாதி3காநாம் ।
ஸாத்4யோபாயேந ஸித்3த4ம் ப4வதி விஸத்3ருஶம்
ப்ராப்யமந்யேந சாந்யத்
த்யாக3ஸ்ஸித்3த4ாநுவாத3: ப்ரணவவிரஹதோ
ஶஷ்டாக்ஷரத்வம் மநோர்ஹி ।।

ஸ்ருஷ்ட்யாதௌ3 நைவ ஶக்தி: ஸ்பு2டமபி
மஹதாம் நித்யமுக்தாதி3காநாம்
தோ3ஷாத்3ருஷ்டிஸ்து வாத்ஸல்யமபி து
பரது3:கோ2த்3த4ருதீச்ச2ா த3யேதி ।

நோபாய: ஶ்ரீ: ந விப்4வீ ந ஶரணவசஸ:
ஸாத4நத்வே ப்ரமாணம்
கைவல்யம் முக்திரஸ்மாந்ந பரமபுருஷ–
ப்ராப்திரூர்த்4வம் ப்ரக்ருத்யா: ।
ப்ராப3ல்யம் ஹி ப்ரபத்தே: ப4ஜநவிதி4ரஸௌ
பு3த்3தி4தௌ3ர்ப3ல்யமூலோ,
ந்யாஸ: ஸர்வாதி4கார: ததி3தரஶரணுநி
அஸ்வதந்த்ராணி நைவ ।।

ஸாத்4யோபாயேந ஸித்3த4ம் ந ப4வதி ஸத்3ருஶம்
ப்ராப்யமந்யேந நாந்யத்,
த்யாக3ஶ்சாங்க3ம் ப்ரபத்தே: ப்ரணவவிரஹதோ
ஶஷ்டாக்ஷரத்வம் மநோர்ந ।
ஸ்ருஷ்ட்யாதௌ3 சாஸ்தி ஶக்தி: ப்ரபு4நியமநதோ
நித்யமுக்தாதி3காநாம்,

தே3ஶாவஶேஷ்விச்சை2வ வாத்ஸல்யமபி ச பரது3:க2ா
ஸஹத்வம் த3யா ஹி ॥

(1) அகாரத்திலே ஆர்த்த2மான ஶ்ரீஸம்ப3ந்த4ம் "*லக்ஷ்ம்யா ஸஹ* இத்யாதி3வசநாநுரோதே4ந உபாயத்வேநைவ ஆகவேண்டுகையாலும், த்3வயத்தில் ஶ்ரீமானுக்குச் சொல்லுகிற உபாயத்வம் விஶேஷணபூ4தையான பிராட்டிக்கும் துல்யமாகையாலும், ஶ்ரீக்கு உபாயத்வமே என்னில், *லக்ஷ்ம்யாஸஹ* இத்யாதி3வசநத்தில் விஶேஷணத்வாப்ரதா4நரக்ஷகத்வவாசியான திருதீயையாலே க4டகத்வேநைவ அந்வயமென்னுமிடம் ஸித்3த4மாகையாலும், வசநாந்தரத்திலும், *நாந்யதா2 லக்ஷணம் ப4வேத்* என்று இங்கே ஶங்கிதமான உபாயத்வம் நிஷித்3த4மாகையாலும், த்3வயத்தில் விஶேஷணத்வப்ரயுக்தமான உபாயத்வம் சொல்லில், நாரபத3வாச்யங்களாய், கார்யோபயோகி3களாய், ஆஶ்ரயணஸௌகர்யாபாத3கங்களான வாத்ஸல்யாதி3கு3ணங்களுக்கும் விஶேஷணத்வப்ரயுக்தமான உபாயத்வம் ப்ரஸங்கி3க்கையாலே அது கூடாமையாலும், ஶ்ரீக்குப்புருஷகாரத்வமே அஸாதா4ரணமென்றதாயிற்று.

(2) பத்நிக்கு பதிஸ்வரூபாநுரூப்யாவஶ்யம்பா4வத்தாலும், *யதா2 ஸர்வக3தோ விஷ்ணு:* இத்யாதி3வசநத்தாலும் ஶ்ரீக்கு விபு4த்வம் கொள்ளவேணுமென்னில், ஶேஷத்வாத்3யவஶ்யம்பா4வத்தாலே விஶ்வபதித்வாதி3கள் வாராதாப்போலே மகாரவாச்யையான இவளுக்கு விபு4த்வம் வாராமையாலும், *யதா2 ஸர்வக3தோ விஷ்ணு:* இத்யாத்3யுக்தஸர்வக3தத்வம், *விஷ்ணோர்தே3ஹாநுரூபாம்* இத்யாதி3யாலே தே3ஹப்ரயுக்தமாகச்சொல்லுகையாலும் விபு4த்வம் கூடாது.

(3) நமஸ்ஸிலே ஸாத்4யோபாயங்களான ப4க்திப்ரபத்திகளுக்கு ஶாஸ்த்ரஸித்3த4மான ப்ரஸித்3தோபாயத்வம் அநிஷித்3த4மென்னில், தத்3விவரணமான சரமஶ்லோகத்தில் பூர்வார்த்த4த்தில்

ஸாத்4யங்களுமாய் விஸத்3ருஶங்களுமாய் அந்யங்களுமான ப4க்திப்ரபத்யாதி3களுடைய பரித்யாக3ாங்க3மாக ஸித்3த4முமாய், அஸத்3ருஶமுமாய், அநந்யமுமான தன்னையே உபாயமாக ஸ்வீகரி என்று விதி4க்கையாலும், இவற்றுக்கு ப்ரஸித்3தோபாயத்வம் நமஸ்ஸிலே நிஷித்3த4ம்.

(4, 5, 6) ஸர்வகர்மவிநிர்மோக்ஷத்தில் முக்திபே4த3ம் கூடாமையாலே கைவல்யம் மோக்ஷமன்று. ஆகையாலே, பரமபத3ப்ராப்தியும், பின்பு மகாரவாச்யனுன ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மாவினுடைய அநுப4வமான கைவல்யமும் அண்ட3த்துக்குள்ளேயென்னில், இவ்விடத்தில் ஸர்வகர்மவிநிர்மோக்ஷமாவது நித்யமான ஆத்மாநுப4வத்துக்கு ப்ரதிப3ந்த4கமான அசித்ப்ராப்திஹேதுபூ4தஸர்வகர்மங்களினுடையவும் விநிர்மோக்ஷமே அவனுக்கு அபேக்ஷிதமாகையாலே கைவல்யம் மோக்ஷமாய் ஸ்வோத்3தே3ஶ்யப2லஸாத4நபூ4தகர்மக்ஷயம் அவனுக்கு விவக்ஷிதமல்லாமையாலே அது நஶியாமையாலே மோக்ஷபே4த3மும் ப்ராமாணிகமாய்க்கூடுகையாலும், நித்யமாகையாலே புந:பரப்ராப்தி கூடாமையாலும் அவனுக்கு ஸ்வவ்யதிரிக்ததத்வப்ராப்த்யபா4வத்தாலே, *விரஜாபரமவ்யோம நோ:* இத்யாத்3யுக்தஸ்தா2நமே ஸ்தா2நமாகவும் ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மவாசியான மகாரத்திலே ஸித்3த4மாகையால் அவை மூன்றும் கூடாது.

(7, 8, 9) ப்ரபத்தி தௌ3ர்ப3ல்யமும், அதின் ஶக்திரஹிதாதி4காரத்வமும், ப4க்திக்கு ஶக்தாதி4காரத்வமும், ஸர்வத4ர்மபரித்யாக3ாங்க3கதத்3விதா4நத்தாலே கூடாது.

(10, 11, 12) "ஸாத்4யோபாயேந ஸித்3த4ம் ப4வதி" த்யாதி3த்ரயமும் ஶாஸ்த்ரஸித்3த4மென்னில், ஸாத்4யமுமாய் விஸத்3ருஶமுமாய், அந்யமுமான ஸர்வத4ர்மபரித்யாக3பூர்வகமாக ஸித்3த4மாய், ஸத்3ருஶமுமாய், அநந்யமுமான தன்னை உபாயமாக ஸ்வீகரி என்று விதி4க்கையாலே கூடாது.

(1 3) த்யாஜ்யமாகில், ஸாத்4யோபாயவிதி4 வ்யர்த்த2மாகையாலே "த்யாக3: ஸித்3த4ாநுவாத3:" என்கையும் தத்3விதி4 அந்யார்த்த2மாகையாலே வ்யப்பாலே அபாஸ்தம்.

(1 4) ப்ரணவமந்த்ரா அஷ்டாக்ஷரத்வமும் *ஓமித்யேகாக்ஷரம்* இத்யாதி3ஶ்ருதிஸித்3தை4யான அஷ்டாக்ஷரஸங்க்2யையையுடைத்தான திருமந்த்ரத்தாலே நிரஸ்தம்.

(1 5) *ஜக3த்3வ்யாபாரவர்ஜம்* என்கையாலும், ஸர்வஶரீரத்வம் கூடாமையாலும், முக்தருக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாதி3யில் ஶக்தியில்லை என்றும், *ஜக3த்3வ்யாபாரவர்ஜம்* என்றது ஈஶ்வரநியோக3மில்லாதவர்களுக்கேயாகையாலே, அதுண்டானவர்களுக்கு ஸர்வ ஶரீரித்வமொழியவே ஸ்ரஷ்ட்ருத்வம் காண்கையாலும் ஸர்வவித4-கைங்கர்யவாசியான சதுர்த்தி2யாலே தள்ளுண்டது.

(1 6) *ப4க்தாநாமாக3ஸ்ஸ்வவிஜ்ஞாதா* என்கையாலே தோ3ஷாத3ர்ஶித்வமே வாத்ஸல்யம் என்னுமதுவும் ஸமந்வயாதி4-கரணத்தில், ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலே "வாத்ஸல்யம் நாம தோ3ஷேஷ்வபி கு3ணத்வபு3த்3தி4:" என்றும், ஸ்த2லாந்தரத்திலும் தோ3ஷபோ4க்3யத்வமேயாகச்சொல்லுகையாலும் தத்3வாசியான நாரஶப்3த3த்தாலே நிரஸ்தம்.

(1 7)"பரது3:கே2ாத்3த4ருதீச்ச2ா" "பரது3:க2நிராசிகீர்ஷா-த3யை" என்றதும், "த3யாநாம - ஸ்வார்த்த2நிரபேக்ஷா பரது3:க2ாஸஹிஷ்ணுதா" என்று ச்ருதப்ரகாஶிகையிலே பரது3:க2ாஸஹத்வமாகச்சொன்ன த3யையே நாரஶப்3த3வாச்யமாகையாலே அத்தாலே தள்ளுண்டது.

(1 8) கர்மயோக3ாதி3களுக்கு ப்ரத்யேகோபாயத்வமும்கூடப் பதிணெட்டும் அடைவே விவரிக்கப்படுகிறது.

இத்யுபோத்3க4ாத:

பூர்வபக்ஷ:

உபாய:ஶ்ரீ:

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே த்ரயோவிம்ஶாதி4காரத்திலே - "*லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ஹ்ருஷீகேஶ: தே3வ்யா காருண்யரூபயா। ரக்ஷக: ஸர்வஸித்3த4ாந்தே வேத3ாந்தேஷு ச கீ3யதே* என்கிறபடியே ஸபத்நீகனாய்க்கொண்டு ஸர்வரக்ஷண-யஜ்ஞதீ3க்ஷிதனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஶ்ரீமச்ச2ப்3த3த்திலே சொல்லுகிற பத்நீஸம்ப3ந்த4த்தில் வரும் கலக்கங்களுக்கு தி3ங்மாத்ரத்தாலே பரிஹாரம் காட்டுகிறோம். சிலர் த்3வயத்தில் பூர்வக2ண்ட3த்தில் ஶ்ரீமச்ச2ப்3த3ம் உபலக்ஷணபரமென்றும், உத்தரக2ண்ட3த்தில் ஶ்ரீமச்ச2ப்3த3ம் விஶேஷணபரமென்றும் பிரியச்சொன்னார்கள். இவ்விடத்தில் ஶப்3த3ம் ஏகரூபமாயிருக்க, ஸ்வாரஸ்யத்துக்கு ப3ாத4கமன்றிக்கேயிருக்க, *ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்த்ர்யம்* இத்யாதி3களில் ப்ரஸித்3த4மான கூடஸ்த2-ஸம்ப்ரத3ாயவிருத்3த4மாகப்பண்ணுகிற இவ்விப4ாக3ம் அநுபபந்நம். அநந்யோபாயத்வவிருத்3த4மான உபாயத்3வித்வ-ப்ரஸங்க3ம் இவ்விடத்தில் ப3ாத4கமானாலோவென்னில் அநந்யப்ரயோஜநத்வவிருத்3த4மான ப்ராப்யத்3வித்வ-ப்ரஸங்க3த்தாலே உத்தரக2ண்ட3த்திலும் விஶேஷணத்வம் தவிர ப்ரஸங்கி3க்கும். ஆனால் இரண்டிடத்திலும் உபலக்ஷண-மானாலோவென்னில், கு3ணவிக்3ரஹவ்யாபாரவிஶேஷ-ணங்களும் இரண்டிடத்திலும் உபலக்ஷணமாக ப்ரஸங்-கி3க்கும். உபயுக்தங்களாகையாலே அவை விஶேஷணங்கள் என்னில், இதுவும் பூர்வோத்தர க2ண்ட3ங்களில் பத்நீ-ஸம்ப3ந்த4த்திலும் துல்யம். உபயோக3வி ஶேஷங்கள் தத்தத்3வஸ்துக்களுக்கு அநுரூபமானபடியிலே ப்ரமாண-ஸம்ப்ரத3ாயங்களாலே கண்டுகொள்வது. வஸ்த்வநுரூப-மாயிறே விநியோக3மிருப்பது. உபாயோபேயபரமான வாக்யத்3வயத்திலும் ஶ்ருதமான இவ்விஶேஷணத்தினு-டைய உபயோக3ப்ரகாரத்தை *வேரிமாறாத பூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்குமே* என்றும், *நின்திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு நின்கோயில் சீய்த்து* என்றும் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தார்.

அலமேஷா பரித்ராதும் ராக்ஷஸ்யோ மஹதோ ப3யாத்

என்றும், *அலமேஷா பரித்ராதும் ராக4வாத் ராக்ஷஸீக3ணம்* என்றும் ஸ்ரீ வால்மீகிப4க3வாந் ஶரணாக3திஸாரமான ஆதி3காவ்யத்திலே நிப3ந்தி4த்தான். *ஸம்ஸாரார்ணவதாரிணீம்* என்று ஹிரண்யக3ர்ப்ப4காஶ்யபாதி3களும் சொன்னார்கள். *வாச: பரம் ப்ரார்த்த2யிதா ப்ரபத்3யேந்நியத: ஶ்ரியம்* என்று ஶௌநகப4க3வான் விதி4த்தான். *ஆத்ம வித்3யா ச தே3வி த்வம் விமுக்திப2லதா3யிநீ* என்று புலஸ்த்யவஸிஷ்ட2வரப்ரஸாத3லப்3த4பரதே3வதாபாரமார்த்2யஜ்ஞாநமுடைய ஸ்ரீபராஶரப்3ரஹ்மர்ஷி அருளிச்செய்தான். *விமுக்திப2லதா3யிநீ* என்கிறவிது ஆத்மவித்3யாவிஶேஷணமானாலும், தத்ஸாமாநாதி4கரண்யத்தாலே அது இவளுடைய விபூ4தியாயிற்று. ஶ்ரிய:பதிதானும், *யாமாலம்ப்3ய ஸுகே2நேமம் து3ஸ்தரம் த்ரிகு3ணோத3தி4ம்। நிஸ்தரந்த்யசிரேணைவ வ்யக்தத்4யாநபராயணா:* என்று ஸ்ரீஸாத்வதத்திலே ஶ்ரிய:பதிரூபத்4யாநத்திலே அருளிச்செய்தான். தத்பரங்களான ஶாஸ்த்ரங்கள் நிற்க இம்மத்4யஶாஸ்த்ரங்கள் அதிப்ரப3லங்கள்.

<u>ஆளவந்தாரும்</u>,*ஜக3த்ஸமஸ்தம் யத3பாங்க3ஸம்ஶ்ரயம்* என்றும், *ஶ்ரேயோ ந ஹ்யரவிந்த3லோசநமந:காந்தாப்ரஸாதா3த்3ருதே ஸம்ஸ்ருத்யக்ஷரவைஷ்ணவாத்4வஸுந்ருணாம் ஸம்பா4வ்யதே கர்ஹிசித்* என்றும் அருளிச்செய்தார். (ஸ்ரீபா4ஷ்யகாரரும் – ஸ்ரீவைகுண்ட2க3த்3யத்திலே, *ஶேஷஶேஷாஶநாதி3ஸர்வம் பரிஜநம் ப4க3வதஸ்தத்தத3வஸ்தோ2சிதபரிசர்யாயாமாஜ்ஞாபயந்த்யா* என்று ப4க3வத்கைங்கர்யரூபபரமபுருஷார்த்த2ம் இவள் நியோக3த்தின் படியே நடத்தவேணுமென்று அருளிச்செய்தார்.)

<u>கூரத்தாழ்வானும்</u>,* ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீர்தி3ஶதாத3ஶேஷஜக3தாம் ஸர்க்கோ3பஸர்க்க3ஸ்தி2தீ: ஸ்வர்க்க3ம் து3ர்க்க3திமாபவர்க்கி3கபத3ம் ஸர்வம் ச குர்வந் ஹரி:। யஸ்யா வீக்ஷ்ய முக2ம் ததி3ங்கி3தபராதீ4நோவித4த்தேऽகி2லம் க்ரீடே3யம் க2லு நாந்யதா2ஸ்ய ரஸதா3 ஸ்யாதை3கரஸ்யாத்தயா* என்று ஸங்க்3ரஹித்த அர்த்த2த்தை *தே3வி த்வந்மஹிமாவதி4ர்ந ஹரிணா நாபி த்வயா ஜ்ஞாயதே* என்று தொடங்கி விஸ்தரித்தார்.

<u>ப4ட்டரும்</u>,*ஐஶ்வர்யமக்ஷரக3திம் பரமம் பத3ம் வா கஸ்மைசித3ஞ்ஜலிப4ரம் வஹதே விதீர்ய । அஸ்மை ந கிஞ்சிது3சிதம் க்ருதமித்யதா2ம்ப3 த்வம் லஜ்ஜஸே கத2ய கோயமுதா3ரபா4வ:* என்று ஶ்ருதியில் 'உதா3ர'ஶப்3த3த்துக்கு வ்யாக்2யாநம் பண்ணினார் இத்யாதி3யாலும், 'இப்படி மத்4யஸ்த2த்3ருஷ்டியாலே ப்ராமாணிகார்த்த2ங்கள் தோற்றச்செய்தே பற்றினது விடாதொழியில், *த்3ருட4பூர்வஶ்ருதோ மூர்க்கோ2 த4ர்மாணுமவிஶாரத3:। வ்ருத்3தா4நப்ருச்ச2ந் ஸந்தே3ஹாந் அந்த4: ஶ்வப்4ரமிவர்ச்ச2தி ॥ அந்யதா2 மந்த3பு3த்3தீ4நாம் ப்ரதிபா4தி து3ராத்மநாம் । குதர்க்க(வ்யாலத3ஷ்டாநாம்) ஜ்ஞாநது3ஷ்டாநாம் விப்4ராந்தேந்த்3ரியவா(ஜி)தி3நாம்* என்கிற த3ஶையாம். ஆகையால் ஸித்3தோ4பாயஶப்3த3வாச்யவிமர்ஶத்தில் *நாநயோர்வித்3யதே பரம்* இத்யாதி3யாலும், ஸப்தவிம்ஶாதி4காரத்திலே, *லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ... கீ3யதே* இத்யாதி3களிற்படியே ஸபத்நீகனாக ஸித்3த4னாயிருக்கையாலே இங்கே ப்ரமாணஸித்3தோ4பயோக3விஶேஷமான பத்நீஸம்ப3ந்த4ம் ஆர்த்த2ம். இப்படி ஸந்நியோக3ஶிஷ்டந்யாயத்தாலே எம்பெருமானைச் சொன்னவிடமெங்கும் பிராட்டியையும் சொல்லிற்றாம்' என்றும், அஷ்டாவிம்ஶாதி4காரத்திலே, 'நாராயணன் ஶரண்யனாம்போது லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டனாயிருக்குமென்கைக்காக பூர்வக2ண்ட3த்தில் ஸ்ரீமச்ச2ப்3த3ம்' என்றும், 'சரணாவிதி நிர்தே3ஶ:பத்நீவைஶிஷ்ட்யபா3த4க:। இதி மந்தை3ரித3ம் ப்ரோக்தம் ஸ்ரீமச்ச2ப்3த3நிரோத4த:॥ ஶப்3த3ஸ்வரஸத: ப்ராப்தம் வைஶிஷ்ட்யம் பரமம் ஶ்ருதம் । விஶேஷ்யசரணத்3வித்வம் ந ஹி பா3தி4துமர்ஹதி ॥ சரணாநிதி வக்தவ்யமிதி யச்ச ப்ரஸஞ்ஜிதம் । க்3ரந்த2ஜ்ஞைரபஹாஸ்யம் தத் பதிப்ராதா4ந்யதோऽந்வயாத் ॥ ந ஸம்ராஜி ஸபத்நீகே ஸத்3விதீயோக்திஸாஹஸம் । தத2ாத்ரேத்யபராம்ருஶ்ய த3ர்ஶிதம் கு3ருஸாஹஸம்' இத்யாதி3யாலும் இப்படியே *உபாய: ஸ்ரீ:* என்று ஸாதி4க்கப்பட்டது.

——இதி பூர்வபக்ஷக்3ரந்த2:

அத2 ஸித்3த4ாந்த-
நோபாய: ஸ்ரீ:

ஸ்ரீவசநபூ4ஷணவ்யாக்2யாநத்திலே – 'புருஷகாரமென்றும், உபாயமென்றும் இவற்றை நிரூபகமாக அருளிச்செய்தது – பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும், ஈஶ்வரனுக்கு உபாயத்வமும் அஸாத4ாரணமென்று தோற்றுகைக்காக. இதுதன்னை –*மத்ப்ராப்திம் ப்ரதி ஜந்தூநாம் ஸம்ஸாரே பததாமத4:। லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்தி3ஷ்டா பரமர்ஷிபி4:। மமாபி ச மதம் ஹ்யேதத் நாந்யதா2 லக்ஷணம் ப4வேத்* என்றும், *அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோ வை ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மீபதி: ஸ்வயம்। லக்ஷ்மீ: புருஷகாரேண வல்லப4ா ப்ராப்தியோகி3நீ। ஏதஸ்யாஶ்ச விஶேஷோயம் நிக3மாந்தேஷு ஶப்3த்3யதே* என்றும், *ஆகிஞ்சந்யைகஶரணா: கேசித் ப4ாக்3யாதி4கா: புந:। மத்பத3ாம்போ4ருஹத்3வந்த்3வம் ப்ரபத்3ய ப்ரீதமாநஸா:। லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண வ்ருதவந்தோ வராநநா। மத்க்ஷமாம் ப்ராப்ய ஸேநேஶ ப்ராப்யம் ப்ராபகமேவ மாம்। லப்3த்4வா க்ருதார்த்த2ா: ப்ராப்ஸ்யந்தி மாமேவாऽநந்யமாநஸா:* என்றும் ப4க3வச்ச2ாஸ்த்ரத்திலே தானே அருளிச்செய்தானிறே' என்றும், "உபாயத்வமும், 'க்ருஷ்ணம் த4ர்மம் ஸநாதநம்' என்று ஸநாதநத4ர்மமாகச் சொல்லப்படுகிற அவனுக்கே ஸ்வதஸ்ஸித்3த4மாய், ததீ3யருக்கும் தத3ாஸத்தியடியாக வருகிறதிறேயுள்ளது. ஆகையாலே பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும் ஈஶ்வரனுக்கு உபாயத்வமும் நிரூபகமாகத் தட்டில்லை. இவ்வர்த்த2த்தை வெளியிடுகைக்காகவாயிற்று இவரிப்படி அருளிச்செய்தது" என்றும், 'இப்படி புருஷகாரஸாபேக்ஷமென்னில் உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யஹாநி வாராதோ என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார்மேல் உபாயமென்று தொடங்கி. அதாவது – ஸஹாயாந்தரஸம்ஸர்க்க3ாஸஹமான ஸித்3தே4ாபாயம் ஶரணவரணஸ்வரூபஸ்வீகாரத்தில் ஸ்வீகர்த்தாவான புருஷனையும் ஸ்வீகரிப்பிக்கும் புருஷகாரத்தையும் அபேக்ஷித்திருக்கும். ஸ்வீக்ருதனான தான் இவனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகேஷ்டப்ராப்தி பண்ணுகையாகிற கார்யகாலத்தில் புருஷனும் புருஷகாரமுமாகிற

உப4யத்தையும் அபேக்ஷியாதே தானே செய்து தலைக்கட்டுமென்கை. கார்யகாலத்தில் ஸஹகாரிஸாபேக்ஷத்வமுண்டாகிலிறே உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யத்துக்கு ஹாநி வருவதென்று கருத்து' என்றும், ரஹஸ்யத்ரயவ்யாக்2யாநத்தில் அகாரார்த்த2விவரணத்தில், *லக்ஷ்ம்யா ஸஹ... ...கீ3யதே* என்கிறபடியே ரக்ஷகனான ஈஶ்வரன் சேதநரை ரக்ஷிக்கும் த3ஶையில், இவர்களுடைய அபராத4ங்களைக் கண்டாதல், தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலேயாதல் உபேக்ஷியாமற்செய்கைக்குறுப்பான க்ருபையை ஜநிப்பிக்கும் புருஷகாரபூ4தையான பிராட்டிஸந்நிதி4 அவஶ்யாபேக்ஷிதமாகையாலே, ரக்ஷகனானவனைச் சொல்லுகிற இவ்வகாரத்திலே லக்ஷ்மீ ஸம்ப3ந்த4ம் அநுஸந்தே4யமென்கை' என்றும், த்3வயத்தில் பூர்வக2ண்ட3த்தில் ஸ்ரீமத்பத3ார்த்த2விவரணத்தில், 'இப்போதிவளைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக' என்கையாலே உபாயவஸ்துவிஶேஷணமாயிருக்கிற ஆகாரத்தையிட்டு இவளுக்கு உபாயத்வத்தில் அந்வயம் சொல்லும் பக்ஷம் நிரஸ்தம்' என்றும், சரணுவிதி பத3ார்த்த2விவரணத்தில்,'த்3விவசநம் இரண்டுக்கு மேல் மற்றொன்று புகுர ஸஹியாமையாலே ஸஹாயாந்தரநிரபேக்ஷமான உபாயபூர்த்தியையும் சொல்லுகிறதென்கை' என்றும், 'அவனுபாயமாமிடத்தில் ஸஹாயாந்தரங்களை ஸஹியாமையாலே தான் உபாயப4ாவத்தில் அந்வயமின்றிக்கே புருஷகாரமாயிருக்கும்' என்றும் பெரியஜீயர் அருளிச்செய்தார்.

பரந்தரஹஸ்யத்தில் (த்3வயப்ரகரணே மதுப3ர்த்த2விசாரே) *ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ* என்று உபாயதயா வக்ஷ்யமாணனான நாராயணனுக்கு விஶேஷணமாக ஸ்ரீமத்தையைச் சொல்லாநின்றால், நாராயணஶப்3த3த்திற்சொல்லப்புகுகிற கு3ணவிஶேஷங்கள் விஶேஷணத்வேந உபாயஶரீரத்திலே அந்விதமாகிறவோபாதி இவளும் உபாயாவயவமாக ப்ராப்தையுமாய், மாதாபிதாக்களிருவரும் சேரவிருந்து ப்ரஜாஸம்ரக்ஷணம் பண்ணுகை ப்ராப்தமுமாய் அதுக்குமேலே *வேரிமாறாதபூமேலிருப்பாள் வினை

தீர்க்குமே* என்று உபாயக்ருத்யமான விரோதி4நிவர்த்த-
கத்வம் இவ்வர்த்த2த்திலே நிஷ்ட2ரான நம்மாழ்வார்
திருவுள்ளத்தாலுமுண்டாய் ப்ரதே3ஶாந்தரங்களில், இவளை
புருஷகாரமாக நினைத்துச்சொல்லுகிறார்களென்கிறவை-
யும் உபாயப4ாவத்திலே அந்வயிப்பிக்க யோக்3யமுமாய்
அதுக்கு மேலே, *அரி:ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய:*
என்று மேலே அநுஷ்டி2க்கப்புகுகிற ப்ரபத்திதானே
புருஷகாரக்ருத்யத்தைச் செய்யவற்றாகையாலும், மாட்டா-
தாகில் இவள் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையாற்றிச்சேரவிட உபாய-
பூ4தனானவிவன் ரக்ஷிக்கவமைந்திருக்க உபாயாந்விதமான
இவனுடைய ப்ரபத்த்யநுஷ்ட2ாநம் நிஷ்ப2லமாம்படியுமா-
யிருக்க இவளுக்கு உபாயஶரீரத்தில் அந்வயமில்லை.
புருஷகாரப4ாவத்திலே என்று ஒதுக்கித் தருவாரார்
என்னில் விஶேஷணத்வமுண்டேயாகிலும் விஶேஷணக3த-
மான கு3ணங்களோபாதி உபாயோபயோகி3த்வம்
இவளுக்கு இல்லாமையாலும், ஸமாஶ்ரயணைகாந்தமான
ஸௌஶீல்யாதி3கு3ணோதே3யவிரோதி4யான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை
புருஷகாரபூ4தையான இவளாற்றினாலும் அவன் கார்யம்
செய்யும்போதைக்கு *ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே* என்கிற
படியே உபாயப்ரார்த்த2நாரூபமான ப்ரபத்தி வேண்டுகை-
யாலும், *வினை தீர்க்கும்* என்கிறவிடம் *களைவாய்
துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்*
என்கிறவருடைய உக்தியாகையாலே இத்திருவாய்மொழி
அநுஸந்தி4த்தவர்பக்கல் இவளுக்குண்டான ஆத3ராதிஶய-
ப்ரகாஶகமாகையாலும் இவளுக்கு புருஷகாரப4ாவத்திலே
நோக்காகக்கடவது.

இவளுக்கு உபாயப4ாவத்தில் அந்வயமுண்டாகில் ஸாத4ந-
பூ4தமான கர்மஜ்ஞாநாதி3களுக்கு *ப2லமத:* *ஸப்ரீதோऽலம்
ப2லாய* என்று ஆராத4நப்ரீதனான ஈஶ்வரன் முக2த்தாலே
இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரரூபமான ப2லஸித்3தி4
இவளாலேயாதல், அங்ஙனன்றியிலே ப2லப்ரதிபாத3ந-
ஹேதுவான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி3களுக்கு உத்பாதி3கையாத-
லாகவேண்டும். தான் ப2லப்ரஸாதி3கையாகில் *ய:

ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்*, *பராஸ்ய ஶக்திர்விவிதை4வ
ஶ்ரூயதே ஸ்வாப4ாவிகீ ஜ்ஞாநப3லக்ரியா ச*, *தேஜோ-
ப3லைஶ்வர்யமஹாவபோ3த4ஸுவீர்யஶக்த்யாதி3கு3ணைகராஶி:*
என்று ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் ஈஶ்வரனுக்குச்சொல்லுகிற
ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி3கு3ணவிஶேஷங்களின்றியிலேயொழியவேணும்.
உண்டாகிலிவளையொழியவே ஈஶ்வரன்றானே கார்யகரண-
க்ஷமனே. அக்குணங்களை உத்பாதி3க்கிறாளாகில், குணங்க-
ளுக்கு ஸ்வாப4ாவிகத்வமின்றியிலேயொழியும்.
ஸௌஶீல்யாதி3களோபாதி திரோஹிதமானவற்றை
ப்ரகாஶிப்பிக்கிறாளென்னில், ஜக3த்ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாராதி3-
களிலே இடைவிடாமல் விநியோக3ம் கொண்டு போருகிற
ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி3களுக்கு ஸௌஶீல்யாதி3திரோத4ாயகமான
ஸ்வாதந்த்ர்யத்தோபாதி ஒரு திரோத4ாநமில்லையே.
உண்டாகில் ஸ்ருஷ்ட்யாதி3கள் நடவாதொழியவேணும்.
ஸர்வதா3 அந்விதையாகில் ஸ்வவிரோதி4நிவ்ருத்தியில்,
தத்தஸ்ய ஸத்3ருஶம் ப4வேத் என்று இருக்கக்கூடாதே.
கு3ணவிஶேஷங்களே அமைகையன்றோ. *ஆஶம்ஸேயம்
ஹரிஶ்ரேஷ்ட2 க்ஷிப்ரம் மாம் ப்ராப்ஸ்யதே பதி:। அந்தராத்மா
ச மே ஶூத்3த4: தஸ்மிம்ஶ்ச ப3ஹவோ கு3ணா:* என்று
தன்பக்கல் அநந்யோபாயத்வமும் அவன்பக்கல் கு3ண-
விஶேஷங்களுமே ப2லஸித்3தி4க்குமபேக்ஷிதமாகத்தான்
அறுதியிட்டு வைத்தது. நாம் உபாயமாக யாதொரு
வஸ்துவை ஸ்வீகரிக்கிறோம், அவ்வஸ்துவுக்கு இவள்
ஸ்வரூபநிரூபிகையாகையாலே ப்ரணவத்தில் ப்ரத2ம-
பத3த்திற்போலே *யத்3யபி ஸச்சித்த:*என்கிற கு3ணஸித்3தி4-
ந்யாயத்தாலே அவர்ஜநீயமாய் அந்வயியாதோவென்னில்,
ஸ்வரூபநிரூபகத்வேந அவர்ஜநீயஸம்ப3ந்த4ம் உண்டே-
யாகிலும், உபாயத3ஶையைக் கொண்டு கொள்வதொரு
ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே ஸ்வரூபநிரூபகங்களான
ஜ்ஞாநாநந்த3ங்களோபாதியும் குமரிருந்து போமித்தனை.
இவற்றுக்கு ப்ரயோஜநமின்றிக்கேயொழிகைக்கு ஹேது –
அவனுடைய நைரபேக்ஷ்யமாகில், சில கு3ணவிஶேஷங்கள்
உபாயதயா அந்வயிக்கிறபடி என் என்னில், இவை
கார்யோபயோகி3யாகையாலும், கு3ணத்வேந அப்ருத2க்-

பு3த்3தி4ப்ரவ்ருத்திகமாகையாலும், கு3ணிகு3ணத்3வாரா கார்யம் செய்கை நைரபேக்ஷ்யத்துக்குக் கொத்தையல்லாமையாலும் அவற்றுக்குத் தட்டில்லை.

"இவள் கார்யாநுபயுக்தையாகையாலும் த்3ரவ்யத்வேந ப்ருத2க்3பு3த்3தி4ப்ரவ்ருத்தியோக்3யதையுண்டாகையாலும், அத்தாலே உபாயநைரபேக்ஷ்யத்துக்குக்கொத்தையாயறுகையாலும் உபாயபா4வத்தில் அந்வயமில்லை. ஆகையால் ஶேஷித்வத3ஶையிலும் ப்ராப்யத்வத3ஶையிலும் ஒரு மிது2நமே ஆகவேண்டினவோபாதி உபாயத3ஶையிலே ஸ்வேதரஸகலஸஹாயாஸஹமாயிருக்கையாலே இவளுக்கு உபாயபா4வத்தில் அந்வயமின்றியிலே புருஷகாரபா4வத்திலேயாகக்கடவது" என்றும், க3த்யத்ரயவ்யாக்2யாநத்திலே "*ஶ்ரீவல்லப4* – இவ்வால்லப்4யம் புருஷகாரபா4வத்துக்கும் ப்ராப்யதைக்கும் உறுப்பாயிறேயிருப்பது" என்றும்," *ஶ்ரீமந்* இப்படியிருக்கிற உன்னையுங்கூட அசிர்த்து, புருஷகாரபூ4தையான பிராட்டியைப் பார்த்து ரக்ஷிக்கவேணும்" என்றும், "*ஶ்ரீமதே* என்கிறவிடத்தில் ஸ்வரூபாநுப3ந்தி4யான லக்ஷ்மீஸம்ப3ந்த4மநுஸந்தே4யம். இத்தால் புருஷகாரபா4வம் சொல்லிற்று" என்றும், "*ஶ்ரீமந்*– பூர்வவ்ருத்தம் பாராதே விஷயீகரிக்கும்படி அருகேயிருந்து சேர்ப்பாருமுண்டு" என்றும் ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

சரமரஹஸ்யத்ரயத்திலே 'இப்பத3த்தில் த்3விவசநம் 'ஸத்3விதீயம் இவ்வுபாயம்' என்கிற ஸாஹஸவசநத்தைத்தள்ளுகிறது. அவனுமவளும்கூட உபாயமென்னில், சரணங்கள் இரண்டு என்னவொண்ணாது, நாலென்னவேணும். இவ்விருவரும் ஸமப்ரதா4நரென்னில், அவளும் தனியே உபாயமாய் அவனும் தனியே உபாயமாய், விஶிஷ்டம் உபாயமென்னும் வார்த்தையோடு விரோதி4க்குமாகையாலே, அவளுக்கு புருஷகாரபா4வமும் அவனுக்கு உபாயபா4வமும் வ்யவஸ்தி2தமாயேயிருக்கும்' என்று நயினாராச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார். ரஹஸ்யாம்ருதத்திலே 'இவளுடைய உபாயபா4வத்தை ஸகலப்ரமாணங்களும் சொல்லிற்றேயாகிலும்,

லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டம் உபாயமென்னுமளவில் விஶேஷ்யமான ஈஶ்வராம்ஶத்திலே ப்ராதா4ந்யமும், விஶேஷணமான இவள் பக்கலிலே அப்ராதா4ந்யமுமாகக்கடவது. அதாவது – புருஷோத்தமத்வத்தாலே வந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணிக்கொடுப்பான் ஈஶ்வரனேயாய், இதுகண்டு தானுகந்து அவனைப்பின் செல்லுகை – தனக்கு ஸ்வரூபமாயிருக்கை. ஆனபின்பு தனித்து இருவரும் உபாயமாகச் சொல்லுகிறவிடங்கள் – ப4க3வானுக்கு அபி4மதையாய் அநுரூபையாயிருக்கிற ப்ராதா4ந்யத்தாலே, இவள் சொல்லிற்றை அவன் செய்யுமென்கிற நிஶ்சயநிப3ந்த4நமாகக் கடவது. ஆகையால் உபாயவிஶேஷணமான விக்3ரஹாதி3களில் ஶுப4ாஶ்ரயத்வத்திலே விக்3ரஹத்துக்கு அந்வயமாகிறுப்போலேயும், அக்கு3ணங்களில் வாத்ஸல்யாதி3களுக்கு ஆஶ்ரயணீயத்வத்திலும், ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி3களுக்கு கார்யகரத்வத்திலும் அந்வயமாகிறுப்போலவும் கு3ணங்களுக்குத் தனித்தனியே கார்யபே4த3முண்டாகுப்போலவும் லக்ஷ்மிக்கு புருஷகாரபா4வத்திலே அந்வயமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டதாயிற்று" என்று வாதி3கேஸரி அழகியமணவாளஜீயர் அருளிச்செய்தார்.

தத்வபூ4ஷணத்திலே 'காரணவஸ்துவே உபாஸ்யமுமாய் ஶரண்யமுமாகையாலே இவளுக்கு உபாயபா4வத்தில் அந்வயமில்லை. இவளுக்கு உபாயபா4வமுண்டாக ப்ரமாணங்களுண்டே என்னில் – அது ஶரண்யனுடைய இச்ச2ாநுவிதா4யித்வமாகக்கடவது' என்றும், 'மேலே ப்ரத2மபதா3ந்தமான த்3விவசநத்தாலே நிர்விக்3ரஹவாதி3களை நிரஸிக்கிறது, அநந்தரபத3த்தாலே உபாயத்3வித்வவாதி3களை நிரஸிக்கிறது என்று நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளை நிர்வஹிப்பர்' என்றும், ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே – 'சரணௌ' என்று த்3விவசநப்ரயோக3ம் பண்ணுவானேன் என்னில்,
ஏகவசநப்ரயோக3ம்பண்ணினால் ஜாத்யேகவசநமாகக் கொண்டு லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டோபாயத்தைக் காட்டுகையாலே

அதை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக த்$_3$விவசநப்ரயோக$_3$ம்' என்றும், 'லக்ஷ்மீகு$_3$ணவிக்$_3$ரஹங்கள் விஶேஷணமாய் அவன் விஶேஷ்யமாகையாலே விஶேஷ்யாம்ஶபூ$_4$தனான-வனுக்கே ப்ராத$_4$ாந்யேந கார்யகரத்வம், விஶேஷணம்ஶ-மான இவற்றுக்கு தத$_3$நுவித$_4$ாயித்வமாத்ரமேயாயிருக்கு-மாகையால், விக்$_3$ரஹத்துக்கு ஶுப$_4$ாஶ்ரயத்வம், வாத்ஸல்-யாதி$_3$களுக்கு ஆஶ்ரயணஸௌகர்யாபாத$_3$கத்வம், ஜ்ஞாந-ஶக்த்யாதி$_3$களுக்கு ஆஶ்ரிதகார்யாபாத$_3$கத்வம், இந்த கு$_3$ணங்களுக்குத் தனித்தனியே கார்யபே$_4$த$_3$மெப்படி – அப்படியே லக்ஷ்மீபுருஷகாரத்வம் நியதமாகவேயிருக்கும்' என்றும், "ஶ்ரீமாலாதி$_4$பவம்ஶமௌக்திகமணி: கண்ட$_2$ரவோ வாதி$_3$நாம் நாம்நா யாமுநதே$_3$ஶிக: கவிவர: பாதஞ்ஜலே பண்டி$_3$த:" என்று சொல்லப்பட்டவராய், அழகருக்கு புரோ-ஹிதராய் வாதி$_3$கேஸரி அழகியமணவாளஜீயர் பாத$_3$த்தி-லவரான யாமுநாசார்யர் அருளிச்செய்தார். இத்தால் ப்ரமாணஸித்$_3$த$_4$முமின்றியிலே ப$_4$க$_3$வத$_3$பி$_4$மதமுமின்றி-யிலே ஸம்ப்ரதா$_3$யஸித்$_3$த$_4$முமின்றியிலே ஆசார்யருசிபரி-த்யக்தமான இந்த உபாயத்வம் பரித்யாஜ்யம். ப்ரமாண-ஸித்$_3$த$_4$முமாய், ப$_4$க$_3$வத$_3$பி$_4$மதமுமாய், ஸம்ப்ரதா$_3$யஸித்$_3$த$_4$-முமாய் ஆசார்யருசிபரிக்$_3$ருஹீதமுமாயிருக்கிற புருஷகார-த்வமே ப்ராமாணிகருக்கு பரிக்$_3$ராஹ்யமென்றதாயிற்று.

இதி ரஹஸ்யவிவேகே ப்ரத$_2$மவிவேக: ஸமாப்த:

அத$_2$ பூர்வபக்ஷ:

ஶ்ரீர்விப்$_4$வீ

சதுஶ்ஶ்லோக்யதி$_4$காரே – 'ஏவம் கில தே வத$_3$ந்தி – யத$_2$ா, விபு$_4$ஸ்வப$_4$ாவஸ்ய ஈஶ்வரஸ்ய அக$_4$டிதக$_4$டநாஸாமர்த்$_2$யாத் அணுத்வம், தத$_2$ா அணுஸ்வப$_4$ாவாயா ஏவ தஸ்யா விபு$_4$த்வ-மிதி, தத்ர த்$_3$ருஷ்டாந்தஸ்தாவத$_3$யுக்த: உபாத்$_4$யவச்சே$_2$த$_3$-மாத்ரேண ஹி அணுத்வம் ஈஶ்வரே அங்கீ$_3$க்ரியதே ந து ஸ்வரூபத:। யதி$_3$ சாக$_4$டிதக$_4$டநாஶக்த்யா அத்ர விருத்$_3$த$_4$த்$_3$வய-ஸம்ப$_4$வ: தத$_3$ா ஸர்வாத்$_3$வைதபே$_4$த$_3$ாபே$_4$த$_3$பக்ஷாப்$_4$யாம்

கிமபராத்$_3$த$_4$ம்' என்றும், 'ந ச ஸர்வக$_3$தாதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$ாநாம் ஸார்வத்ரிகாவதாரஸர்வஶேஷித்வாதி$_3$ப்ரதிபாத$_3$கத்வம் கல்ப்யம், யத$_2$ாஶ்ருதஸ்வீகாரே விரோத$_4$ாப$_4$ாவாத்; நாபி முக்தவத் த$_4$ர்மபூ$_4$தஜ்ஞாநத்$_3$வாரா வ்யாப்திகல்பநம் யுக்தம், தத்$_3$வத் ப$_3$ாத$_4$கஶ்ருத்யாத்$_3$யப$_4$ாவாத். விபு$_4$த்$_3$வயாஸம்ப$_4$வ இஹ ப$_3$ாத$_4$க இதி சேந்ந – காலதத்வே நித்யமுக்தேஶ்வரா-ணாம் த$_4$ர்மபூ$_4$தஜ்ஞாநே ச விபு$_4$த்வஸ்வீகாராத்' என்றும் 'அதோ ஜீவத்வேப்யஸ்யா: ஸ்வரூபவிபு$_4$த்வேந பதிஸ்வரூ-பாநுரூப்யமிதி' என்றும், ஸப்தவிம்ஶாதி$_4$காரத்திலே – 'வ்யாப்தனுக்கு ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வமாவது ஓரொரு உபாத்$_4$யவச்சி$_2$ந்நப்ரதே$_3$ஶமே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்க வல்ல ஶக்தியையுடைத்தாயிருக்கையல்லது வஸ்துதோறும் ஸ்வரூபஸமாப்தியன்று. இது கொள்ளில் ப$_3$ஹிர்-வ்யாப்திக்கு விருத்$_3$த$_4$மாம். இத்தை அக$_4$டிதக$_4$டநாஶக்தி-யால் நிர்வஹிக்கில் விருத்$_3$த$_4$ஸமுச்சயம் கொள்ளும் பரமதங்களிற்படியாம்' என்றும் ஶ்ரீக்கு விபு$_4$த்வம் ஸாதி$_4$த-மாயிற்று.

இதி பூர்வபக்ஷக்$_3$ரந்த$_2$:

அத$_2$ ஸித்$_3$த$_4$ாந்த:

ஶ்ரீர்ந விப்$_4$வீ

ஶ்ரீக்கு விபு$_4$த்வம் கிடையாது. எங்ஙனேயென்னில், ஈஶ்வரன் அணுக்கள்தோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கு-மென்னுமிடம் கூடாதாகில் பரிஸமாப்யவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிற அந்தர்யாமிப்$_3$ராஹ்மணஸுப$_3$ாலோபநிஷத்-ப்ரப்$_4$ருதிஸகலப்ரமாணவிரோத$_4$ம் ஸம்ப$_4$விக்கும். திருவாய்மொழி முதல் திருவாய்மொழி ஏழாம் பாட்டின் ஈட்டிலே "அவையவைதொறும்" – அவ்வோபதா$_3$ர்த்-த$_2$ங்கள் தோறும், அவற்றிலே வ்யாபிக்குமிடத்திலே பல தூணுக்காக ஒருத்திரம் கிடந்தாப்போலேயன்றிக்கே ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாப்போலே எல்லாவற்றிலும் தனித்தனியே குறைவற வ்யாபித்து

நிற்கும்' என்றும், '(எங்கும் பரந்து) அந்தர்ப$_3$ஹிஶ்ச வ்யாபித்து, இதில் ப்ரமாணமென்னென்னில் (உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்) அபௌருஷேயமாய் நித்யநிர்தோ$_3$ஷமாயிருக்கிற வேத$_3$த்தாலே ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டிருக்கும்' என்றும், பத்தாம் பாட்டில் 'இப்படி வ்யாபித்து நின்றால் அசித்ஸம்ஸர்க்க$_3$த்தாலே சேதநனுக்கொரு ஸங்கோசம் பிறவாநின்றதிறே. அப்படியே இவனுக்குமிவற்றோட்டை ஸம்ஸர்க்க$_3$த்தாலே ஸங்கோசம் பிறக்குமோவென்னில், அது செய்யாது, அஸங்குசிதமாக வ்யாபித்து நிற்குமென்று வ்யாப்திஸௌகர்யத்தையருளிச்செய்கிறார், (பரந்த தண் பரவை) இத்யாதி$_3$. பரந்து குளிர்ந்திருந்துள்ள கடலில் ஜலபரமாணுக்கள்தோறும் வ்யாபித்திருக்கும்; நீர்ச்செறிவாலே திரண்டுதோற்றுகிறவித்தனையிறே; பரமாணுஸங்க$_4$ாதமிறே. *ஜ்யாயாநந்தரிக்ஷாத்* என்கிற வஸ்து ஜலபரமாணுக்களிலே வ்யாபியாநின்றால் அல்பாவகாஶமாய் நெருக்குப்பட்டிருக்குமோவென்னில், பரந்த அண்டம் இது எனவாயிற்று வ்யாபித்திருப்பது. ஓரண்ட$_3$த்தைச் சமைத்து அதிலே ஓர் ஏகாகியை வைத்தாப்போலே இருக்கும். இப்படி ஜலபரமாணுக்களிலே வ்யாபித்து விடுமத்தனையோ என்னில்' என்றும் '(இடந்திகழ் பொருடொறும்) – அவ்வவ ஶரீரங்களிலே ஜ்ஞாநாநந்த$_3$லக்ஷணமாய்க்கொண்டு மிளிருகிற ஆத்மாக்கள்தோறும், (எங்கும் பரந்துளன்) சேதநன் ஶரீரத்திலே வ்யாபிக்கும்போது அதில் ஏகதே$_3$ஶத்திலே நின்று ஜ்ஞாநத்தாலே எங்கும் வ்யாபிக்கக்கடவனாயிருக்கும். இவன், அங்ஙனன்றிக்கே, ஸ்வரூபத்தாலே எங்கும் வ்யாபித்திருக்கும். விபு$_4$த்வத்தை அவனுக்குச்சொல்லி அணுத்வத்தை இவனுக்குச்சொல்லி இதுக்குள்ளே அவன் குறைவற வ்யாபித்திருக்குமென்றால், அதுகூடுமோவென்னில், (இவையுண்டகரனே) சிறுவடிவைக்கொண்டு பெரியவற்றையெல்லாம் தன்வயிற்றிலே வைத்தால் *தயிருண்ட பொன்வயிறிவ்வேழுலகுமுண்டுமிடமுடைத்தால்* என்கிறபடியே – பின்னையும் அவ்வயிறே இடமுடைத்தாம்படி இருக்கவல்ல ஸர்வஶக்தி – சிறியவற்றிலே குறைவற

இருக்கமாட்டானோ என்கிறார். இப்படி ஸுத்$_3$ருட$_4$ப்ரமாணஸித்$_3$த$_4$னென்று மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்று, ஸகலப்ரமாணப்ரமேயங்களை ஸாக்ஷாத்கரித்த ஆழ்வார் (பரந்தவண்டமிதென – இடந்திகழ் பொருடொறும் எங்கும் கரந்து பரந்துளன்) என்று ஶாப்$_3$த$_3$மாக அருளிச்செய்ததை நம்பிள்ளை முதலானோர் விவரிக்கையாலே ஆழ்வார்கள் தி$_3$வ்யஸூக்திகளோடும், ஆசார்யதி$_3$வ்யஸூக்திகளோடும் விரோத$_4$மாம்.

அணோரணீயாந் மஹதோ மஹீயாந் என்று அணீயஸ்த்வமஹீயஸ்த்வங்களைச் சொல்லி *அந்தர்ப$_3$ஹிஶ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய...* என்று அணுவுக்குள்ளிலும் விபு$_4$வுக்குப் புறம்பும் வ்யாபிக்குமென்று சொல்லி, இப்படிக்கூடுமோவென்று ஶ்ருதிதானே ஶங்கித்து *பராஸ்ய ஶக்திர்விவிதை$_4$வ ஶ்ரூயதே* என்று அக$_4$டிதக$_4$டநாஸாமர்த்$_2$யத்தைச் சொல்லி பரிஹரித்ததிறே. ஆகையாலே பரமமஹானாயிருக்கிறவனுக்கும் அணுவுக்குள்ளே அந்தர்வ்யாப்தி கொள்ள வேணும். திருவாய்மொழியீட்டில் முடியானேயில் *கொள்வன் நான் மாவலி* என்கிற பாட்டிலே, *எஞ்ஞான்று பொருந்துவன்* என்கிற அடியிலே, 'ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஶேஷத்வம் அவிஶிஷ்டமாய் இருக்கச்செய்தே பத்$_3$த$_4$ரும் முக்தரும் நித்யரும் என்கிற பிரிவோபாதி மஹிஷிகளும்; *அநந்யா* என்கிற பிராட்டியின் வார்த்தை எல்லார்க்கும் சொல்லலாம்படியிறே ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தாரிருப்பது. ஈஶ்வரனுக்கும் பிராட்டிமார்க்கும் பே$_4$த$_3$ம் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களெல்லாமல்லாதாரோபாதி பிரிவுண்டென்னுமிடம் சொல்லுகிறன. ஐக்யம் சொல்லுகிறவிடமெல்லாம் பாரதந்த்ர்யகாஷ்டை$_2$யைப்பற்றச் சொல்லுகிறனவென்று ப்ராஸங்கி$_3$கமாக ஓருருவிலே அருளிச்செய்தார்' என்று வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

தத்வங்கள் மூன்றேயாகையாலும் ஈஶ்வரகோடியிலே கூடினால் ஈஶ்வரத்$_3$வித்வம் வருகையாலும், சேதநகோட்யந்தர்பூ$_4$தையாகையாலே அணுஸ்வரூபையாயிருக்குமிப்-

பிராட்டி ஸ்வரூபநிரூபகத$_4$ர்மமாய்க்கொண்டு ஈஶ்வரன் இருந்தவிடமெங்கும் *ஈஶ்வரீம்* என்று ஶ்ருதையான அக$_4$டிதக$_4$டநாஶக்தியாலே வ்யாபிக்கத் தட்டில்லை. 'ப$_4$ர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதேயிருக்கும் மாதாவைப்போலே ப்ரத$_2$மசரமபத$_3$ங்களை விடாதேயிருக்குமிருப்பு' என்றும், 'நாரங்களாவன' என்று தொடங்கி, 'பெரியபிராட்டியார் தொடக்கமான' என்றும் பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தார். இதன் வ்யாக்$_2$யாநத்திலே 'ஈஶ்வரசேதநவாசகங்களான அகாரமகாரங்களிரண்டிலும் இவளுக்குண்டான அநவரதாந்வயத்தை ஸத்$_3$ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்' என்றும், 'பெரியபிராட்டியார் தொடக்கமான நாய்ச்சிமாராவார் – *ஏவம்பூ$_4$தபூ$_4$மிநீளாநாயக!*,*தே$_3$வி! த்வாமநுநீளயா ஸஹ மஹீ தே$_3$வ்யஸ்ஸஹஸ்ரம் தத$_2$ா* என்கிறபடியே ப்ரத$_4$ாநமஹிஷியான பெரியபிராட்டியார்முதல் தத்ஸமானைகளான பூ$_4$மிநீளைகளும் மற்றும் அநேகராகச் சொல்லப்படுகிற நாய்ச்சிமாரும்' என்றும், " 'லக்ஷ்மீப்ரப்$_4$ருதி மஹிஷீவர்க்க$_3$ங்களும்' என்றிறே ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தது' என்றும் பெரிய ஜீயர் அருளிச்செய்தார்.

பரந்தரஹஸ்யத்திலே *ஶ்ரிய:பதி:* என்கிறபடியே பிராட்டி ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூபநிரூபிகையாகையாலே, 'யத்$_3$யபி ஸச்சித்தோ ந நிர்பு$_4$க்$_3$ணதை$_3$வதம் கு$_3$ணக$_3$ணம் மநஸாऽநுத$_4$ாவேத், தத$_2$ாப்யந்தர்கு$_3$ணக$_3$ணமேவ தே$_3$வதாம் ப$_4$ஜதே, தத்ராபி ஸகு$_3$ணைவ தே$_3$வதா ப்ராப்யதே' என்கிற கு$_3$ணஸித்$_3$தி$_4$ந்யாயத்தாலே, லக்ஷ்மீஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும் ஆர்த்த$_2$மாக இவ்விடத்திலே சொல்லிற்றாயிற்று. *அணுரப்யாத்மா* என்று ஆத்மஸாமாந்யப்ரயுக்தமாய் இவளுக்கு வரும் அணுத்வமும், *யத$_2$ா ஸர்வக$_3$தோ விஷ்ணு: ததை$_2$வேயம் த்$_3$விஜோத்தம* இத்யாதி$_3$களிலே சொல்லுகிறபடியே ஈஶ்வரனோபாதி இவளுக்குண்டான ஸர்வவ்யாபகத்வமும் தன்னில் விருத்$_3$த$_4$மாய் ஏகாஶ்ரயஸ்த$_2$மாகக் கூடாமையாலே இரண்டும் கூடுகைக்காக *அநுபபத்$_3$யமாநார்த்த$_2$த$_3$ர்ஶநாது$_3$பபாத$_3$கார்த்த$_2$ாந்தரகல்பநம் அர்த்த$_2$ாபத்தி:*

என்கிற அர்த்த$_2$ாபத்தியின்படியே அபரிச்சே$_2$த்$_3$யமான ஸ்வரூபவைப$_4$வத்தையுடையனான ஸர்வேஶ்வரன் அத்யந்தஸூக்ஷ்மங்களான பத$_3$ார்த்த$_2$ங்களிலே பண்ணும் அவ்வவ வ்யாப்திக்கு ஒரு ஶக்திவிஶேஷத்தைக்கொள்ளுமோபாதி இவளும் ஒரு ஶக்திவிஶேஷத்தாலே வ்யக்த்யாஶ்ரயமான ஜாதி போலே ஈஶ்வரன் வ்யாபித்தவிடமெல்லாம் வ்யாபிக்கக்கடவளாகையாலே ஈஶ்வரஸ்வரூபநிரூபிகை என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். வ்யக்திக்கும் ஜாதிக்கும் உண்டான ஸம்ப$_4$ந்த$_4$ம் போலே ஈஶ்வரனுக்கும் பிராட்டிக்குமுண்டான ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும். அதில் ஜாதியாகிறது – வ்யக்திஸ்வரூபத்தைப்பற்றிக் கடக்க நிற்கவற்றாய் அதில்லாதவன்று தானில்லையென்னலாம் படியுமாய் வ்யக்தியுள்ள விடமெங்கும் வ்யாபிக்கவும் கடவதாய், ஸ்வாஶ்ரயத்துக்கு இதரவ்யவச்சே$_2$த$_3$கமுமாயிருக்கும். வ்யக்தியாகிறது – ஜாதிக்கு ஆஶ்ரயமாய் ஜாதியோடே வ்யாப்தமுமாய் ஜாதிவ்யவச்சே$_2$த்$_3$யமுமாய் ஜாதிக்கு விஶேஷ்யமுமாயிருக்கும். அதில் ஜாதிபோலே பிராட்டியும், *அநந்யா ராக$_4$வேணாஹம் ப$_4$ாஸ்கரேண ப்ரப$_4$ா யத$_2$ா*, *அநந்யா ஹி மயா ஸீதா ப$_4$ாஸ்கரேண ப்ரப$_4$ா யத$_2$ா* என்றும், *நித்யைவைஷா ஜக$_3$ந்மாதா விஷ்ணோ: ஶ்ரீரநபாயிநீ* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆதி$_3$த்யனுடைய ப்ரபை$_4$ போலே பிரியில் ஸ்தி$_2$தையாகாதபடி ஈஶ்வரனை ஆஶ்ரயமாகவுடையளாய், *யத$_2$ா ஸர்வக$_3$தோ விஷ்ணு: ததை$_2$வேயம் த்$_3$விஜோத்தம । த்வயா ச விஷ்ணுநா சாம்ப$_3$ ஜக$_3$த்$_3$வ்யாப்தம் சராசரம்* என்கிறபடியே ஈஶ்வரனுள்ளவிடமெல்லாம் வ்யாப்தையுமாய், *ஶ்ரிய:பதி: – நித்யஶ்ரீ:* என்கிறபடியே ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூபத்தினுடைய இதர வ்யவச்சி$_2$ந்நபு$_3$த்$_3$தி$_4$ஹேதுபூ$_4$தையாய் *விஷ்ணுபத்நீ* என்கிறபடியே ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷபூ$_4$தையுமாயிருக்கும். அவனும் வ்யக்தி போலே இவளுக்கு ஆஶ்ரயமாய், இவளோடே வ்யாப்தனுமாய், இவளைக்கொண்டு அறியவேண்டுமவனுமாய், இவளுக்கு ஶேஷியுமாயிருக்கும்.

'இனி ஜாதி நிரூப்யமான க$_4$டவ்யக்தியைச்சொன்ன போதே நிரூபகமான ஜாதியும் தன்னடையே அந்வித-

மாமாப்போலே இப்பத3மும் நிரூப்யனான ஈஶ்வரனைச் சொன்னபோதே நிரூபகபூ4தையான பிராட்டியையும் சொல்லிற்றாய்விடும்' என்றும், க3த்3யவ்யாக்2யாநத்திலே (வி-ப,-வ) *அர்த்தோ2 விஷ்ணுரியம் வாணீ* என்று அர்த்த2ாம்ஶம் அவனதாய் ஶப்3த3ாம்ஶம் இவளதாயிருக்கை - *பும்நாமா ப4க3வாந் ஹரி: ஸ்த்ரீநாம்நீ லக்ஷ்மீ:* என்கிறபடியே புல்லிங்க3பத3ார்த்த2ம் அவனதாய் ஸ்த்ரீலிங்க3பத3ார்த்த2ம் இவளதாயிருக்கை' என்றும், 'சென்னியோங்கு வ்யாக்2யாநத்திலே - (சதிரா) தன்னடியார் - ஒரு மிது2நம் ஶேஷியானால் தம்மடியாரென்ன வேண்டாவோ வென்னில், அடியாரென்கிறதுக்குள்ளே அடிமையில் அந்தர்ப4ாவம் தனக்குண்டாகையாலேயென்னுதல். இத்தால் நாரகோடிக4டிதை என்கை' என்றும், பரந்த ரஹஸ்யத்திலே 'நார'ஶப்3த3ார்த்த2விவரணத்திலே 'லக்ஷ்மீப்ரப்4ருதி மஹிஷீவர்க்க3ங்களும் என்று பிராட்டி நாரகோடிக4டிதையாகையாலே இப்பத3த்தில் லக்ஷ்மீஸம்ப3ந்த4மநுஸந்தே4யம்' என்றும் ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

தத்வஸங்க்3ரஹத்திலே 'ஏவமாத்மநாமணுத்வே கத2மயம் வ்யவஹார: *யதா2 ஸர்வக3தோ விஷ்ணுஸ்ததை2வேயம் த்3விஜோத்தம* இதி ஶ்ரிய:। அத்ராஹு: - நேயமாத்மாந்தர்பூ4தேதி கத2மித3மநந்தர்ப4ாவவசநம், பே4ாக்3யாந்தர்ப4ாவாத், ஈஶ்வராந்தர்ப4ாவாத், கோடித்ரயாதிரேகாத்3வா? நாத்3ய:- ஜ்ஞாத்ருத்வவிரோத4ாத் {ஜ்ஞத்வாஜ்ஞத்வவிரோத4ாத் இதி தாலகோஶஸ்த2பாட2:}। ந த்3விதீய:, ஈஶ்வரத்வஸ்ய த்3விநிஷ்ட2த்வாஸம்ப4வாத், தயோ: ஸ்வாஜ்ஞாவ்யாக4ாதத்வேநாநீஶ்வரத்வாபத்தே:। அத ஏவ ஶ்ரூயதே - *ஈஶதே தே3வ ஏக:* இதி । நேயமேவ ஸ: தத்பத்நீத்வேந நிர்தே3ஶாத்। ந ச இயமேகைவ த்3விதா4ऽவஸ்தி2தேதி யுக்தம் வக்தும், ஏகத்வே ப்ரமாணாபா4வேந தத்கல்பநாநுபபத்தே:। ந ச *அர்த்தோ4 வா ஏஷ ஆத்மநோ யத்பத்நீ* இதி ஸாத4ாரணவசநாத் அத்ராப்யேகத்வஸித்3தி4:।

ஸுக2து3:க2ாதி3வ்யவஸ்த2ாலக்ஷணாத் ஆத்மபே4த3ஹேதோ:

ஶ்ருதே: ஸ்துதித்வாவஸாயாத் । யத்3யஸ்தி ஏகதயா நிர்தே3ஶ: க்வசித், ஸோபி அவிநாபா4வ நிப3ந்த4நதயா அவக3ந்தவ்ய: *ஏகைவ வர்த்ததே பி4ந்நா ஜ்யோத்ஸ்நேவ ஹிமதீ3தி4தே:* இதி ப்3ராஹ்மபுராணே த3ர்ஶநாத் । யதா2 ஜ்யோத்ஸ்நா, ஜ்யோத்ஸ்நாவதோ பி4ந்நாபி அவிநாபூ4தா வர்த்ததே இத்யர்த்த2:। அநேந காரணாந்தர்ப4ாவோப்யபாஸ்த:, ஈஶ்வரத்வவத் தஸ்யாபி த்3விநிஷ்ட2த்வாஸம்ப4வாத் । ஜக3ஜ்ஜந்மாதி3காரணத்வம் ஆஶ்ரயாந்தரேபி ப4வேத் । ப்3ரஹ்மலக்ஷணதயா ந ★நிர்தே3ஶ்யத்வம் ஸ்யாத் {நிர்தே3ஷ்டவ்யம் ஸ்யாத் இதி தாளகோஶஸ்த2பாட2:}லக்ஷணஸ்ய அஸாத4ாரணத4ர்மத்வாத் । நிர்த்தி3ஶ்யதே ச *ஜந்மாத்3யஸ்ய யத:* இதி । கிஞ்ச, குத்ரேயம் அநுவிஶதி? ந தாவது3பாதா3நே, தஸ்ய *ஸதே3வ, ஏகமேவ* இத்யேகத்வாவத4ாரணாத்। க்வசித் அநுப்ரவேஶோபி ஏகத்வாவிரோதீ4தி சேத் - ந தயோரநுப்ரவேஶாபா4வே ஜக3து3பாதா3நத்வம் ந நிர்வஹதி ப்3ரஹ்மண:, அபரிணாமித்வாத், பரிஶுத்3த4த்வாச்ச।

நசைவமத்ர த4ர்மிக்3ராஹகத்வாத் அந்வயவ்யதிரேகாப்4யாம் அநுபபத்தே: வசநப3லாத்3வா கஸ்யசித் காரணத்வம் அப்4யுபக3ந்தவ்யம் । ந சதுஷ்டயமப்யத்ரேதி கத2மியம் காரணதயா ஸ்வீக்ரியதே। ஸ்வரூபாந்தர்ப4ாவாத் அவர்ஜநீய: தத்ஸந்நிதி4ரிதிசேத் - ஸத்யம், அவர்ஜநீயதயைவ ஸந்நிதி4ரஸ்யா:, ந து காரணதயா, தத2ாத்வே ப்ரமாணாபா4வாத் । நாபி நிமித்தேऽந்தர்ப4வதி, அத்3விதீயபத3ப்ரகோபாத், ஸத்யஸங்கல்பஸ்ய தஸ்ய ஈஶ்வரஸ்ய ஸஹாயாநபேக்ஷத்வாச்ச। அநேந உபாயாந்தர்ப4ாவோப்யுபருத்3த4:। தஸ்ய *மாமேகம்* இத்யேகத்வநிர்தே3ஶாத், அமோக4ஸங்கல்பதயா ஸஹாயாநபேக்ஷத்வாச்ச। நநு - ஶ்ரீமத ஏவ தஸ்ய உபாயத்வம் உபதி3ஶ்யத இதி சேத்- ந - தத்ர சரணயோரேவ ஶரணதயா அவஸீயமாநத்வாத், தத2ாபி தயோரேவ **சரணஸ்ய {சரணௌ நாம் - இதி பாட2ாந்தரம்.} தத2ாவஸாய இதி சேத் ந - சரணாவிதி த்3வித்வவிரோத4ாத்। அதோ விஶேஷணதயா நிர்தி3ஷ்டாயா:விநியோகா3ந்தரமந்வேஷ்டவ்யமிதி। ந த்ருதீய:, ப்ரமாணாபா4வாத் । நநு - கோடித்ரயாநந்தர்ப4ாவஹேதுவத் ஆத்மஜாத்யநந்தர்ப4ாவ-

ஹேது:, வ்யாபகத்வேஶ்வரத்வயோ: ப4க3வதீவ அஸ்யா அபி
வித்3யமாநத்வாத் நாத்மஜாத்யந்தர்பூ4தா, தாப்4யாமேவ ஹி
புருஷாந்யத்வம் உத்தமபுருஷஸ்யோபதி3ஷ்டம் । *உத்தம:
புருஷஸ்த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுதா3ஹ்ருத:। யோ லோகத்ரய-
மாவிஶ்ய பி3ப4ர்த்யவ்யய ஈஶ்வர:* । இயமபி தத2ா
வ்யபதி3ஶ்யதே, *யத2ா ஸர்வக3தோ விஷ்ணு: ததை2வேயம்
த்3விஜோத்தம* *ஈஶ்வரீம் ஸர்வபூ4தாநாம்* இத்யாதி3ஷ்விதி
சேத் ந – ப்ரத2மஸ்து ஸ்வரூபாஸித்3தே4ா ஹேது: தைஸ்தைஶ்-
ஶரீரவிஶேஷை: ஸர்வத்ர ஸந்நிதே4ரேவ ஸர்வக3தார்த்த2-
த்வேந விவக்ஷிதத்வாத் । தத2ாத்வம் ச ப்ரஶ்நப்ரதிவசநோப-
பாத3நப்ரகாரைரேவாவத4ார்யதே । தத2ாஹி – பூர்வத்ர –
*தே3வெள த4ாத்ருவித4ாதாரௌ ப்4ருகே3ா: க்2யாதிரஸூயத।
ஶ்ரியம் ச தே3வதே3வஸ்ய பத்நீம் நாராயணஸ்ய ச* இதி
ஶ்ரிய: க்2யாத்யாம் ப்4ருகு3பத்ந்யாம் பராஶரோக்த்யா
உத்பத்திம் உபஶ்ருத்ய மைத்ரேய: ப்ருச்ச2தி – *க்ஷீரோத4ாத்
ஸ்ரீ: ஸமுத்பந்நா ஶ்ரூயதேऽம்ருதமந்த2நே । ப்4ருகே1ா:
க்2யாத்யாம் ஸமுத்பந்நேத்யேதத3ாஹ கத2ம் ப4வாந்* இதி।
ந ச ஏகஸ்யா அநேகத்ர உத்பத்திவிரோத4தி4யா அயம்
ப்ரஶ்ந:, தஸ்ய காலாதி3பே4தே3ந ஸம்ப4வாத், மஹதாம்
யுக3பத்ஸம்ப4வாச்ச, *தத்தத்கல்பாந்தவ்ருத்தாந்தமதி4-
க்ருத்ய மஹர்ஷிபி4:। தாநி தாநி ப்ரணீதாநி வித்3வாநத்ர
ந முஹ்யதி* இத்யத்ர பரிஹ்ருதத்வாச்ச। அதோயமேவ
ப்ரஶ்நார்த்த2:, நித்யதயா நிகி2லஜக3ஜ்ஜநநீத்வேந ப4க3வதா
நிரபாயதயா ச ப்ரதி2தாயா: கத2மயமுபதே3ஶ:? தத2ாத்வே
நித்யத்வாத்3யநுபபத்தேரிதி । அயமேவ யுக்த:, உத்தராநு-
கு3ண்யாத் । தஸ்யோத்தரம் – *நித்யைவைஷா ஜக3ந்மாதா
விஷ்ணோ: ஶ்ரீரநபாயிநீ। யத2ா ஸர்வக3தோ விஷ்ணு:
ததை2வேயம் த்3விஜோத்தம* இதி । தஸ்யாயமர்த்த2: ந
நித்யத்வாதே3ர் ஜந்மநோ விரோத4: உப4யோர்விஷ்ணௌ
ஸஹஸந்த3ர்ஶநாத். யத2ா விஷ்ணு: நித்யத்வாதி3கு3ண-
கஸ்ஸந் ஸர்வஜக3த்த்ராணய ஸர்வேஷு தே3ஶகாலாதி3-
விஶேஷேஷு க3த: தைஸ்தை: ஶரீரை: ஸந்நிஹித: ஏவம்
இயமபி நித்யா நிகி2லஜக3ஜ்ஜநநீ – நிரபாயா ஸதீ தைஸ்தை:
தத3நுரூபைஶ்ஶரீரை: ஸர்வத்ர ஸந்நிஹிதேதி நாநுப-

பத்திரிதி । அஸ்யாயமேவார்த்தே2ா யுக்த: *அர்த்தே2ா விஷ்ணு-
ரியம் வாணீ* இத்யுபக்ரம்ய அத்4யாயஶேஷேண –
*ப4க3வத்3விக்3ரஹவிஶேஷைஸ்தத3நுகு3ணை: ஏததீ3யை:
விக்3ரஹைஶ்ச ஜக3த்3வ்யாப்திப்ரகாரோபபாத3நாத்। அந்யத2ா
ஸர்வக3தத்வநிர்தே3ஶஸ்ய ஸ்வரூபவ்யாப்திபரத்வே
உப4யோ: ஸர்வத்ர வ்யாப்த்யுபபாத3நாத் புல்லிங்க3கா:
பதா3ர்த்தா2: ப4க3வத்3ரூபம், ஸ்த்ரீலிங்க3கா: பதா3ர்த்த2ா: லக்ஷ்மீ-
ஸ்வரூபமிதி விப4ாகே3ா நோபபத்3யதே।

ஏவமுத்தரத்ராப்யுபபாதி3தம். *அம்ஶைர்யத2ா ஜக3த்ஸ்வாமீ
தே3வதே3வோ ஜநார்த3ந:। அவதாராந் கரோத்யேஷா தத2ா
ஸ்ரீஸ்தத்ஸஹாயிநீ । புநஶ்ச பத்3மா ஸம்பூ4தா ஆதி3த்யோ-
பூ4த்3யத2ா ஹரி:। யதா3 து பா4ர்க3வோ ராம: ததா3பூ4த்3த4ரணீ-
த்வியம் ॥ ராக4வத்வேऽப4வத்ஸீதா ருக்மிணீ க்ருஷ்ண-
ஜந்மநி । அந்யேஷு சாவதாரேஷு விஷ்ணோரேஷாऽநபா-
யிநீ ॥ தே3வத்வே தே3வதே3ஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ।
விஷ்ணோர்தே3ஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷாऽத்மநஸ்-
தநும் ॥* அநயைவ தி3ஶா – *த்வயா ச விஷ்ணுநா சாம்ப3!
ஜக3த்3வ்யாப்தம் சராசரம்* இத்யாதி3கமபி நேயம். *ஸௌம்யா-
ऽஸௌம்யைர்ஜக3த்3ரூபை:த்வயைதத்தே3வி பூரிதம்* இதி
தத்ரைவ விவ்ருதத்வாத் ஏவமுபபாத3நாத் உப4யோஶ்-
ஶரீரவிஶேஷைர்வ்யாப்திரித்யவத4ார்யதே। தேஷு ஸர்வேஷு
ஶரீரேஷு ஸௌப4ரிப்ரமுக2வத் கு3ணத்3வாரா வ்யாப்திரித்-
யுபபத்தே: ந க4டகுடீப்ரப4ாதாநுகார:। ஸூத்ரிதம் சைதத்-
கு3ணாத்3வாऽऽலோகவத் இதி । யஶ்ச த்3விதீயோ ஹேது:,
ஸோப்யப்ரஸித்3த4: ஸ்வேதரஸகலபதா3ர்த்தே2ஶ்வர-
த்வஸ்யைவ புருஷாந்யத்வஸாத4கத்வாத், அந்யத2ா
கதிபயேஶ்வரத்வமாத்ரேண புருஷாந்யத்வே ஸர்வேஷாம்
பும்ஸாம் ஈஶ்வரத்வாபத்தே:। ந ஹி ஸ்வஶரீரமாத்ரஸ்யாப்ய-
நீஶ்வர: கஶ்சித் அஸ்தி' இத்யாதி3யும், 'ஶாந்தாநந்தேத்யாதி3-
ஶ்லோகோக்தம் ச' என்றும், ஏதத்3வ்யாக்2யாநத்திலே –
'தி3வ்யாத்மஸ்வரூபத்திலுங்காட்டில் ப்ரியதரமாயிருக்கக்-
கடவதாய், மூர்த்தம் ப்3ரஹ்ம என்னும் பெயரையுடைத்தான

தி3வ்யமங்க3ளவிக்3ரஹம் தொடக்கமான அவனுடைய
நாநாவிக்3ரஹங்களுடைய அவனுக்கு அநுரூபமான
அவ்வவ விக்3ரஹங்களாலே ஸர்வகாலமும் ஆலிங்க3நம்
பண்ணிநிற்குமென்றும் சொல்லப்பட்டது' என்றும்,
"அர்த்தே2ா விஷ்ணுரியம் வாணீ" என்று தொடங்கி
அத்4யாயஶேஷத்தாலே இவருடைய விக்3ரஹவிஶேஷத்-
தாலும் ஜக3த்3வ்யாப்திப்ரகாரத்தைச்சொல்லி உபபாதி3க்கை-
யாலும், 'ஸர்வ'ஶப்3த3த்துக்கு விக்3ரஹவ்யாப்தியே அர்த்த2-
மென்னக்குறையில்லை. அங்ஙனன்றிக்கே, ஸ்வரூப வ்யாப்தியைச்
சொல்லுகிறதாகில் – "தே3வதிர்யங்மநுஷ்யேஷு புந்நாமா
ப4க3வாந் ஹரி:। ஸ்த்ரீநாம்நீ லக்ஷ்மீர்மைத்ரேய நாநயோர்-
வித்3யதே பரம்" புல்லிங்க3ஶப்3த3வாச்யமானவை ப4க3வத்3-
ரூபம், ஸ்த்ரீலிங்க3ஶப்3த3மானவை லக்ஷ்மீஸ்வரூபமென்று
பிரித்துச்சொல்லக்கூடாது.' என்றும் – 'இவ்வோ அர்த்த2ங்களை
ப்ரமாணஸித்3த4முமன்றியிலே ஸம்ப்ரதா3யஸித்3த4மு-
மன்றியிலே, ஸத்தாவத்துமன்றியிலேயிருக்க யாவர் சிலர்
ரஹஸ்யரூபேண உபதே3ஶித்து ஜக3த்தை மோஹிப்பிக்-
கிறுர்கள், அவர்கள் ஸகலசித3சித்3வஸ்துவிலக்ஷணமாய்,
நிகி2லஜக3தே3ககாரணமாய், நிரஸ்தஸமஸ்தஸமாப்4யதி4க-
வஸ்துஜாதமாய், 'நாராயண'ஶப்3த3வாச்யமான பரப்3ரஹ்மமே
ஸகலவேதா3ந்தவேத்3யமென்று ப்3ரஹ்மமீமாம்ஸாஸூத்ர-
ந்யாயத்தாலே அறுதியிடுமவர்களாய், வேத3வித3க்3ரே-
ஸரருடைய நினைவைப் பின்சென்றிருக்கக்கடவ நம்மாசார்யர்க-
ளாலே அங்கீ3கரிக்கப்படார்களென்றிட்டு நம்மாலும் ஆத3ரிக்கப்-
படார்' என்றும் நயினுராச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.
ரஹஸ்யாம்ருதத்திலே 'லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டமாய்க் கொண்டு
வ்யாபிக்குமென்கிற பக்ஷம், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திற்-
சொல்லுகிற ஸ்வவிபூ4திபே4த3த்தாலேயாதல், ஸ்வரூபநிரூபக-
த்வநிப3ந்த4நமான அப்ருத2க்3ப4ாவத்தாலேயாமித்தனை-
யல்லது, ஈஶ்வரன் ஸ்வரூபத்தோபாதி ஸ்வரூபத்தினுடைய
பரமமஹத்வத்தாலாக மாட்டாது. அப்படியாமாகில், ஈஶ்வர-
த்3வித்வாதி3களாகிற தே3ாஷங்களுண்டாம். இவளுடைய
பத்நீத்வஶ்ருதியோடும் ஈஶ்வரனுடைய ஏகத்வஶ்ருதி-
யோடும் விரோதி4க்குமாகையாலே ஶ்ரிய:பதித்வநிரூபித-

மான ஸ்வரூபமே வ்யாபகமென்றதாயிற்று' என்று
வாதி3கேஸரி அழகியமணவாளஜீயர் அருளிச்செய்தார்.
ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே – 'அதிஶயகரியான லக்ஷ்மிக்கும்
வஸ்துஸம்ஸ்தா2நரூபஜாத்யாதி3போலே நிரூபகத்வநிப3ந்த4ந-
மான ஸ்வரூபாந்தர்ப4ாவமுண்டாகையாலே' என்று வாதி3-
கண்டீ2ரவரான யாமுனுசார்யர் அருளிச்செய்தார். அத்3வைத-
பே4தா3பே4தா3பக்ஷங்களில் விருத்3த4ஸமுச்சயநிப3ந்த4ந-
மான ஈஶ்வரனுடைய அக4டிதக4டநாஶக்தியைக் கொள்ளா-
மையாலே அது அஸத்ப்ரதிப3ந்தி4. 'அதோ ஜீவத்வேப்-
யஸ்யா: ஸ்வரூபவிபு4த்வேந பதிஸ்வரூபாநுரூப்யமிதி',
என்றதும். "வாலாக்3ரஶதப4ாக3ஸ்ய ஶதத4ா கல்பிதஸ்ய ச।
ப4ாகே3ா ஜீவ:", "த்ரஸரேணுப்ரமாணுஸ்தே" இத்யாதி3-
ஶ்ருதிவிருத்3த4ம். ஜீவத்வப்ரயுக்தமான அணுத்வம் அவர்ஜ-
நீயமாகையாலும், இவளுடைய விபு4த்வப்ரமாணங்கள்
அந்யதா2ஸித்3த4ங்களாகையாலும், 'வ்யாப்தனுக்கு ப்ரதி-
வஸ்துபூர்ணத்வமாவது– ஒரொரு உபாத்4யவச்சி2ந்நப்ர-
தே3ஶமே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஶக்தியை-
யுடைத்தாயிருக்கை' என்று கல்பிக்கைக்கும் கல்பகமில்லை.
ஜாதி வ்யக்திதோறும் பூர்ணமாக வ்யாபிக்கக்காணுமை-
யாலே இவளுக்கிது கொள்ளில் ப3ஹிர்வ்யாப்திக்கு விரோத4-
ப்ரஸங்க3மில்லை. இதை அக4டிதக4டநாஶக்தியால் நிர்வ-
ஹிக்கில் விருத்3த4ஸமுச்சயம் கொள்ளும் பரபக்ஷத்தின்
படியாகாதாப்போலவும், வேத3ம் ப்ரமாணமென்கிற-
விடத்தில் ஈஶ்வரப்ரணீதமின்றியிலே அபௌருஷேயத்வாதி3-
பே4த3முண்டாகையாலும், தே3ஹாதிரிக்தன் ஆத்மா என்கிற-
விடத்தில் ப4க3வச்சே2ஷத்வாதி3பே4த3முண்டாகையாலும்,
பரபக்ஷத்தின்படியாகா என்னில் ஈஶ்வரனுடைய அந்தர்-
வ்யாப்திப3ஹிர்வ்யாப்திகளில் அக4டிதக4டநாஶக்தியாலே
பரபக்ஷத்தின்படிஆகாதென்று கைக்கொள்ளுவது.

இதி ரஹஸ்யவிவேகே ஸ்ரீவிபு4த்வக2ண்ட3நம் நாம
த்3விதீயோ விவேக: ஸமாப்த:

அத$_2$ பூர்வபக்ஷ:
ஶரணவசஸ: ஸாத$_4$நமிதி

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே இருபத்துமூன்றுமதி$_4$காரத்திலே - ஸித்$_3$தோ$_4$பாயத்தைப்பற்றி வரும் கலக்கங்களும், அவற்றின் பரிஹாரங்களும் சொல்லுகிறோம்.'அநாதி$_3$காலம் அநாத$_3$ரித்த ஈஶ்வரன் இன்று ஒருத்தனை ஆத$_3$ரிக்கிறது தன் ஸ்வாதந்த்ர்யமாத்ரத்தாலேயன்றோ? இங்ஙனன்றாகில், *இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை என்னுள் வைத்தான் அன்றென்னைப்புறம் போகப்புணர்த்தது என்செய்வான்* என்று ஆழ்வார் விண்ணப்பம் செய்ய, ஸர்வேஶ்வரன் *சூழ்விசும்பணிமுகில் தூரியம் முழக்கின* இதொழிய வேறொரு உத்தரம் அருளிச்செய்தானோ? ஆகையால் நாமொரு உபாயாநுஷ்டா$_2$நம் பண்ணுகை என்னென்பது, *நடுவே வந்து உய்யக்கொள்கின்ற நாதனை* என்கிறபடியே *அருள் புரிந்த சிந்தையடியார்மேல் வைத்த*வன் தானே ரக்ஷித்தபோது காணுமத்தனையன்றோ' என்று சிலர் கலங்குவர்கள். இவர்களைத் தெளிவிக்கும்படி - ஈஶ்வரன் ஸ்வதந்த்ரனேயாகிலும், வைஷம்யநைர்க்$_4$ருண்யமாகிற தோ$_3$ஷங்கள் தனக்குத்தட்டாமைக்காக இவன்பக்கலிலே ஒரு வ்யாஜத்தையுண்டாக்கி அத்தை அவலம்பி$_3$த்துத்தான் ரக்ஷிக்கும். இவ்வர்த்த$_2$த்தை, *திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேன் என்ன, திருமால்வந்து என் நெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்* என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார்... இப்படியானால், *இன்றென்னைப் பொருளாக்கி* என்கிற பாட்டுக்கும் இதுக்கும் மூலமான வசநங்களுக்கும் நிர்வாஹமேதென்னில் - அது சொல்லுகிறோம் - ஈஶ்வரனுக்கு ஸஹஜங்களான ஸ்வாதந்த்ர்யகாருண்யங்களினுடைய ப்ராதா$_4$ந்யத்தாலே இவற்றுக்கு வ்யாஜபூ$_4$தங்களான விஶேஷகாரணங்களை அநாத$_3$ரித்துப்பண்டென்னைப் பராங்முக$_2$னாக்குகைக்கும், இவற்றுக்கு வ்யாஜபூ$_4$தங்களான விஶேஷகாரணங்களை ஆத$_3$ரித்து இன்றென்னை அபி$_4$முக$_2$னாக்குகைக்கும் உன் ஸ்வாதந்த்ர்யமும் க்ருபையுமொழிய வேறொரு ப்ரதா$_4$நகாரணம் கண்டிலேன்.

எனக்குக் காட்டாதே ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனை நீ கண்டதுண்டாகில் அருளிச்செய்யவேணுமென்ன, ஈஶ்வரன் நிருத்தரனாயிருக்கிறவிருப்பாலே ஸ்வாதந்த்ர்யக்ருபைகளினுடைய ப்ராதா$_4$ந்யத்தை நாட்டுக்கு வெளியிடுகிறார். இத்தால் இச்சேதநனை லீலோபகரணமாக்குகைக்கு ப்ரதா$_4$நகாரணம் ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யம். இதுக்கு ஸஹகாரிகாரணம் ப்ரவாஹாநாதி$_3$யான ஸ்வாஜ்ஞாதிலங்க$_4$நம். இவனை போ$_4$கோ$_3$பகரணமாக்குகைக்கு ப்ரதா$_4$நகாரணம் ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வாபா$_4$விககாருண்யம். இதுக்கு ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமான ஈஶ்வரநிக்$_3$ரஹத்தை ஶமிப்பித்துக்கொண்டு ஸஹகாரிகாரணமென்று பேர் பெற்றது - இவனுடைய ஸுக்ருதவிஶேஷத்$_3$வாரகக்ருபையடியாகவந்த வஶீகரணவிஶேஷங்கள் என்று ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வபா$_4$வத்தையும், வைஷம்யநைர்க்$_4$ருண்யங்களில்லாமையையும், ப$_3$ந்த$_4$மோக்ஷாதி$_3$வ்யவஸ்தை$_2$யையும் ப்ரமாணப்ரதிநியதமானபடியே அநுஸந்தி$_4$த்து ஸ்வதந்த்ரனுடைய க்ருபையிலேயூன்றிப் போரவடுக்கும் என்று கருத்து' என்றும், நாலாமதி$_4$காரத்திலே 'முக்தராவார் - ஶாஸ்த்ரசோதி$_3$தங்களான உபாயவிஶேஷங்களாலுண்டான ப$_4$க$_3$வத்ப்ரஸாத$_3$த்தாலே அத்யந்தநிவ்ருத்தஸம்ஸாரராய்' என்றும், 'ப்ரதா$_4$நவிரோதி$_4$க்குச் செய்யும் பரிஹாரத்தை, *தஸ்ய ச வஶீகரணம் தச்ச$_2$ரணாக$_3$திரேவ* என்று கட$_2$வல்லியில் வஶீகார்யபரம்பரையை வகுத்தவிடத்தில் பா$_4$ஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார்' என்றும், இருபத்து மூன்றும் அதி$_4$காரத்திலே 'க்ருபாவிஶிஷ்டனான ஈஶ்வரன் *க்ருஷ்ணம் த$_4$ர்மம் ஸநாதநம்* என்கிறபடியே ஸித்$_3$தோ$_4$பாயம். இவனுக்கு ப்ரஸாத$_3$நங்களான ப$_4$க்திப்ரபத்திகள் ஸாத்$_4$யோபாயங்கள். ஓரதி$_4$காரிவிஶேஷத்துக்கு கர்த்தவ்யமாக *மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ* என்று விதி$_4$க்கப்படுகிற ப்ரபத்தியை அதி$_4$காரிவிஶேஷணமென்று சிலர் சொன்னவிடம் அதி$_4$காரிவிஶேஷணத்துக்குச்சொல்லும் லக்ஷணத்தோடு சேராமையாலே அதிவாத$_3$ம். இங்ஙனல்லாதபோது, ஈஶ்வரன் உபாயமாய் நிற்க, உபாஸநாதி$_3$ஶாஸ்த்ரார்த்த$_2$ங்களும் அதி$_4$காரிவிஶேஷணங்களாம். ஆகையாலே ப்ரபத்தியுங்கூடஉபாயமன்றென்று

சிலர் அதிவாத3ம் பண்ணுகிறதும் ஸித்3தே4பாயத்தினுடைய ப்ராதா4ந்யமடியாகவித்தனை. அது ப்ரதா4நமான படி ப்ரஸாத3நங்களாலே, ப்ரதிப3ந்த4கமான நிக்3ரஹம் ஶமித்தால் ஸ்வாபா4விகாநுப4வத்துக்கு ப்ரயோஜகமாகையாலே' என்றும், 'ஸித்3தே4பாயம் ப்ரதா4நமேயாகிலும், தத்3வஶீகரணார்த்த2மான ஸாத்4யோபாயாநுஷ்டா2நத்துக்கு *இன்றென்னை* இத்யாதி3பூர்வாசார்யவாக்யவிரோத4ம் இல்லை' என்றும், 'இப்படி ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யஸஹஜகாருண்யங்களடியாகவரும் கலக்கங்களுக்குப் பரிஹாரம் சொன்னோம். ஸம்ப3ந்த4விஶேஷமடியாகவரும் கலக்கத்துக்கு பரிஹாரம் சொல்லுகிறோம்' என்றும், 'இவையெல்லாம் ஸ்வரூபத்துக்குப்பொருந்துமோ என்று சிலர் ஸித்3தே4பாயமுக2த்தாலே ஸாத்4யோபாயஶரீரத்தை அழிக்கப்பார்ப்பர்கள். அவர்களை விலக்கும்படி – பரமர்ஷிகளும், ஶ்ரீபா4ஷ்யகாராதி3களும், விஶ்வாஸபூர்வகப்ரார்த்த2நாத்மநிக்ஷேபாதி3களைத்தாங்களும் அநுஷ்டி2த்து, இதுக்கு ஶாஸ்த்ரங்களை மூதலிப்பித்துக்கொண்டு உபதே3ஶபரம்பரையும் நடத்திப்போருகையாலே ஶேஷித்வாதி3ஸம்ப3ந்த4ம் நித்யமேயாகிலும் கர்மவான்களான ஜீவர்கள்விஷயத்தில் ஈஶ்வரன் ஒரு ஸாத்4யோபாயவிஶேஷத்தை முன்னிட்டல்லது ரக்ஷியான் என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே ஶாஸ்த்ரநிஷ்ட2ருக்கு பரிக்3ரஹிக்கவேணும்' என்றும், 'தன்னை ஈஶ்வரன் ரக்ஷிக்கும்போது ஸம்ப3ந்த4த்தோடுகூட விலக்காமையே வேண்டுவதென்னில், அதுவும் அநுபபந்நம்' என்றும், இருபத்தேழாமதி4காரத்தில், 'ஸாத்4யோபாயவிஶேஷத்தாலே வஶீகார்யமுமாய் ப்ராப்யமுமாயிருக்கிற ஸித்3தே4பாயம்' என்றும், 'புருஷார்த்த2த்துக்கு ஸாத4நமாக ஶாஸ்த்ரவிஹிதமான ஸாத்4யோபாயமும் ப4ரந்யாஸபர்யந்தமாக அகிஞ்சநனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியைச்சொல்லுகிற நமஸ்ஸிலே ஆர்த்த2மாக அநுஸந்தே4யம்' என்றும், 'உபாயப்ரகாரம் வஶீகரணவிஶேஷம்' என்றும், 'அகிஞ்சநனை அதி4காரிக்கு யதா2விதி4ரக்ஷாபேக்ஷாபூர்வகப4ரந்யாஸத்தையொழிய வேறொன்றால் அபேக்ஷையில்லாத ஸித்3தே4பாயத்தை

மாமேகம் என்று காட்டி அதினாலே வஶீகரணார்த்த2மான ஸாத்4யோபாயத்தை *ஶரணம் வ்ரஜ* என்று விதி4யாலே காட்டுகிறது. இப்படி விதி4க்கிற ப்ரபத்திரூபவித்3யைக்கு ஶரண்யப்ரஸாத3நமாசோதி3தத்வத்தாலே வருகிற உபாயத்வமும் ப4க்தியோடு துல்யம்' என்றும், இருபத்தொன்பதாமதி4காரத்திலே '*என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன் அதுவுமவனதின்னருளே* என்றும், *இசைவித்தென்னை உன் தாளிணைக்கீழிருத்துமம்மானே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே உபாயபூ4தனான அவன்செய்விக்கச்செய்கிற வ்யாஜமாத்ரத்தை அவனோடொக்க உபாயமாக எண்ணுகை உசிதமன்றென்று ஏகஶப்3த3தாத்பர்யம். இப்படி ஸித்3தே4பாயத்தைப்பற்ற ஸாத்4யோபாயம் வ்யாஜமாத்ரமாய் ப்ரதா4நமின்றிக்கே நிற்கிற நிலையைப்பற்ற 'ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநமாத்ரம், ஸித்3தே4பாயப்ரதிபத்திமாத்ரம், அநிவாரணமாத்ரம், அநுமதிமாத்ரம், அசித்3வ்யாவ்ருத்திமாத்ரம், சைதந்யக்ருத்யம், சித்தஸமாதா4நம், அதி4காரிவிஶேஷணம்' என்று இப்புடைகளிலே அதிவாத3ம் பண்ணினார்கள். இவ்வந்யபரோக்தியைக் கொண்டு இவைதானே அர்த்த2மென்று அறுதியிடவொண்ணாது. இவை எல்லாம் *ஶரணம் வ்ரஜ* என்கிற விதி4க்கு விருத்3த4ங்களாம். அதிப்ரஸங்கா3தி3தோ3ஷங்களுமுண்டு. அதெங்ஙனேயென்னில், ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநமாத்ரமென்றாலும், ஸித்3தே4பாயப்ரதிபத்திமாத்ரமென்றாலும், அது வாக்யமாத்ரஜந்யமாகில் விதி4விஷயமாகமாட்டாது. அவிதே4யஜ்ஞாநத்தாலே மோக்ஷமென்பாருக்கு உபாஸநாதி3விதி4விரோத4ம் பா4ஷ்யாதி3ஸித்3த4ம். தத்வஜ்ஞாநமுடையவருக்குப் பின்பு கர்த்தவ்யமான ஜ்ஞாநாந்தரமாகில், ப்ரபத்தியினுடைய விதி4லக்ஷணாநுஷ்டா2நவாக்யங்கள் சொல்லுகிறபடியே இதன் ஸ்வரூபமங்கீ3கரிக்கவேணும். ஸித்3தே4பாயஸ்வீகாரமென்ற பாசுரத்துக்கும் – ஸித்3தே4பாயத்தையறிந்து அது தனக்கு கார்யகரமாம்படிபண்ணுகிற விதி4ப்ராப்தப்ரார்த்த2நாபூர்வகப4ரந்யாஸரூபாதி4காரிக்ருத்யத்திலேயிறே தாத்பர்யம். அநிவாரணமாத்ரமென்றது விலக்காதமாத்ரமானால் ரக்ஷகனான ஈஶ்வரனை இவன் முன்பு ப்ரப3லனாய் விலக்கினானாகில், ஈஶ்வரனுடைய ஈஶ்வரத்வம் ஸங்குசிதமாம். அபரா-

த$_4$த்தாலே நிக்$_3$ரஹத்தை உண்டாக்கி விலக்கினுனுகில்,
இவன் பண்ணுகிற ப்ரபத்திப்ரஸாத$_3$நமேயாக வேணும்.
ஸ்வரக்ஷணுர்த்த$_2$வ்யாபாரத்தாலே விலக்கினுனென்னில் –
நிர்வ்யாபாரமான ஸுஷுப்திப்ரளயாத்$_3$ய-வஸ்தை$_2$களிலும்,
வ்யாபரிக்க யோக்$_3$யனுயிருக்கிற ஜாக்$_3$ரத்$_3$த$_3$ஸையிலும்
விலக்காதேயிருக்கும்போதும் ஈஶ்வரன் மோக்ஷப்ரத$_3$ாநம்
பண்ண ப்ரஸங்கி$_3$க்கும். அநுமதிமாத்ரமென்னுல், அது
உபாஸகனுக்கும் துல்யம். அசித்$_3$வ்யாவ்ருத்திமாத்ரம் ப்ரதி-
கூலத$_3$ஸையிலுமுண்டாகையாலே இவ்வளவே ரக்ஷணீய-
தைக்கு உறுப்பாகாது. சைதந்யக்ருத்யமென்னுல், உபாஸநாதி$_3$-
களும் மற்றுமுள்ள சேதநவ்ருத்திகளுமெல்லாம் சைதந்ய-
க்ருத்யமாகையாலே இதுக்கொரு வாசி சொல்லிற்றுகாது.
சேதநனுக்குத்தானே வருமதென்று விவக்ஷிக்கில், உபதே$_3$ஶா-
தி$_3$கள் வேண்டாதொழியும். ப$_2$லாநுபயுக்தசித்தஸமாத$_4$ாந-
மாத்ரமேயென்னில், தந்தாம் ருச்யநுரூபமாக ப்ரதிபுருஷம்
வேறுபடும். *வ்ரஜ* என்று விதே$_4$யமாய், ப$_2$லதத்காமநாதி$_3$க-
ளன்றிக்கேயிருக்கிறவித்தை அதி$_4$காரிவிஶேஷணமென்ன-
வொண்ணுது. கர்த்தவ்யமாக விதி$_4$க்கிற ப்ரபத்தி தனக்கே
இப்படி ஏதேனுமொரு கண்ணழிவு பண்ணில், உபாஸநாதி$_3$-
களையும் இப்படிக்கண்ணழிக்கலாம். அப்போதும், இம்-
முக$_2$ங்களாலே உபாஸநாதி$_3$களிற்காட்டில் ப்ரபத்திக்கு
வ்யாவ்ருத்திசொல்ல நினைத்தது தலைக்கட்டாது. ஸ்வ-
விஷயஸ்வீகாரவிஶிஷ்டமாய்க்கொண்டு ப$_2$லப்ரத$_3$மாகா-
நிற்கச்செய்தே இஸ்ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயம் ஸ்வீகாரத்தாலும்
நிரபேக்ஷமென்று பு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணவேணுமென்னில், இது
த்$_3$ருஷ்டிவிதி$_4$போலே ஆரோபிதமாதல் ஸ்வவசநவிருத்$_3$த$_4$மாத-
லாம். ஆகையால் ஈஶ்வரன் ப்ரஸாத$_3$நீயனுய் ப்ரத$_4$ாநமான
ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயம், ப$_4$க்திப்ரபத்திகளிரண்டும் ப்ரஸாத$_3$நங்க-
ளாய்க்கொண்டு ப்ரத$_4$ாநமல்லாத ஸாத்$_4$யோபாயங்கள்.
'இவையிரண்டத்தொன்றிலே யத$_2$ாதி$_4$காரம் நிலையாகக்
கடவது' என்றும், 'இப்படி ப$_4$க்த்யாதி$_3$கள்போலே ஶரணுக$_3$தி-
த$_4$ர்மமும் கர்த்தவ்யமாக விதி$_4$க்கப்படுகையாலே
'தன்னுல்வரும் நன்மை விலைப்பால் போலே, ஈஶ்வரனுல்
வரும் நன்மை முலைப்பால்போலே' என்கிற பிள்ளான்

வார்த்தைக்கு ப$_4$க்திப்ரபத்த்யாதி$_3$களெல்லாம் அவனுல்
வருகிறதென்று நினைக்கவேணுமென்று தன்னுடைய
பராதீ$_4$நகர்த்ருத்வத்திலே தாத்பர்யம்.

'அந்யவிஶ்வாஸஸித்$_3$த்$_4$யர்த்த$_2$ம் ப$_4$க்த்யுபாயவிதி$_4$ம் வத$_3$ந்।
ஸர்வஶாஸ்த்ரேஷ்வவிஶ்வாஸம் ஆத$_4$த்தே முக$_2$பே$_4$த$_3$த:॥
மத்$_3$யோபஹதபாத்ரஸ்த$_2$தீர்த்த$_2$த்$_3$ருஷ்டாந்தவர்ணநம் ।
அஹங்காராந்வயே து ஸ்யாத் ப்ரபத்தாவபி ப$_4$க்திவத்'
ஆகையால் *ப்ரஸீத$_3$ மத்$_3$வ்ருத்தமசிந்தயித்வா* இத்யாதி$_3$கள்,
முன்பு தான் பண்ணின ப்ரபத்திக்கு க்ஷமைகொள்ளுகிற
படியென்று சிலர் சொல்லுமதுவும் அஹங்காரஸ்பர்ஶாதி$_3$-
ஶங்கையைப்பற்றவாமத்தனையல்லது யத$_2$ாஶாஸ்த்ரமநுஷ்-
டி$_2$த்த ப்ரபத்தி அபராத$_4$மாய் அதுக்கு க்ஷமை கொள்ளுகிற
படியன்று. அப்படியாகில், *பிதாமஹம் நாத$_2$முநிம்
விலோக்ய ப்ரஸீத$_3$* என்கிற பூர்வாசார்யபுரஸ்காராதி$_3$களும்
தான் செய்கிறதாகையாலே அதுக்கு க்ஷமை கொள்ளவேண்டி
அநவஸ்தை$_2$யாம். இது ஸ்வபரநிர்வாஹமாகில், அது
போலே முன்பு பண்ணின ப்ரபத$_3$நமும் ஸ்வபரநிர்வாஹ-
மென்னலாம். இங்குச்சொல்லும் குதர்க்கங்களாலே
பூர்வர்கள் பண்ணின ப்ரபத்தியும் அபராத$_4$மாயறுகை-
யாலே பூர்வர்களை முன்னிடவுமொண்ணுதொழியும்' என்றும்,
'புந:ப்ரபத$_3$நம் வேண்டாவென்கையும் பரபக்ஷமாம். இவ்-
விடத்திலே சிலர் – *வ்ரஜ* இத்யாதி$_3$விதி$_4$களை அந்யபரங்க-
ளாக்கி *யோந்யத$_2$ாஸந்தமாத்மாநம் அந்யத$_2$ா ப்ரதி-
பத்$_3$யதே। கிம்தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணுத்மாபஹா-
ரிணு*, *யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்தவைஷ ஹ்ருதி$_3$
ஸ்தி$_2$த: । தேந சேத$_3$விவாத$_3$ஸ்தே மா க$_3$ங்க$_3$ாம் மாகுருந்
க$_3$ம:*, *ஆத்மத$_3$ாஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம் ஸ்வப$_4$ாவம் ச ஸதா$_3$
ஸ்மர* இத்யாதி$_3$களில் தாத்பர்யக$_3$திகளையும் பராமர்ஶியாதே
இவற்றைக்கொண்டு ஶாஸ்த்ரஜந்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஜ்ஞாந-
மொழிய வேறு முமுக்ஷுவுக்கு அநுஷ்டே$_2$யமாய் இருப்பதொரு
உபாயமில்லை என்பார்கள். இது ப$_4$க்திப்ரபத்த்யாதி$_3$விதி$_4$-
ஸ்வாரஸ்யவிருத்$_3$த$_4$ம்' என்றும், 'இங்ஙனல்லாத போது
புந:ப்ரபத்திவித$_4$ாயகஶாஸ்த்ரமும், அப்படிகளுக்கு ஶிஷ்டா-

நுஷ்ட2ாநமும் பூர்வஸம்ப்ரதா3யமும் விரோதி4க்கும்' என்றும், இருபத்துநாலாமதி4காரத்திலே 'உபாஸநாதி3கள் ஸ்வரூபவிருத்3த4ங்களென்று சிலர் சொல்லுவர்கள். இதுவும் ப்ரபத்தியை ஸ்துதிக்கைக்காக அதிவாத3ம் பண்ணினார்களாமித்தனை. எங்ஙனேயென்னில், நித்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு இவை நாஶகங்களாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபவிருத்3த4ங்களென்னவொண்ணாது' என்றும், 'மோக்ஷப்ரதிகூலங்களான ராகா3த்3யுபாதி4களாலே வந்த காம்யநிஷித்3த4ங்கள்போலே ப3ந்த4கங்களல்லாமையாலும், மோக்ஷார்த்தி2தனக்கே விதி4க்கையாலும் உபாஸநாதி3களுக்கு ஶாஸ்த்ரமுக2த்தாலே அநர்த்தா2வஹத்வரூபமான ஸ்வரூபவிரோத4ம் சொல்லவொண்ணாது. ஆகையால், ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்ற உபாஸநாதி3களுக்கு நாஶகத்வாஸம்பா4விதத்வாநர்த்தா2வஹத்வங்களில்லாமையாலே ஒருபடியாலும் ஸ்வரூபவிரோத4ப்ரஸங்க3மில்லை' என்றும், 'உபாஸநாதி3கள் அஹங்காராதி3க3ர்ப்ப4ங்களென்னுமிடம் ஶாஸ்த்ரமிசையாதிருக்கச் செய்தே ஆரோபித்தார்களத்தனை' என்றும், 'அபி4சாராதி3களை விதி4த்த கட்டளையிலே ஶாஸ்த்ரப்ரரோசநாதி3களில் அபி4ஸந்தி4யாலே அதி4காரவிஶேஷத்திலே உபாஸநாதி3களை விதி4த்ததத்தனையன்றோ! முமுக்ஷுவுக்கு ப்ராப்யப்ராபகங்கள் ஏகமாகையாலே ப்ராப்யாநுரூபமான உபாயம் ஸர்வேஶ்வரனொருவனுமேயாகையாலன்றோ? – *அத2 பாதகபீ4தஸ்த்வம் ஸர்வபா4வேந பா4ரத । விமுக்தாந்யஸமாரம்பே4 நாராயணபரோ ப4வ* என்று த4ர்மதே3வதை தன் புத்ரனுக்கு உபாஸநாதி3களை ப்ராப்யவிரோதி4களென்று நினைத்து நிந்தி3த்ததென்னில், அதுவும் அத்யந்தாநுபபந்நம்' என்றும், '*அத2 பாதகபீ4தஸ்த்வம்* என்கிறவிடத்திலும் 'பாதக'ஶப்3த3த்தாலே உபாஸநாதி3களை நிந்திக்கிற {நினைக்கிற}தென்கைக்கும் ப்ரமாணமில்லை. ஆகையால் முமுக்ஷுவுக்கு விஹிதங்களாகையாலே ப4க்திப்ரபத்திகளிரண்டும் யதா2தி4காரம் பரிக்3ராஹ்யங்கள்' என்றும், 'இவை *அகிஞ்சநோऽநந்யக3தி:* என்றிருக்குமதி4காரிக்கு ஸ்வாதி4காரவிருத்3த4ங்களென்ன ப்ராப்தம். இவ்வதி4காரவிரோத4மறியாதே உபாஸநாதி3களிலே ப்ரவர்த்திக்குமவனைப்

பற்ற *நரஸ்ய பு3த்3தி4தௌ3ர்ப3ல்யாத் உபாயாந்தரமிஷ்யதே* என்றதும்' என்றும், 'இப்படி இவ்வுபாயத்தின் அதி4காரத்திலும் ஸ்வரூபத்திலும் வரும் கலக்கங்கள் ஶமிப்பித்தோம். இனிமேல் பரிகரங்களில் வரும் வ்யாமோஹம் ஶமிப்பிக்கிறோம். இவ்வுபாயத்துக்கு ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதி3கள் வேணுமோ?' '*ஆர்த்தோ வா யதி3 வா த்3ருப்த:* என்றும், *மித்ரபா4வேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கத2ஞ்சந । தோ3ஷோ யத்3யபி தஸ்ய ஸ்யாத்* என்றும், *யதி3 வா ராவணஸ்ஸ்வயம்* என்றும் சொல்லுகிற *ரிபூணாமபி வத்ஸலனான ஶரண்யன் ஶரணாக3தனுடைய தோ3ஷங்களைப்பார்க்குமோ? *அநாலோசிதவிஶேஷாஶேஷலோகஶரண்ய* என்றன்றோ பூர்வர்கள் பாசுரம். ஆகையாலிவை ஸம்பா4விதஸ்வபா4வங்களாமித்தனையன்றோவென்று சிலர் சொல்லுவர்கள். இதுக்கு – ப்ரபத்த்யுத்தரகாலத்தில் ஆநுகூல்யாதி3கள் அநுவர்த்தியாதொழியிலும், ப்ரதிஸமாதா4நம் பிறந்து ப்ரபத்திப2லமும் குறைவற்றிருக்குமென்கையிலே தாத்பர்யம் கொள்ளலாம். இங்ஙனல்லாதபோது *ஷட்3விதா4 ஶரணாக3தி:* என்றும், *ந்யாஸ: பஞ்சாங்க3ஸம்யுத:* என்றும், *ஸ்வாங்கை3: பஞ்சபி4ராவ்ருதாம்* என்றும், அங்கா3ங்கி3களை விப4ஜித்துச் சொல்லுகிற பல ப்ரமாணங்களுக்கும் விருத்3த4ம்' என்றும், இருபத்தெட்டாமதி4காரத்திலே –'ஶ்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளிலே அங்க3பஞ்சகஸம்பந்நமான ஆத்மரக்ஷாப4ரஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறேனென்று த்3வயத்தின் திரண்ட பொருள்...இங்ஙனல்லாதபோது ப4க்திரூபமோக்ஷோபாயங்களை விதி4க்கிற ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் அத்யந்தவ்யாகுலங்களாம்' என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதிபூர்வ:பக்ஷ:

அத2 ஸித்3தா4ந்த:

ந ஶரணவசஸ: ஸாத4நத்வே ப்ரமாணம்

ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வத்தில் ப்ரமாணமில்லை (உபாயமென்கை

ப்ரமாணவிருத்3த4மாம்.) எங்ஙனேயென்னில் –*இன்றென்னைப் பொருளாக்கி* என்கிற பாட்டுக்கு – அநாதி3காலம் ஈஶ்வரன் சேதநனை க்ருபை பண்ணுமைக்கு ப்ரத4ாநஹேது ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யமென்றும், அப்ரத4ாநஹேது ஆஜ்ஞாதிலங்க4நமென்றும், இவன் க்ருபை பண்ணுகைக்கு அப்ரத4ாநஹேது ப்ரபத்தி என்றும், தாத்பர்யம் கல்பிக்கைக்கு ப்ரமாணமில்லை. ப்ரத்யுத – நிர்ஹேதுகத்வமே இதுக்கு தாத்பர்யமென்கைக்கு ப்ரமாணங்களு(மு)ண்டு. *ஸ்வகர்மபி4:ஸம்ஸ்ருதிசக்ரஸ்தே2ப்4ராம்யமாணே* என்கையாலும், *முன்செய்த முழுவினையால்*, *யானேயென்னையறியகிலாதே* என்று ஆழ்வார் தாமே அருளிச்செய்கையாலும் அநாதி3காலமிழவுக்கடி கர்மம். *ஜீவே து3:க2ாகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே*, *விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்*, *நாஸௌ புருஷகாரேண* புருஷகாரமும் மிகையாம்படியிறேயவன் படி. *செய்தாரேல் நன்று செய்தாரென்னுமவனிறே.

(ந சாப்யந்யேந ஹேதுநா) உபாயாந்தரத்தாலன்று. (கேவலம் ஸ்வேச்ச2யா) அப்ரத4ாநஹேதுவுமில்லை. (ஏவ) இப்படியே. இதில் ஸம்ஶயலேஶமுமில்லை. (அஹம் ப்ரேக்ஷே) *அஸங்கல்பிதமப்யஸ்ய ப்ரேரணம் யத்க்ருதம் மயா। விஷ்ணவாயதநதீ3பஸ்ய தஸ்யைதத்3பு4ஜ்யதே ப2லம்*, *மாதவனென்றதே கொண்டு*, *என்னுள் புகுந்திருந்து*, *திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேனென்ன திருமால் வந்தென்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்* இத்யாதி3ப்படியே வைஷம்யநைர்க்4ருண்யபரிஹாரார்த்த2மாக யாத்3ருச்சி2கப்ராஸங்கி3கஸுக்ருதவிஶேஷங்களை கல்பித்து கடாக்ஷிப்பன். (கஞ்சித்) அதி4காரிநியமமில்லை. (கத3ாசந) காலநியமமில்லை என்றித்யாதி3ப்படியே ப்ரமாணங்களுண்டாகையாலே இன்று பேற்றுக்கடி க்ருபையேயாகையால் இதுக்கு வஶீகரணோபாயம் ஸாத4கமன்று' என்றித்யாதி3யும், *ஸைவ தஸ்யாபி வஶீகரணம் ப4வதி* என்று ஶரணாக3தியை தச்சே2ஷதாப்ரதிபத்தியென்று அதி4காரிவிஶேஷணமாக ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலே ப4ட்டர் விவரித்தருளினார்.

(ப4ாஷ்யகாரரும் ப4ாஷ்யத்திலே ப4க்தியை, *ஸ்வாஜ்ஞாதிவ்ருத்திவ்யவஸாய நிவ்ருத்திமாத்ரேண* இத்யாதி3யாலே அதி4காரிவிஶேஷணமாக அருளிச்செய்தார்.) ஆகையால் ஆழ்வார் தி3வ்யஸூக்திவிரோத4மும் ப4ாஷ்யகாரர் தி3வ்யஸூக்திவிரோத4மும், ஶ்ருதப்ரகாஶிகாப4ட்டர்தி3வ்யஸூக்திவிரோத4மும், வஶீகரணோபாயம் ஆர்த்த2மாகக் கல்பிக்கிற விடமெங்கும் து3ர்வாரம். ஸமந்வயாதி4கரணத்திலே ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலே ப4ட்டர் ஶேஷஶேஷிப4ாவரூபோபாஸநாத்மகஜ்ஞாநத்தாலே சேதநேஶ்வரர்கள் ஸங்க3தராகிறதற்கு – த்3ருஷ்டாந்தமாக *தாவுபௌ4 ஸங்க3ச்சே2தே* என்று பூர்வம் அவிஜ்ஞாதஸம்ப3ந்த4ராயிருக்கிற ராஜபுத்ரர்கள் ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநாநந்தரம் ஸங்க3தராவர்களென்று அருளிச்செய்கையாலே ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநமே போருமென்கிறத்தை ப்ரகாஶிப்பித்தருளினார். ரிஷிகளுடைய தாத்பர்யஜ்ஞரான ப4ாஷ்யகாரர் க3த்யத்திலே ப்ரபத்தி பண்ணினதுக்கு க்ஷாமணம் பண்ணியருளினார் என்றும் பிள்ளை முதலானார் வ்யாக்2யாநம் பண்ணியருளினார்கள்.

(ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிற நமஸ்ஸிலே ஸ்வரக்ஷணார்த்த2மான ஸாத4யோபாயத்தை ஆர்த்த2மாகச்சொல்லுகை அஸங்க3தம். அகிஞ்சநனான அதி4காரிக்கு ப4ரந்யாஸத்தையொழிய வேறொன்றபேக்ஷையில்லாத ஸித்3தே4ாபாயத்தை *மாமேகம்* என்று காட்டி அவனுடைய வஶீகரணார்த்த2மான ஸாத4யோபாயத்தை *ஶரணம் வ்ரஜ* என்று விதி4க்கையாலே காட்டுகிறதென்கையும், 'ஏக'ஶப்3த3ஸ்வாரஸ்யவிருத்3த4ம். ப4ாஷ்யகாரரும் பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கலிலே எழுந்தருளி மாஸோபவாஸம் பண்ணி சூழரவுகொண்டு பெற்ற அர்த்த2த்துக்கு விருத்3த4மாகையாலே ஸம்ப்ரத3ாயவிருத்3த4ம்.

ஶரணம் வ்ரஜ என்று சோதி3தத்வத்தால் வருகிற அதினுடைய உபாயத்வம் *ஏக*ஶப்3த3த்தாலே அபோதி3தம். *என் உணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன்–அதுவும் அவனதின்னருளே*

என்கிறவிடத்தில் – இருத்துகையும், "இசைவித்தென்னை" என்கிறவிசைவுமே அவனுடைய அருளின் கார்யமாகையாலே அவ்வருளுக்கு அப்ரதா4நமாகவும் காரணமன்றிறே. பா4ஷ்யகாரர் திருவாய்மொழியைக்கொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்கள் ஒருங்கவிடுவரே. அப்படிப்பட்டவர் "ஆறெனக்கு நின்பாதமே", "கழல்களவையே சரணாக", "நாகணைமிசைநம்பிரான் சரணே சரண்", "அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே" என்கிறவித்யாதி3 ஆழ்வார்பாசுரத்துக்கு விருத்3த4மாக ப்ரபத்தியை அப்ரதா4நவஶீகரணோபாயமாகவும் திருவுள்ளம் பற்றுரிறே. அப்படிப்பட்டவர் வஶீகரணோபாயமென்றால் அதுக்குக் கருத்து, குத்3ருஷ்டிகளுக்கு ரஹஸ்யோபாயத்தை வெளியிடவொண்ணாமையிறே. உபாஸநாத்மகஜ்ஞாநத்தை பா4ஷ்யத்திலே அருளிச்செய்ததுக்குக்கருத்து – அதுவே க3த்3யவ்யாக்2யாநத்திலே ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார். பா4ஷ்யகாரர் தாம் ஸ்வீகாரத்தில் அநுபாயத்வமாகிற "ஏக"ஶப்3த3தாத்பர்யத்தை அருமைப்பட்டிறே பெற்றது. ஆகையால் அதுவேயிறே இவர்க்குத் திருவுள்ளம். அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்துக்கு விருத்3த4மாக "ஏக"ஶப்3த3தாத்பர்யகல்பநம் அத்யந்தஸாஹஸகார்யமாமத்தனை,) 'ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநமாத்ரம்,ஸித்3தோ4பாயப்ரதிபத்திமாத்ரம், அநிவாரணமாத்ரம், அநுமதிமாத்ரம், அசித்3வ்யாவ்ருத்திமாத்ரம், சைதந்யகார்யம், சித்தஸமாதா4நார்த்த2ம், அதி4காரிவிஶேஷணம்' என்கை அதிவாத3மாகிறதும், {இவ்விடம் தாளகோஶத்தில் ஶிதி2லமாயிருப்பதால் ஶாத்3த4பங்க்தி காணவில்லை}"ஏஷ து வா அதிவத3தி யஸ்ஸத்யேந அதிவத3தி" என்றாலும் விஹிதமான அதிவாத3மிறே. ஆகையால் இவைதானே அர்த்த2மென்று அறுதியிடவேணும்.

இவையெல்லாம் "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்கிற விதி4க்கு அத்யந்தம் அநுகூலங்களிறே. ப்ரமாணவிருத்3த4ங்களான அர்த்த2ங்களுக்கேயிறே அதிப்ரஸங்கா3தி3தோ3ஷங்கள் உள்ளது. ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநமும், ஸித்3தோ4பாயப்ரதிபத்தியும் ஆசார்யோபதி3ஷ்டமான திருமந்த்ரரூபவாக்யஜந்யஜ்ஞாநமாத்ரமுமாகலாம், தத்வஜ்ஞாநமுடையவனுக்குப் பின்பு "ப்ரபத்3யே" என்கிற வர்த்தமாநநிர்தே3ஶத்தாலே ஸதா3நுஸந்தே4யமான ஜ்ஞாநமுமாகலாம். 'இது உபாயமன்று, ஈஶ்வரனே உபாயம்' என்பாருக்கு உபாஸநாதி3வித்4யாநுகூல்யமும், அதினுடைய அதி4காரிவிஶேஷணத்வப்ரதிபாத3நமும் பா4ஷ்யாதி3யில் ஸித்3த4ம். ப்ரபத்தியினுடைய – "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ", "ப்ரார்த்த2நாமதி: ஶரணாக3தி:", "ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி:", "சரணௌ ஶரணம் ப்ரபத்3யே" என்கிற விதி4லக்ஷணாநுஷ்டா2நவாக்யங்கள் சொல்லுகிறபடியே அதி4காரிவிஶேஷணமாக அங்கீ3கரிக்கவேணும். ஸித்3தோ4பாயஸ்வீகாரமென்ற பாசுரத்துக்கும் அதி4காரிக்ருத்யத்திலே தாத்பர்யமென்ற அம்ஶம் ப்ராமாணிகம். அதிரிக்தம் அப்ராமாணிகம். விலக்காதமாத்ரமானாலும் அநாதி3காலம் ஆஜ்ஞாதிவ்ருத்திவ்யவஸாயத்தாலே விலக்கென்று பண்ணுகிற தந்நிவ்ருத்திரூபப்ரபத்தி அதி4காரிஸம்பத்தியைக்காட்டுகிற வழியாலே ப்ரஸாத3நமாகலாம். அநாதி3காலம் ஸ்வரக்ஷணார்த்த2வ்யாபாரத்தாலே விலக்கினானேயாகிலும், இப்போது 'ப4க3வத்ப்ரவ்ருத்திவிரோதி4ஸ்வப்ரவ்ருத்தி' என்று அறிந்து தந்நிவ்ருத்தியாலே உண்டாகிற விலக்காமை ஸுஷுப்த்யாத்3யவஸ்தை2களில் இல்லையிறே. ஆகையால் அவ்வவஸ்தை2யில் மோக்ஷம் வரவேணுமென்கை அஸங்க3தம். அநுமதிமாத்ரமென்றாலும், அது உபாஸநத்துக்குத் துல்யமென்கை இஷ்டம். பு3த்3தி4தௌ3ர்ப3ல்யநிப3ந்த4நமான சோதி3தத்வத்தால் வருகிற உபாயத்வம் கழியுமே. "அஸ்தி ப்3ரஹ்மேதி சேத்3வேத3 ஸந்தமேநம்" என்கிற அசித்3வ்யாவ்ருத்தியில்லையே ப்ராதிகூல்யத3ஶையில். ஆகையால் அசித்3வ்யாவ்ருத்தியே ரக்ஷணீயதைக்குப்போரும். சைதந்யக்ருத்யமென்னலும், இவ்விடத்தில் சைதந்யம் ஸ்வரூபயாதா2த்ம்யவிஷயமாகையாலே "அஜ்ஞாநமதோந்யது3க்தம்" என்கிறபடியே ஸ்வரூபவிஷயமான உபாஸநாதி3களும் பு3த்3தி4தௌ3ர்ப3ல்யநிப3ந்த4நமாகையாலே இதுக்கு நெடுவாசி சொல்லிற்றும். ஸாமாந்யேந சேதநனுக்குத் தானே வருமென்று அநுக்தோபாலம்ப4ம். சித்தஸமாதா4நம் என்றது தந்தாம் ருச்யநுரூபமாக ப2லம் பே4தி3க்கிலும் அவ்வோ

ப2லாநுகு3ணரக்ஷணம் இனிப்பண்ணுமென்றும், சித்தஸமாதா4நம் ப்ரபத்தாக்களில் வேறுபடாது. ப்ரபத்தி ப்ரார்த்த2நாரூபமாய், காமனையிலே அந்தர்ப4விக்கையாலே அதி4காரிவிஶேஷணமென்னத்தட்டில்லை. இவ்வதி4காரிக்கு அத்3வேஷம் தொடங்கி கைங்கர்யபர்யந்தம் ப2லபரம்பரையாகையாலும் அநந்யார்ஹஶேஷத்வஜ்ஞாநமும் ப2லமாகையாலும், ப4க3வத்காமநாகார்யமாகையாலும், அதி4காரிவிஶேஷணமென்னலாம். ப4க3வத்ப்ரவ்ருத்திவிரோதி4ஸ்வப்ரவ்ருத்திரூபமான உபாஸநத்துக்கு தந்நிவ்ருத்திரூபத்வம் து3ர்வசம். ஆகையால், நெடுவாசி சொல்லிற்றும். ஸித்3தோ4பாயம் இவன் ஸ்வீகரிக்கும் த3ஶையில் இவனுக்கதி4காரார்த்த2மாக தத்ஸாபேக்ஷமொழிய கார்யகாலத்தில் தந்நிரபேக்ஷமாகையாலே ஸ்வீகாரநிரபேக்ஷமென்னும் நினைவு ஆரோபமன்று. ஸ்வவசநவிருத்3த4முமன்று. அப்ரதா4நஹேது வல்லாமையாலே அவையிரண்டத்தொன்றிலாகவுமொண்ணாது. எம்பெருமானார்க்கு அபி4மதவிஷயமாய் அவர் பக்கலிலே பழுக்கக்கேட்டு, தந்நிஷ்ட2ரான திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் தி3வ்யஸூக்திக்கு முக்2யபா3தை4 இல்லாதிருக்க அமுக்2யதாத்பர்யகல்பநமந்யாய்யமென்று - ப4க்தி அநுபாயமென்றால் ப4க்திஶாஸ்த்ரத்தில் அவிஶ்வாஸம் வருமென்று தத்பரிஹாரார்த்த2மாக "நராணாம் பு3த்3தி4தௌ3ர்ப3ல்யாது3பாயாந்தரமிஷ்யதே" என்கிறபடியே ஸ்வரூபவிஶ்வாஸத்துக்கே ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸம் கார்யமாகையாலே ஒரு ஶாஸ்த்ரத்திலும் அவிஶ்வாஸம் வாராது. மத்3யோபஹதபாத்ரஸ்த2தீர்த்த2த்3ருஷ்டாந்தவர்ணநம் ப்ரபத்தியிலும் வருமென்றதுவும் வஶீகரணோபாயம் என்ற பக்ஷத்தில் வருமென்கையாலே இஷ்டம். "மத்3வ்ருத்தமசிந்தயித்வா" என்று ஸ்வபூர்வவ்ருத்தத்தை நினைத்து இப்படியிறே ப்ரபத்தி பண்ணுகிறானென்று ஸ்வாமி திருவுள்ளத்திலே கலக்கத்தை எண்ணி அதுக்கு க்ஷமை கொள்ளுகிறதென்று தோற்றுநிற்க, அல்லாத அஹங்காரஶங்கையைக்கல்பித்து தந்நிப3ந்த4நமென்கை பரமாசார்யர் திருவுள்ளக்கலக்கத்துக்கு ஹேதுவாம். ஆசார்யபுரஸ்காரத்தாலே ப்ரபத3நகர்த்தா தாமன்றிக்கே

ஆசார்யனாகையாலே அவ்விடத்தில் அநவஸ்தை2யில்லை. "பாங்கலராகிலும் செயல் நன்றாகத்திருத்திப்பணிகொள்" ளுமாசார்யன் திருவுள்ளம் பூர்வவ்ருத்தத்தையெண்ணிக் கலங்காமையாலே அவ்விடத்திலும் அநவஸ்தை2யில்லை. "அதுவுமவனதின்னருளே" என்கிறபடியன்றிக்கே ஆசார்யனாகையாலே அவன் ப்ரஸாத3கார்யமான ப்ரபத்தியை அவனுக்கு ப்ரஸாத3நமென்னுமிடத்திலே ஆத்மாஶ்ரயமும், அந்யோந்யாஶ்ரயமும், அநவஸ்தை2யும் வரும். எங்ஙனேயென்னில், ஸாத்4யோபாயம் தன்னையுண்டாக்குகிற ஸித்3தோ4பாயத்தை வஶீகரிக்கும்போது தானுண்டாகையாலே ஆத்மாஶ்ரயம். ஸாத்4யோபாயம் வஶீகரணத்தை அபேக்ஷிக்கையாலும், வஶீகரணம் ஸாத்4யோபாயத்தை அபேக்ஷிக்கையாலும் அந்யோந்யாஶ்ரயம். ஸாத்4யோபாயமுண்டாயேயிதுக்கு வஶீகரணத்வமுண்டாகவேணும், ஸாத்4யோபாயஜநகத்வம் ஸித்3தோ4பாயத்துக்கு உண்டாயே ஸாத்4யோபாயம் ஸித்3தி4க்கவேணுமென்று சக்ரகம். இப்போது ஸாத்4யோபாயமுண்டாகை அவனருளாலே. அந்தவருள் அதுக்கு முந்தின அருளாலே' என்று அநவஸ்தை2யாம். பீ3ஜாங்குரந்யாயத்தாலே அநவஸ்தை2 தோ3ஷாய அன்றென்னில், மேல் வஶீகரணபரம்பரைக்கு ஸாத்4யோபாயப்ரதா4நபரம்பரையே ப2லமாய் அநிர்மோக்ஷம் ப்ரஸங்கி3க்கும். ப்ரத2மப்ரபத்திக்கு க்ஷாமணம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு புந: ப்ரபத3நம் வேண்டாவென்றது ஸ்வபக்ஷமொழிய பரபக்ஷமானபடி எங்ஙனே? தான் ஸ்வதந்த்ரனாய் ஈஶ்வரனை வஶீகரித்தால், ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற ஆத்மாபஹாரம் வருமென்று அது வாராமைக்காக 'அவனேட்டை அவிவாத3மே போரும்; உனக்குமவனுக்குமுண்டான ஸ்வாபா4விகஸம்ப3ந்த4த்தை எப்போதும் நினை'யென்று சொல்லுகிற "யோந்யதா2 ஸந்தம்", "யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா" "ஆத்மதா3ஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம்" இத்யாதி3ப்ரமாணங்களுக்கு விருத்3த4மான தாத்பர்யக3திகல்பநம் ஆசார்யாநுஷ்டா2நஸம்ப்ரதா3யங்களுக்கு விருத்3த4மாம். "ஸக்ருதே3வ ப்ரபந்நாய", "ஸக்ருதே3வ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த2:", "ஸக்ருத்க்ருதோஞ்ஜலி:" இத்யாதி3ப்ரமாணாநுகு3ணமாக, "ப்ராயஶ்சித்தி-

ரியம் ஸாத்ர யத்புந: ஶரணம் வ்ரஜேத்" என்கிற விதுக்கு தாத்பர்யம் கொள்ளாதே புந:ப்ரபத$_3$நமாமென்கையும், ஶிஷ்டாநுஷ்ட$_2$ாநஸம்ப்ரத$_3$ாயவிருத்$_3$த$_4$ம். ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதி$_3$களையும் அங்க$_3$மென்கையும் ஸம்ப$_3$ாவிதஸ்வப$_4$ாவங்களென்கிறத்தை ப்ரபத்த்யுத்தரகாலம் அநுவர்த்தியாதொழியிலும் ப$_2$லம் குறைவற்றிருக்குமென்கையும், அங்க$_3$பஞ்சகஸம்பந்நமான ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறதென்று த்$_3$வயத்தில் திரண்ட பொருள் என்கையும், 'இங்ஙனல்லாதபோது ப$_4$க்திப்ரபத்திரூபோபாயங்களை விதி$_4$க்கிற ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் அத்யந்தவ்யாகுலங்களாம்' என்கையும் "அஹமஸ்ம்யபராத$_4$நாமாலயோகிஞ்சநோऽக$_3$தி:। த்வமேவோபாயபூ$_4$தோ மே ப$_4$வேதி ப்ரார்த்த$_2$நாமதி:॥ ஶரணாக$_3$திரித்யுக்தா ஸா தே$_3$வேஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம்" என்கிற லக்ஷணவாக்யவிருத்$_3$த$_4$ம். அவத$_4$ாரணத்தாலே, அவனையொழிந்ததொன்றுக்கும் உபாயத்வமில்லையென்று கழிக்கையாலே, அங்க$_3$த்வம் சொல்லுகிற வசநங்களுக்கும் ஸம்ப$_4$ாவிதஸ்வப$_4$ாவ(த்வ)த்திலே தாத்பர்யமாககக்கடவது. ஸகலாத்மாக்களுக்கும் அநந்யஶரணத்வப்ரதிபாத$_3$கமான நமஸ்ஸூதானே, 'உபாஸநாதி$_3$கள் அநந்யஶரணத்வத்துக்கு விருத்$_3$த$_4$ங்கள்' என்கைக்கும் ப்ரமாணமாயிருக்க, ப்ரமாணமில்லையென்றும், அத்தை ஸ்துதியென்றும், அதிவாத$_3$மென்றும், அவற்றுக்கு ஸ்வரூபவிரோத$_4$ம் சொல்லவொண்ணாது என்றும், "த்$_3$வ்யக்ஷரஸ்து ப$_4$வேத் ம்ருத்யு: த்ர்யக்ஷரம் ப்$_3$ரஹ்மண: பத$_3$ம் । மமேதி த்$_3$வ்யக்ஷரோ ம்ருத்யு: ந மமேதி ச ஶாஶ்வதம்" என்கிறபடியே அநந்யார்ஹஶேஷத்வாநந்யஶரணத்வாநந்யபோ$_4$க்$_3$யத்வஸ்வரூபநாஶகத்வமுண்டாயிருக்க, அவற்றுக்கு ஸ்வரூபவிரோத$_4$ப்ரஸங்க$_3$மில்லையென்றும், "ஏகாந்தீ து விநிஶ்சித்ய தே$_3$வதாவிஷயாந்தரை:। ப$_4$க்த்யுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ணப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஸாத$_4$ந:" என்றும், "தே$_3$வதாந்தரஶப்$_3$தா$_3$தி$_3$ப$_4$க்திக்ருஷ்ணைக்$_2$யஹேதுஷு । ஸாம்யக்ருத் பரமைகாந்தீ ஹரௌ ஸ்வாமீதி பு$_3$த்$_3$தி$_4$மாந்" என்றும் வஶீகரணோபாயமென்று ப$_4$க்திகளை தே$_3$வதாந்தரவிஷயங்களோடொக்க ஸ்வரூபநாஶகங்களாக ஶாஸ்த்ரம் சொல்லாநிற்க, ஒருபடியாலும் ஸ்வரூபவிரோத$_4$-

ப்ரஸங்க$_3$மில்லை என்றும், அஹங்காரக$_3$ர்ப்ப$_4$மென்று ஆரோபித்தார்களென்றும், "அத$_2$ பாதகபீ$_4$தஸ்த்வம்" என்கிற இடத்தில் 'பாதக'ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே உபாஸநாதி$_3$களை நினைக்கிறதென்கைக்கும் த$_4$ர்மபுத்ரனுக்கும் த$_4$ர்மாநுஷ்ட$_2$ாநம் ஒழிய வேறு பாதகமில்லாமையே உபபந்நமாயிருக்க, அநுபபந்நமென்றும், "ஸர்வே பாப்மாநோதோ நிவர்த்தந்தே", "ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூ$_3$யந்தே", "ஸர்வபாபேப்$_4$யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகள் புண்யத்தையும் 'பாப'ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே சொல்லாநிற்க, அப்படிச்சொல்லவுமில்லையென்றும், இவற்றுக்கு அநந்யஶரணத்வஸ்வரூபவிரோதி$_4$த்வம் ஸர்வாத்மஸாத$_4$ாரணமாயிருக்க, அத்தைச்சிலரிடத்திலேயொதுக்கி அவர்களதி$_4$காரத்துக்கு விருத்$_3$த$_4$மென்றும் ப்ரமாணவிருத்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$ங்களைச் சொல்லுகை அதிஸாஹஸம். லலிதாசரிதே "அஸங்கல்பிதமப்யஸ்ய ப்ரேரணம் யத் க்ருதம் மயா । விஷ்ண்வாயதநதீ$_3$பஸ்ய தஸ்யைதத் பு$_4$ஜ்யதே ப$_2$லம் ॥ ததோ ஜாதிஸ்ம்ருதி: ஜந்ம மாநுஷ்யம் ஶோப$_4$நம் வபு: । வஶ்ய: பதிர்மே ஸர்வாஸாம் கிம்புந: தீ$_3$பத$_3$ாயிநாம் ॥" இத்யாதி$_3$.

ஸௌவ்ரதோபாக்$_2$யாநே - "ஶ்ருணு தஸ்ய மஹாப்ராஜ்ஞே ! நிமித்தம் க$_3$த$_3$தோ மம । யேந த்வம் ப்$_3$ராஹ்மணஸ்யாஸ்ய குலே ஜாதா மஹாத்மந:" என்று தொடங்கி இஜ்ஜந்மஹேது புறத்திண்ணையிலே வைஷ்ணவன் வந்து இருந்தானென்று சொல்லிற்று. கா$_3$ருடே$_3$ ஸ்ரீரங்க$_3$மாஹாத்ம்யே - "ப$_4$த்$_3$ரே த்வயா ஸுஷ்டு$_2$ க்ருதம் ந கிஞ்சிதி$_3$ஹ வித்$_3$யதே । இதோ த்$_3$வாத$_3$ஶஜந்மாந்தே த்வாம் கஶ்சித் ஸித்$_3$த$_4$ ஆவிஶத் ॥ விஷ்ணுப$_4$க்தோ நிவாஸார்த்த$_2$ம் ராத்ர்யாம் து தவ வேஶ்மநி । தத்ஸந்நித$_4$ாநப்ரப$_4$வ: தவ ஸாது$_4$ஸமாக$_3$ம:। ஸா ஹி வை ப்$_3$ரஹ்மவிது$_3$ஷீ ஸ்ரீமத்$_3$ரங்க$_3$முபாஶ்ரிதா । தத்ர தீர்த்தே$_2$ாத$_3$கம் ஸ்ரீமத$_3$ஶ்வத்த$_2$ம் நாம ஸம்ஶ்ரிதா । த$_4$ர்மஜ்ஞாத$_4$ர்மபரமா யஸ்யாஸ்தே ஸங்க$_3$மோப$_4$வத்" இத்யாதி$_3$. "நிர்ஹேதுககடாக்ஷேண மதீ$_3$யேந மஹாமதே । ஆசார்யவிஷயீகாராத் ப்ராப்நுவந்தி பராம் க$_3$திம் ॥ சித:பரமசில்லாபே$_4$ ப்ரபத்திரபி நோபதி$_4$: । விபர்யயே து நைவாஸ்ய

ப்ரதிஷேத$_4$ய பாதகம்", "நமனும் முற்கலனும் பேச நரகில் நின்றார்கள் கேட்க நரகமே சுவர்க்கமாகும் நாமங்களுடைய நம்பி, அவனதூரரங்கமென்னாது அயர்த்து வீழ்ந்தளிய மாந்தர் கவலையுட்படுகின்றாரென்றதனுக்கே கவல்கின்றேனே", (அருளினன்)(தி.வா.மொ.1.1.1) நிர்ஹேதுகமாக அருளிக்கொண்டு நிற்கக்கண்டவித்தனை. எனக்கு அருளினன் என்னாதொழிந்தது – ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயீகாரத்துக்கு முன்பு தம்மை அஸத்கல்பராக நினைத்திருக்கையாலே. (அருளினன்) இத்தலை அர்த்தி$_2$க்கவன்றிக்கே முலைக்கடுப்பாலே தரையிலே பீச்சுவாரைப்போலே அருளிக்கொண்டு நிற்கக்கண்டவித்தனை. "த$_4$ாது: ப்ரஸாத$_3$ாத் மஹிமாநமீஶம்" என்கிறபடியே நிர்ஹேதுகமாக அருளிக்கொண்டு நிற்கக்கண்டவித்தனை என்றும், '(உடையானிடை) (1-2-1) அவனுடையவனாய் உங்கள் ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போராநிற்க, நீங்களும், 'நான், என்னது' என்று அகலப்பாராதே உங்களை அவன் பக்கலிலே ஸமர்ப்பிக்கப்பாருங்கோள். அவன் உடையவனை பின்பு அவனோடு அவிவாத$_3$மே உங்களுக்கு வேண்டுவது' என்றும், "தேந சேத$_3$விவாத$_3$ஸ்தே" – உடையவனாயிருக்கிறவனோடே உனக்கு அவிவாத$_3$ம் உண்டாகில், இத்தால் பேறு என் என்பாயோ? "மா க$_3$ங்க$_3$ாம் மா குருந் க$_3$ம:" – ஒரு தீர்த்த$_2$ம் தேடிப்போதல், புண்யக்ஷேத்ரம் தேடிப்போதல் செய்ய வேண்டா. அஹங்காரமமகாரங்கள் கிடக்க ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணுகையாவது – நிக்ஷித்$_3$த$_3$த்$_3$ரவ்யத்தை உள்ளே வைத்து மெழுகூட்டினவோபாதியிறே. உடையவனுக்கும் உடைமைக்கும் தக்கபடியிறே ப்ராயஶ்சித்தமும். உடையவன் ஸர்வேஶ்வரன், த்$_3$ரவ்யங்களில் ப்ரத$_4$ாநத்$_3$ரவ்யமான ஆத்மத்$_3$ரவ்யத்தையிறே அபஹரித்தது. அபஹரித்த த்$_3$ரவ்யத்தைப் பொகட்டு ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணவேணுமே. பொகடுகிற த்$_3$ரவ்யம் தானாகையாலே ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணுகைக்கு வேறு அதி$_4$காரமுமில்லையே. ஆகையால் நீங்களும் உடையவன் பக்கலிலே வீடு செய்மினோ. வீடு – ஸமர்ப்பிக்கை. அதாகிறது – இசைகை' என்றும் '(வெறிதே அருள்செய்வர்) நிர்ஹேதுகமாக க்ருபைபண்ணுவர், ஆருக்கென்னில்-

(செய்வார்கட்கு) "யமேவைஷ வ்ருணுதே" என்று தாம் விஷயீகரிக்க நினைத்தார்க்கு. தாந்தாம் ஒன்று செய்வார்க்கென்னில், 'வெறிதே' என்னக்கூடாதிறே. ஆனாலுமொரு ஹேது வேண்டாவோ அருளுக்கென்னில், உகப்பாயிற்று ஹேது. "ப்ரியதம ஏவ ஹி வரணீயோ ப$_4$வதி" என்னக்கடவதிறே. ருசியுண்டானாலும் இவன் சேதநனான வாசிக்கு சைதந்யப்ரயுக்தமான ஸ்வப$_4$ாவமாகக் கொள்ளுமித்தனையல்லது பேற்றுக்கு ஸாத$_4$நமாகச் சொல்லவொண்ணாதிறே' என்றும், ' 'மதி: அநுமதி:' என்றாக்கி அநுமதிமாத்ரத்தாலே' என்பர் ப$_4$ட்டர். அதாவது 'அவன் புகுகிறவிடத்தில் விலக்கிற்றிலன் என்கை' என்றும், '(வைத்தேன் மதியாலெனதுள்ளத்தகத்தே) – அநுமதியாலே என் நெஞ்சினுள்ளே வைத்தேன். ஓர் அநுமதிமாத்ரத்துக்கு இத்தனை ப$_2$லமுண்டாவதே. (எய்த்தே ஒழிவேனல்லேன்) – இனிப்பிறந்து க்லேஶிக்கக் கடவேனல்லேன்' என்றும், முதற்பாட்டில் யாத்$_3$ருச்சி$_2$கமாகக் திருமலையைச் சொல்லுங்காட்டில் நிரபேக்ஷனான தான் பிராட்டியோடே கூட வந்து என்னுள்ளே புகுந்தருளினானென்கிறார். (திருமாலிருஞ்சோலைமலை இத்யாதி$_3$) முன்பு அநாதி$_3$காலம் ஈஶ்வரனுக்குத்தம் பக்கல் பேரிட்டுக் கொள்ளலாவதின்றிக்கேயிருக்க, இப்போது அவனுக்குப் பேரிட்டுக்கொள்ளுகைக்கடியானது இன்னதென்கிறார். ஓரோ தே$_3$ஶங்களில் மலைகளைச்சொல்லாநின்றால் ஓரோ விஶேஷங்களையிட்டுச் சொல்லக் கடவதாயிருக்குமிறே. அப்படியே திருமாலிருஞ்சோலைமலை என்றேன். (என்ன) மநஸ்ஸஹகாரமுமில்லைகிமர், உக்திமாத்ரமே என் பக்கலுள்ளது. 'இவன் ஶேஷபூ$_4$தனாயிருந்தானாகில், உபாயப$_4$ாவம் நம்பக்கலிலேயாயிருந்ததாகில், இவனுடைய பேறு நம் பேறாயிருந்ததாகில், சேதநனான வாசிக்கு உக்திமாத்ரமுண்டாய்த்தாகில், இதுக்கவ்வருகு கொண்டு கார்யமென்?' என்றிருக்குமவனிறே. இதுதான் ஒரு மலையிறே அவனுக்கு. உக்தியை இல்லையென்னவொண்ணாதே. இதுக்கடி ஆராயுமவனல்லனே. ராவணன் தம்பிக்கு மித்ரப$_4$ாவமேயமையும் என்னுமவன் இதுக்கு அவ்வருகொன்று வேணுமென்றிரானிறே. மலைகளினுடைய

ஸாமாந்யம் கிடக்க, இவ்விஶேஷத்தைச் சொல்லிற்று – இதிலுண்டான ஆத3ராதிஶயமன்றோ என்றிராநின்றனாய்த்து அவன். ஆக இவர்க்கொன்றில்லை என்னவுமாய், அவனுக்கு இதொன்றுண்டென்னவுமாம்படியிருக்கிற-திறே இதுதானே. (திருமால்) அஹ்ருத3யமாகச் சொன்னது தன்னை ஸஹ்ருத3யமாக்கிக் கொடுப்பாருமருகேயுண்டு என்கிறார். (வந்து) 'அவன் வருவதே' என்றிவர் விஸ்மயப்படா நிற்க, 'பிபாஸை வர்த்தித்தவன் தண்ணீரிருந்தவிடத்தே வருமத்தனையன்றோ' என்றாய்த்து அவன் வார்த்தை. க்ருபணராயிருப்பார் ஶ்லாக்4யரிருந்தவிடத்தே வரு-மித்தனையன்றோ என்றிராநின்றான். எல்லார்க்கு அதி4க3ம்ய-னானவனுக்கு நான் அபி4க3ம்யனானேன். "ஸோப்4யக3ச்ச2த் ஶப3ரீம்" என்னுமாபோலே. (என்னெஞ்சம்) அந்த உக்தி ஸஹக்ருதமான என்னெஞ்சிலே (நிறையப் புகுந்தான்) விஷயாந்தரங்களுக்கு அவகாஶமில்லாதபடி புகுந்தான். அத்ரிப4க3வாநாஶ்ரமத்திலே, 'நான் ராமன், இவள் மைதி2லி, இவன் லக்ஷ்மணன்' என்று நமஸ்கரித்து நின்றாப்போலே, அக்காட்டில் பாழடையத்திரும்படி புக்காப்போலே என் நெஞ்சில் பாழ் தீரப்புகுந்தான்' என்றும், (இன்றென்னைப் பொருளாக்கி) அஸத்கல்பனான என்னை இன்று ஒரு வஸ்து-வாம்படி பண்ணி. 'பொருளல்லாத வென்னை' என்றாரிறே. (தன்னை) ஸத்துக்களுக்கு(ம்) {அஸத்துக்களுக்கும் – என்று லிகி2தபுஸ்தகபாட2ம்} ஸ்ப்ருஹணீயனான தன்னை. (என்னுள் வைத்தான்) தன்னைப்பிறர்க்கு அவகாஶமில்லாதபடி முற்றூட்டாக என்னுள்ளே கொடுவந்துவைத்தான். (அன்று) அவன் விஶேஷகடாக்ஷம் பெறுவதற்கு முன்புள்ள நாளை-யெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறார். இன்றென்கிறது – மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்றவதுக்குப் பின்புண்டான காலத்தை. (என்னைப்புறம் போகப்புணர்த்ததென் செய்வான்) பரதந்த்ரனான என்னைப் புறம்பு போகப் பண்ணிற்று, என் செய்கைக்காக? பா3ஹ்யனாகப்பண்ணுகையாகிறது– உபே-க்ஷிக்கை. 'இழந்த நாளிழந்ததுமவனாலே, பெற்றவின்று பெற்றதுமவனாலே' என்றிருக்கிறார். பரதந்த்ரவஸ்து செல்ல நிற்கவற்றோ, வரநிற்கவற்றோ. (குன்றித்யாதி3) இப்படி

மதிப்பனானவன் மலைகளைச் சேரவைத்தாப்போலே விளங்கா-நின்றுள்ள மாடங்கள் சூழ்ந்த திருப்பேரான். (ஒன்றெனக்கு அருள் செய்ய) முன்பு கைவிட்டதுக்கு ஹேது சொல்லவு-மாம், இன்று என்னை விஷயீகரித்ததுக்கு ஹேது சொல்லவு-மாம். (உணர்த்தலுற்றேனே) இதுக்கு ஒரு மறுமாற்றம் அருளிச்செய்ய வேணுமென்று திருவுள்ளத்திலே படும்படி விண்ணப்பம் செய்ய வேண்டியிராநின்றேன். 'இதுநாம் சொல்லவேணுமோ? நீரே அறியீரோ' என்றான். 'அடியேன் அறியேன், ஸர்வஜ்ஞரான தேவர் அருளிச் செய்யவேணும்' என்றார். 'ஆனால் நாம் உம்முடைய நெஞ்சிலே புக்கிருக்-கிறஇடத்தில் ஸம்வதி3த்திருந்தீர். அத்தாலேகாணும்' என்றான், 'ஓம், அது தானுண்டோ, யானொட்டி என்னுள் இருத்துவம் ' என்றார். 'அதில்லையாகிலும் புகுந்த பின்பு நம்மை ஆத3ரித்தீரே' என்றான். '"மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" என்று அதுவும் தேவர் செய்த வித்தனை' என்றார். 'ஓங்காணும், அதில்லையாகிலும் நம்மோடொக்க விஷயாந்தரங்களையும் விரும்பாதேயிருந்தீரே' என்றான். '"என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்" என்று அதுவும் தேவரே-யன்றோ ' என்றார். 'இவையொன்றுமில்லையாகிலும் நாம் தந்த மதிநலத்தை வளர்த்துக்கொண்டு போந்தீரே' என்றான். '"காதல்கடல் புரையவிளைவித்த காரமர் மேனி" என்று அதுவும் தேவரீரேயன்றோ' என்றார். இப்படியிவர் முடியத்-துடர்ந்தவாறே பெருங்கடல் மண்டினாரைப்போலே போக்கற்றான். 'இதுக்கு ஈஶ்வரன் சொன்ன உத்தரமென்?' என்று ஜீயர் ப4ட்டரைக்கேட்க, 'இவர் தலையிலே ஒரு பழியையேறிட்டு நெடுநாளிழந்த நாம் சொல்வதென்' என்று லஜ்ஜாவிஷ்டனாய்க் காலாலேதரையைக்கீறி நிற்கு-மித்தனைபோக்கி வேறுத்தரமுண்டோ' என்று அருளிச்செய்தார். அதாவது– 'முன்பு ருசியில்லாமையாலே' என்னமாட்டான், 'இப்போது ஸாத4நாநுஷ்டா2நம் பண்ணுகையாலே' என்ன மாட்டான். ஆனால் பின்னை ஈஶ்வரனுக்கு வைஷம்யநைர்-க்4ருண்யாதி3கள் வருதல், ஸர்வமுக்திப்ரஸங்க3ம் வருதல் செய்யாதோவென்னில், அது செய்யாது. அடியிலே அத்3வேஷ-மும், இச்சை2யும் பிறக்கைக்குத் தான் க்ருஷிபண்ணி, அது

பக்வமாமளவும் பார்த்திருக்கையாலே; அவன் கேட்டதுக்கு ஒரு மறுமாற்றம் சொல்லக்காணமையாலே, 'அறிந்தோம் இதுக்கு ஹேது – இங்ஙனேயாகவேணும்' என்று பார்த்தார். 'தன்னுடைய ஸ்பர்ஶம் ப்ரதிகூலமாகை தவிர்ந்து விலக்காத ஸமயம் பார்த்திருந்தானதல், தன்னையொழிந்தவற்றில் ஸாத4நபு3த்3தி4 தவிருமளவும் பார்த்திருந்தானதலாக-வடுக்குமென்று பார்த்தார். ஆனலிதுதன்னை அவன் உத்தர-மாக அருளிச்செய்யாதொழிவானென்னென்னில், 'சைதந்ய-ப்ரயுக்தமாய் வருகிற அத்3வேஷத்தை ஸாத4நமென்ன மாட்டானே, உபாயபா4வம் தன்தலையிலேயாய்த்தே, நெடு நாள் இவர்தலையிலே பழியிட்டிழந்திருந்த நாம் எத்தைச் சொல்லுவது' என்று பேசாதே இருந்தான். '"ஹ்ரீரேஷாஹி மமாதுலா" என்று பிற்பாட்டுக்கு லஜ்ஜித்து நிற்குமவ-னிறே. இவர்தாமெடுத்துவைத்து வார்த்தை சொல்லும் படியாய்த்து அவன் நிலை. சைதந்யப்ரயுக்தமான ருசிதான் ஸ்வரூபாதிரேகியன்றிறே' என்றும், "சார்வேதவநெறிக் கு ஒன்பதாம் பாட்டிலே "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு" என்கிற படியே அநேககால ஸாத்4யமான ப4க்தியாலே லபி4க்கப்-படுமவனை, கேவலம் அவன்ப்ரஸாத3த்தாலே காணப்பெற்றேன் என்கிறர். "கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம் காண்டலுமே விண்டே-யொழிந்த" என்றும், '(அவனதருளால்) அவனுடைய ப்ரஸாத3த்தாலே . ப்ராப்யமவனே என்கிற நிப3ந்த4நத்தோ-பாதி ப்ராபகமுமவன் ப்ரஸாத3மேயாயிருக்கிறபடி.(உறல் பொருட்டு) ப்ராபிக்கையின் பொருட்டு, ப்ராப்யப்ராபகமவனே-யாகில், நீர் இதில் அந்வயித்த அம்ஶமேதென்ன, (என்னுணர்வி-னுள்ளேயிருத்தினேன்) அவனை என்னுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். "வைத்தேன் மதியால்" என்றது தானிறே. இச்சித்தேனென்கை. இச்சைதான் ஸ்வாதீ4நமோ-வென்னில், (அதுவும் அவனதின்னருளே) அந்த இச்சை2 தான் பிறந்தது அவன் ப்ரஸாத3த்தாலே' என்றும் ஈட்டில் பிள்ளையருளிச்செய்தருளினர்."ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" என்றும், "களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்றும், "நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண்நமக்கென்று

நாடொறுமேகசிந்தையனாய்" என்றும், "அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே" என்றும், கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட குருகூர்ச் சடகோபன் அருளிச்செய்தார்.

"தஸ்ய ச வஶீகரணம் தச்ச2ரணாக3திரேவ" என்று ஶ்ரீபா4ஷ்ய-காரர் அருளிச்செய்தது–அவ்விடத்தில் ஶ்ருதப்ரகாஶிகையில் 'கத2ம் ஸர்வஸ்மாத்பரஸ்ய அநீஶ்வரேண ஸம்ஸாரிணா வஶீகர்த்தும் ஶக்யத்வம், ஶக்யஶ்சே(ஞ்சே)த் தத்ப்ரகாரோऽபி க்வசித் ஶ்ரூயேத । ந ச ஶ்ரூயதே। "யச்சே2த் வாங்மநஸீ ப்ராஜ்ஞ:" இத்யாதௌ3 தஸ்ய வஶீகார்யத்வஶ்ரவணம் த3ர்ஶ-யிஷ்யதே । இத்யுக்தவஶீகரணப்ரகாரப்ரதிபாத3க"தத்3யச்-சே2த் ஶாந்த ஆத்மநி" இதிஶ்ருதிவ்யாக்2யாநே "தத்3யச்சே2த் ஶாந்த ஆத்மநீ"தி ஶாந்தே: ஸ்வத ஊர்மிஷட்கப்ரதிப4டே மஹத ஆத்மநோ ஜீவஸ்ய நியமநம் நாம தச்சே2ஷதா-ப்ரதிபத்தி:। ஸைவ தஸ்யாபி வஶீகரணம் ப4வதி' என்று ப4ட்டராலே அதி4காரிவிஶேஷணமான ஶேஷத்வஜ்ஞாந-கார்யமாக வ்யாக்2யாதமாய்த்திறே. "ரசநாநுபபத்தே:" இத்யாத்3யதி4கரணத்திலே, "வ்யதிரேகாऽநவஸ்தி2தே:" என்கிற ஸூத்ரபா4ஷ்யத்திலே 'ஸ்வஶாஸநாதிவ்ருத்தி-வ்யவஸாயநிவ்ருத்திமாத்ரேண அநாத்3யநந்தகல்போபசித-து3ர்விஷஹாநந்தாபராத4ாநங்கீ3காரேண நிரதிஶயஸுக2-ஸம்வ்ருத்3த4யே ஸ்வயமேவ ப்ரயததே । யதோ2க்தம் –"தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் ப4ஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம் । த3தா3மி பு3த்3தி4-யோக3ம் தம் யேந மாம் உபயாந்தி தே", "தேஷாமேவாநு-கம்பார்த்த2ம் அஹமஜ்ஞாநஜம் தம:। நாஶயாம்யாத்மபா4வ-ஸ்த2: ஜ்ஞாநதீ3பேந பா4ஸ்வதா" இதி' என்று ப4க3வதா3ஜ்ஞா-திலங்க4நபு3த்3தி4நிவ்ருத்திஸ்தா2நத்திலே ப்ரீதிபூர்வகப4ஜநத்-தையும் பா4ஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். 'வாக்யாந்வயாத்' இத்யத்ர ச 'அதோத்ர பரமாத்மைவ அம்ருதத்வோபாயதயா 'த்3ரஷ்டவ்ய:' இத்யாதி3நா உச்யதே' என்று ப4க3வானே உபாயமென்று பா4ஷ்யகாரர் முக்தகண்ட2மாக அருளிச்-செய்தார். "பரமதஸ்ஸேதூந்மாந" இத்யாத்3யதி4கரணத்தில்-"உபபத்தேஶ்ச" என்கிற ஸூத்ரபா4ஷ்யத்திலே–'ப்ராப்யஸ்ய பரமபுருஷஸ்ய ஸ்வப்ராப்தௌ ஸ்வஸ்யைவ உபாயத்வோப-

பத்தே: । "நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்4ய: ந மேத4யா ந ப3ஹுநா ஶ்ருதேந । யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்4ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" இத்யநந்யோபாயத்வஶ்ரவணாத்' என்றும், ஶ்ருதப்ரகாசிகையிலே 'அநந்யோபாயத்வஶ்ரவணாத் – ப்ராப்யஸ்யைவ உபாயத்வஶ்ரவணாதி3த்யர்த்த2: "விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" இதி அநேந ப்ராபகத்வம் ப்ராப்யத்வம் ச க3ம்யதே' என்றும், "ப2லமத உபபத்தே:" என்கிறவிடத்தில், 'உபாஸீநாநாம் பரஸ்மாதே3வாஸ்மாத் புருஷாத்தத்ப்ராப்திரூபம் அபவர்க்கா3க்2யம் ப2லமிதி ஸம்ப்ரதி ப்3ரூதே' என்றும், 'உபபத்தே: ஸ ஏவ ஹி ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வஶக்தி: மஹோதா3ர: யாக3தா3நஹோமாதி3பி4: உபாஸநேந ச ஆராதி4த: ஐஹிகாமுஷ்மிகபோ4க3ஜாதம் ஸ்வஸ்வரூபா4வாப்திரூபமபவர்க்க3ம் ச தா3துமீஷ்டே । நஹ்யசேதநம் கர்ம க்ஷணத்4வம்ஸி காலாந்தரபா4விப2லஸாத4நம் ப4விதுமர்ஹதி' என்றும், "ஶ்ருதத்வாச்ச" என்கிற ஸூத்ரபா4ஷ்யத்திலே '"ஸ வா ஏஷ மஹாநஜ ஆத்மா அந்நாதோ3 வஸுதா3ந: ஏஷ ஹ்யேவ ஆநந்த3யாதி" இதி போ4கா3பவர்க்க3ரூபம் ப2லம் அயமேவ த3தா3தீதி ஹி ஶ்ரூயதே' என்றும், 'ஸித்3த4த4ர்மமே மோக்ஷஸாத4நம், ஸாத்4யத4ர்மம் தத்ஸமாராத4நம்' என்றும் ப்ரகாஶிப்பிக்கப்பட்டது. அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார் – ப்ரமேயஸாரத்திலே – "கருமத்தால் ஞாநத்தால் காணும் வகையுண்டே" என்று தொடங்கி நாலு பாட்டாலே நமஶ்ஶப்3தா3ர்த்த2மான அநந்யஶரணத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார். (நமஸ்ஸூக்கர்த்த2ம் – அநந்யஶரணத்வமிறே). 'நாலாம்பாட்டு – ஶேஷியானவன் திருவடிகளை, அத்திருவடிகள்தானே தருகையொழிய உபாயாந்தரங்களால் காண விரகுண்டோ? என்கிறார்' என்றும், 'அஞ்சாம் பாட்டு – ஸித்3தோ4பாயத்தின் படியைக்கண்டால் உபாயாந்தரங்களை ஸவாஸநமாக விட்டு, அதுதன்னிலும் தன்னுடைய ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபு3த்3தி4யற்றுத்தன் வெறுமையை அநுஸந்தி4த்திருக்குமது – ஸர்வேஶ்வரனுடைய க்ருபாப2லமென்கிறார்' என்றும், 'ஏழாம் பாட்டு– 'குறையேதுமில்லாதார்க்கென்றுமிறையேதுமில்லாதயாம்' என்று அருளிச்செய்த

ப்ரஸங்க3த்திலே – இப்படியிரண்டு தலைக்கும் உள்ள இல்லாமையை அநுஸந்தி4த்து ஶேஷியானவனை ஜயித்திருப்பாரில்லை. அதொருவருக்கு ஸித்3தி4க்குமதோ? என்கிறார்' என்றும் தத்3வ்யாக்2யாநத்திலே ஜீயர் அருளிச்செய்தருளினார்.

"தன்னால்வரும் நன்மை விலைப்பால் போலே, அவனால் வரும் நன்மை முலைப்பால்போலே" என்று ஸ்வக3தஸ்வீகாரத்தினுடைய ஹேயதையையும், பரக3தஸ்வீகாரத்தினுடைய ஶ்லாக்4யதையையும், பரமரஹஸ்யத்திலே ராத்ரி ப4ர்த்தாவோடு ஸம்ஶ்லேஷித்து விடிந்தவாறே கூலிதர வேணுமென்னுமாபோலே ப4க்தியை உபாயமாக்கிக்கொள்ளுகை. உபேயவிஷயத்தில் எம்பெருமானாலே எம்பெருமானைப் பெறுமித்தனைபோக்கி, தந்தாம் நன்மை கொண்டு பெற நினையார் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார்' என்றும் திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் அருளிச்செய்தார்.

ப4ட்டர் – ரஹஸ்யத்ரயவிவரணமான அஷ்டஶ்லோகியில்– "கர்த்தும் த்யக்துமபி ப்ரபத்துமநலம்" என்று ப்ரபத்தி பண்ணுகைக்கும் யோக்3யதையில்லாமையை அருளிச்செய்தார் (எம்பெருமான்படியையநுஸந்தி4த்து).

க3த்3யவ்யாக்2யாநத்திலே 'அநந்தரம் – கீழ் ஶரணம்புக்க அதுக்கு க்ஷாமணம் பண்ணுகிறார். க்ஷாமணம் பண்ணுகிறது– ஆருடைய ஹ்ருத3யத்தாலேயென்னில், ஸ்வஹ்ருத3யத்தாலே. அதென்னென்னில், அநாதி3காலம் அபராத4த்தைப் பண்ணிக்கூடு பூரித்தவன் இன்றாக ஆபி4முக்2யம் பண்ணினானேயாகிலும், "ரிபூணாமபி வத்ஸல:", "யதி3 வா ராவண: ஸ்வயம்" என்றிருக்குமீஶ்வரனுடைய படியைப் பார்த்தால் கைக்கொள்ளுகைக்கு ஒருகுறையுமில்லை. பதிவ்ரதையானவள் நெடுநாள் வ்யபி4சரித்து, பின்பு ப4ர்த்தாவானவன் பழியா{ள}னென்கிறவிதுவே ஆலம்ப3நமாக வந்தென்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்று முன்னே நின்றால், வருகைதானே அபராத4ம், அதுக்குமேலே என்னை ரக்ஷிக்க வேணுமென்கையாவது அபராத4த்துக்கு மேலெல்லையாய்

ஸ்த்ரீத்வஹாநியுமாயிருக்குமிறே. அப்படியே இவனும் அநந்யார்ஹஶேஷபூ4தனுமாயிருந்துவைத்து, கனக்க அபராத4த்தைப்பண்ணிப்போந்து இன்று வந்து ஶரணம் புகுருகையாவது அபராத4த்துக்கு மேலெல்லையுமாய், ஶேஷத்வஹாநியுமாயிருக்கக்கடவதிறே. ஆனால், ஶரணம்புகுருகை அபராத4மானால், அது பண்ணுவானென்னென்னில், *தமேவ ஶரணம் க3த:* என்று புறம்பு புகலில்லாமையாலே ஶரணம்புகவும் வேணும், பூர்வவ்ருத்தத்தைப்பாரா பண்ணின இதுவும் அபராத4மென்று ப4யஹேதுவாகையாலே க்ஷாமணம் பண்ணவும் வேணும்' என்று ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தார். 'உபாயத்தில் அஹங்காரமாவது – ஸ்வக3தஸ்வீகாரத்தில் உபாயபு3த்3தி4யை த்யஜித்து பரக3தஸ்வீகாரத்துக்கு விஷயபூ4தனாகை' என்று இவர்தாமே (வார்த்தாமாலையில்) அருளிச்செய்தார்.

'ஸ்வாநுவ்ருத்திப்ரஸந்நாசார்யனாலே மோக்ஷமோ? க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யனாலே மோக்ஷமோ?' என்றிங்ஙனே ப்ரஸங்க3மாக, முதலியாண்டான் – 'ஸ்வாநுவ்ருத்திப்ரஸந்நாசார்யனாலே' என்ன, ஆழ்வான், 'க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யனாலே' என்ன, ஆண்டான் – 'குற்றமின்றிக்குணம் பெருக்கிக் குருக்களுக்கு அநுகூலராய்' என்று பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே ஸ்வாநுவ்ருத்திப்ரஸந்நாசார்யனாலேயாக வேணும்,' என்ன, அவ்வளவிலே, ஆழ்வான் – 'அங்ஙனன்று, *பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப்பணிகொள்வான் குயில் நின்றார் பொழில்சூழ் குருகூர் நம்பி* என்று ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே அவருடைய அடிப்பாட்டிலேயிருக்கிற நமக்கெல்லாருக்கும் ஸ்வாநுவ்ருத்தி கூடாமையாலே க்ருபாமாத்ரத்திலே மோக்ஷம்' என்று அருளிச்செய்தார். அன்று ஆண்டானும் 'அப்படியாகவேணும்' என்று போர ப்ரீதராய் அருளினார் என்று வார்த்தாமாலாதி3களிலே ப்ரஸித்3த4மிறே.

*இயமிஹமதிரஸ்மது3ஜ்ஜீவிநீ வரத3, தவ க2லு ப்ரஸாத3ா–

த்3ருதே ஶரணமிதி வசோபி மே நோதி3யாத்* என்றும், *ஏவம் ஸத3ா ஸகலஜந்மஸு ஸாபராத4ம் க்ஷாம்யஸ்யஹோ தத3பி4ஸந்தி4விராமமாத்ராத்* என்றும் ஆழ்வான் அருளிச்செய்தாரிறே. சரம ஶ்லோகவ்யாக்2யாநப்ரவேஶத்திலே 'இதிலர்த்த2ம் கேட்கைக்காகவிறே எம்பெருமானார் பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர்நம்பி பக்கலில் எழுந்தருளிற்று, நம்பிதாமும் இதிலர்த்த2த்தினுடைய கௌ3ரவத்தையும், இதுக்கு அதி4காரிகளில்லாமையையும் பார்த்திறே-இவருடைய ஆஸ்திக்யாத3ரபரீக்ஷார்த்த2மாகவும் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணி தூளரவு கொண்டு மாஸோபவாஸம் கொண்டு அருமைப்படுத்தியருளிச்செய்தருளிற்று. நிஷ்க்ருஷ்டதத்வநிஷ்ட2னாய், பரமாத்மநி ரக்தனாய், அபரமாத்மநி வைராக்3யமுடையவனாய், ப்ரமாணபரதந்த்ரனாய், ப4க3வத்3வைப4வம் ஶ்ருதமானால் அது உபபந்நமென்னும்படியான விஸ்ரம்ப4ப3ாஹுள்யமுடையனாய் ஆஸ்திகாக்3ரேஸரனாயிருப்பானொருவனுண்டாகில், அவன் இந்த ஶ்லோகார்த்த2ஶ்ரவணாநுஷ்ட2ாநத்துக்கு அதி4காரியாகையாலே அதி4காரிது3ர்லப4த்வத்தாலும், அர்த்த2கௌ3ரவத்தாலுமித்தைவெளியிடாதே மறைத்துக்கொண்டு போந்தார்கள் எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ளார். ஸம்ஸாரிகள் து3ர்க3திகண்டு பொறுக்கமாட்டாதபடி க்ருபை புரண்டிருக்கையாலே அர்த்த2த்தின் சீர்மைபாராதே அநர்த்த2த்தையே பார்த்து வெளியிட்டருளினார் எம்பெருமானார்' என்று பெரிய ஜீயர் அருளிச்செய்தார்.

திருவிருத்தத்திலே – *ஈனச்சொல்* என்கிறபாட்டின் வ்யாக்2யாநத்திலே '(ஞானப்பிரானையல்லாலில்லை) அவனையொழிந்த தானும், பரிக்3ரஹிக்கிற உபாயங்களும் அடையக்கழுத்துக்கட்டியென்கை. ஒருவிசை திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருநாளுக்கெழுந்தருளின ஸமயத்திலே இவ்வர்த்த2த்தை அருளிச்செய்வதாக ஒரு ஏகாந்தஸ்த2லத்திலே எழுந்தருளி எம்பெருமானாரையுங்கூடக் கொண்டு புக்காராய், திருப்பணிசெய்வானொருவன் உறங்கிக் குறட்டைவிடாநிற்க, அவனைக்கண்டு 'அநர்த்த2ப்

பட்டோம்' என்று அவ்விசை தவிர்ந்து மற்றவிசை அருளிச்செய்யக்கேட்டருளி எம்பெருமானார் ஆழ்வான் அகத்திலே அமுதுசெய்து இருக்கிறவளவிலே உச்சி வெய்யிலிலே தண்டையும் கொண்டு வந்து புகுந்து நம்பி – 'இவ்வர்த்த2த்தை ஒருவர்க்கும் சொல்லாதேகொள்' என்று அருளிச்செய்தார், 'உனக்குச்சொல்லாதிருக்க மாட்டுகிறிலேனிறே' என்று ஸஹகாரிநைரபேக்ஷ்யத்தை அருளிச்செய்தாரிறே. இனி ப2லபோ4க்தாவான தன் ஸ்வரூபமும், தான் பரிக்3ரஹித்த உபாயமுமேயிறே ஸஹகாரியாயுள்ளது. அத்தைத்தவிர்க்கிறது–(நான்கண்ட) கைப்பறியாகப் பறித்த. புண்யபாபங்கள் கலந்திருக்கையாலே புண்யம் தலையெடுத்தபோதாக வெளிச்செறித்து, அல்லாத போது கலங்கிக் கிடக்கிற ஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு பிறரை ப்4ரமிப்பிக்கைக்காகச் சொல்லுகிற விப்ரலம்ப4கவாக்யமன்றியே, ப4க3வத்ப்ரஸாத3லப்3த4மான ஜ்ஞாநத்தையுடையேனாய், அவ்வெளிச்செறிப்புக்கொண்டு சொன்ன அர்த்த2ம். இதுதான் பிறர்க்குச்சொல்ல வேணுமென்று சொல்லிற்றுமல்ல. ஹர்ஷத்துக்குப்போக்குவிட்டுச்சொன்ன வார்த்தை என்கிறார்' என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

முமுக்ஷுப்படியில் த்3வயப்ரகரணத்திலே, 'உபாயமவனாகையாலும் இவை நேரே உபாயமல்லாமையாலும்' என்கிற ஸூத்ரவ்யாக்2யாநத்திலே, 'அதாவது – ப2லஸித்3தி4க்கு உபாயம் பற்றப்படுகிற ஈஶ்வரனாகையாலும், கரணத்ரயத்தாலுமுண்டான பற்றுதல்களான இவை ஆபாதப்ரதீதியில் உபாயம்போல் தோற்றிக்கழியுண்டுபோமதொழிய ஸாக்ஷாது3பாயம் அல்லாமையாலும்' என்றும், சரமஶ்லோகவ்யாக்2யாநத்திலே – வரணத்திலே ஸாத4நதாராஹித்யத்தையும், மூலத்திலே – '(ஏகம்) இந்த 'ஏக' ஶப்3த3ம் ஸ்தா2நப்ரமாணத்தாலே அவதா4ரணார்த்த2த்தைக் காட்டுகிறது' என்று தொடங்கி – 'உபாயபா4வத்தில் அந்தர்ப4வியாது' என்னுமளவும், மற்றும் இதின் வ்யாக்2யாநத்திலே – 'உய்யக்கொண்டார்' என்று தொடங்கி, மேலெல்லாம், மூலவ்யாக்2யாநங்களிரண்டிலும், ஶ்ரீவசநபூ4ஷணத்3-

வ்யாக்2யாநங்களிலே, 'இதுதன்னைப் பார்த்தால்' என்று தொடங்கி – 'ப்ராப்தாவும், ப்ராபகனும், ப்ராப்திக்கு உகப்பானுமவனே' என்னுமளவாக – உபாயாந்தரஸ்வீகாரங்களினுடைய ஸ்வரூபவிரோதி4த்வாநுபாயத்வாதி3களையும், 'ப்ரதிகூலராகிறார்' என்று தொடங்கி 'இங்கு ஸ்வப்ரயோஜநமென்கிறது – ஆஶ்ரயணதோ3ஷஜந்யமானத்தை' என்னுமளவாக உபாயாந்தரநிஷ்ட2ரும் வரணரூபப்ரபத்தியை உபாயமென்றால் வரும் அவத்3யத்தையும், அதின் அங்க3நைரபேக்ஷ்யத்தையும், ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதி3களினுடைய ஸம்பா4விதஸ்வபா4வத்வத்தையும், ஸஹவாஸநிவ்ருத்திக்கு அவிஷயமாகச் சொன்ன ப்ரதிகூலாந்தர்க3தமென்னுமிடத்தையும், 'இழவுக்கடி கர்மம், பேற்றுக்கடி க்ருபை' என்றும், 'த்ரிபாத்3விபூ4தியிலே' என்று தொடங்கி, 'நிவர்த்யஜ்ஞாநம் ப4யஹேது, நிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் அப4யஹேது' என்னுமளவாக மூலவ்யாக்2யாநங்களிரண்டிலும் நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரத்தையும், தனி சரமத்திலே '(ஏகம்) நஞ்சீயர் இதுக்கு அவதா4ரணத்தைச் சொல்லுகிறதென்று அருளிச்செய்வர். எங்ஙனேயென்னில், "த்வமேவோபாயபூ4தோ மே ப4வ" என்றும், "தமேவ ஶரணம் க3ச்ச2" என்றும், "மாமேவ யே ப்ரபத்3யந்தே" என்றும், "தமேவ சாத்3யம் புருஷம் ப்ரபத்3யே" என்றும் ஸ்தா2நப்ரமாணஸித்3த4மாகையாலே. ஆனால் இவ்வவதா4ரணத்துக்கு வ்யாவர்த்யமாவது ஏதென்றால், கீழே உபாயாந்தரங்களை த்யாஜ்யங்களாகச் சொல்லுகையாலே, அவற்றை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்னவொண்ணாது, "மாம்" என்று அஸாதா4ரணாகாரத்தைக் கீழே சொல்லுகையாலே, தே3வதாந்தரம் வ்யாவர்த்யமென்னவொண்ணாது. பின்னையேதாவதென்றால், இனி இங்குள்ளது ஸ்வீகார்யமும், ஸ்வீகாரமும், ஸ்வீகர்த்தாவுமாக வேணுமிறே. அதில் ஸ்வீகார்யன் உபாயமாய் நின்றால், இனியுள்ளது ஸ்வீகாரமும் ஸ்வீகர்த்தாவுமிறே. அந்த ஸ்வீகர்த்தாவோபாதி ஸ்வீகாரமும் உபாயத்தில் புகாதென்கிறது. ஆவதென், "உபாயோபேயத்வே ததி3ஹ தவ தத்வம் நது கு3ணௌ" என்கிறபடியே, உபாயத்வம் நித்யமேயாகிலும், இவனுடைய ஸ்வீகாராநந்தரமாக

வன்றோ உபாயமாகிறது. "யத3நந்தரம் யத்3ப4வதி, தத்தஸ்ய காரணம்" என்கிறபடியே இந்த ஸ்வீகாராநந்தரமாக வல்லது ஈஶ்வரனுடைய உபாயபா4வம் ஸித்3தி4யாமையாலே இது உபாயமாதல் ஸஹகாரி(யா)யாதலாக வேண்டாவோவென்னில், "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்று உபாயஸ்வீகாரமாகச் சொல்லுகையாலே ஸாக்ஷாது3பாயத்வமில்லை. இனி ஸஹகரிக்கையாவது – உத்பத்தியிலே ஸஹகரித்தல், ப2லப்ரதா3நத்திலே ஸஹகரித்தலாய்த்து. ப4க்த்யுபாயம் கர்மஜ்ஞாநஸாத்4யமாகையாலே உத்பத்தியிலே சேதநஸாபேக்ஷம், அசேதநமாகையாலே ப2லப்ரதா3நத்திலீஶ்வரஸாபேக்ஷம், இவ்வுபாயம் ஸித்3த4வஸ்துவுமாய், நிருபாதி4கஸர்வஸுஹ்ருத்துமாயிருக்கையாலே, உத்பத்திநிரபேக்ஷம். ஸர்வஶக்தத்வாதி3கு3ணவிஶிஷ்டமாகையாலே ப2லப்ரதா3நத்தில் நிரபேக்ஷம். ஆனால் 'ய(த்ய)த்ஸாங்க3ம், த(த்த)த்ஸாத4நம்' என்கிறபடியே உபாயம் ஸாங்க3மாயன்றோ இருக்கவேணும். இவ்வுபாயம் ஸித்3த4மாயிருக்கிறபடியென் என்னில், உபாயமாகில் ஸாங்க3மாயிருக்க வேணுமென்கிற நிர்ப3ந்த4மில்லை. அவை ஸாத்4யமுமாய் அந்யஸாபேக்ஷமுமாயிருக்கையாலே ஸாங்க3மாக வேண்டிற்றித்தனை. இவ்வுபாயம் ஸித்3த4முமாய் அந்யநிரபேக்ஷமுமாயிருக்கையாலே நிரங்க3முமாயிருக்கும். ஆனால் உபாயாந்தரங்களுக்கும் உபாயத்வவ்யபதே3ஶம் பண்ணுகிறது – ப2லப்ரத3ங்களான தே3வதைகளுக்கு ப்ரஸாத3கங்களான முக2த்தாலேயன்றோ? அவ்வோபாதி இவ்வுபாயமும் ஈஶ்வரப்ரஸாத3கமானாலோவென்னில், தே3வதைகளில் சேதநருக்கு பூர்வமே ப2லத்தைக்கொடுப்பதாக நினைவின்றிக்கேயிருக்கச் செய்தே இச்சேதநருடைய க்ரியையாய்த்து அவர்கள் ப்ரஸாத3த்தை ஜநிப்பிக்கிறது. ஈஶ்வரவிஷயத்தில் வந்தால், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸ்வரூபாவிர்பா4வத்தையுண்டாக்குவதாக பூர்வமேவ சிந்தித்து அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்ப் போருகையாலே, அவனுக்கு ப்ரஸாத3ஜநகமாகச் செய்ய வேண்டுவதொன்றில்லை. உண்டென்றிருக்கையாகிறது, தன் ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யத்தையுமழித்து, அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தையும் ஸோபாதி4கமாக்குகிறு-

னித்தனை' என்று பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தருளினார்.

இதி ஸித்3தா4ந்த:

பூர்வபக்ஷாந்தரம்

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே இருபத்தைந்தாமதி4காரத்தில் 'இப்படி த்3வயத்தில் த்3விதீயாந்தபத3ங்களாலே ப்ரகாஶிதமான ஸித்3தோ4பாயவிஷயமாகவும், ஆக்2யாதபத3த்தாலே சொல்லப்பட்ட ஸாத்4யோபாயவிஷயமாகவும் பிறக்கும் வ்யாகுலங்களை ஶமிப்பி(க்க வேணும்)க்கிறோம்' என்றும், 'ந ஶூத்3ரா ப4க3வத்3ப4க்தா:விப்ரா பா4க3வதா: ஸ்ம்ருதா:। ஸர்வவர்ணேஷு தே ஶூத்3ரா: யேஹ்யப4க்தா ஜநார்த3நே॥' என்று ப4க3வத்3ப4க்தியாகிற கு3ணவிஶேஷஸத3ஸத்3பா4வங்களாலே அபக்ருஷ்டஜாதீயரை உத்க்ருஷ்டஜாதிவாசகஶப்3த3த்தாலே சொல்லியுமிருந்தது. இதடியாக ப4க3வத்3ப4க்தரெல்லாரும் ஏகஜாதீயரன்றோவென்று சில ம்ருது3ப்ரஜ்ஞர் நினைப்பார்கள். 'இங்ஙனேயாகில், பா4க3வதப்3ராஹ்மணன் இன்னபடியே வர்த்திப்பான், பா4க3வதஶூத்3ரன் இன்னபடியே வர்த்திப்பான் என்று ஆசாரநியமங்கள் சொல்லும் ஸர்வஶாஸ்த்ரங்களும் விரோதி4க்கும். கேவலப்3ராஹ்மணனுக்கும் கேவலஶூத்3ரனுக்குமுள்ள எல்லை பா4க3வதப்3ராஹ்மணனுக்கும் பா4க3வதஶூத்3ரனுக்கும் கொள்ளவேணுமென்றும், இவரை ஸமரென்கிற ஶாஸ்த்ரங்களும் பரமபுருஷார்த்த2ஸாம்யாதி3களாலே என்றும் கிடாம்பி அப்புள்ளார் அருளிச்செய்தார்' என்றும், 'ஜாதிபே4தி3யாது. திருஸூரபி4யானாலும் கோ3த்வம் கழியாதிறே' என்றும், 'ஶ்ரீவிது3ரரும் ஸ்வஜாத்யநுரூபமாக விவாஹாதி3களைப் பண்ணினார்', 'பு4க்தவத்ஸு த்3விஜாக்3ர்யேஷு நிஷண்ணா: பரமாஸநே । விது3ராந்நாநி பு3பு4ஜே ஶுசீநி கு3ணவந்தி ச' என்றித்தைக்கேட்டு து3ர்யோத4நன், 'பீ4ஷ்ம-த்3ரோணாவதிக்ரம்ய மாம்சைவ மது4ஸூத3ந । கிமர்த்த2ம் புண்ட3ரீகாக்ஷ பு4க்தம் வ்ருஷலபோ4ஜநம்' என்று கேட்க, "த்3விஷத3ந்நம் ந போ4க்தவ்யம்

த்3விஷந்தம் நைவ பே4ாஜயேத் । பாண்ட3வாந் த்3விஷஸே ராஜந் மம ப்ராணா ஹி பாண்ட3வா:" என்று உத்தரமருளிச்செய்கையாலே ஸ்ரீவிது3ரருக்கு து3ர்யோத4நன் சொன்ன ஜாதிவிஶேஷத்தை ப4க3வான் இசைந்தானாயிற்று. ஆனால் ப்3ராஹ்மணர்க்கும் க்ஷத்திரியர்க்கும் ஶூத்3ரனுடைய பக்வாந்நத்தை பு4ஜிக்கை நிஷித்3த4மன்றோவென்னில், 'ஆர்யாதி4ஷ்டி2தா வா ஶூத்3ரா:(அந்ந) ஸம்ஸ்கர்த்தார: ஸ்யு:' என்று ஆபஸ்தம்ப3ாதி3கள் சொல்லுகிறபடியே யுக3ாந்தரங்களில் ஆர்யபரதந்த்ரரான கு3ணவச்சூ2த்3ரர்கள் ஆர்யர்க்கு அந்நஸம்ஸ்காரம் பண்ண அநுஜ்ஞாதராகையாலே அவ்விடத்தில் நிஷேத4மில்லை. இது, 'ஶுசிஸ்து ப்ரயதோ பூ4த்வா விது3ரோந்நமுபாஹரத்' என்று ஸ்ரீவிது3ரருடைய கு3ணவிஶேஷங்கள் சொல்லுகையாலே ஸூசிதம். 'ப்3ரஹ்மவித்தான இவர் யோக3ப்ரப4ாவத்தாலே தே3ஹந்யாஸம் பண்ணினபின்பு ப்ராப்தனான த4ர்மபுத்ரன் செய்த ஸம்ஸ்காரவிஶேஷம் தூஷ்ணீம் அநுஷ்டி2தமாதல், வ்யக்திவிஶேஷநியதமாதலாமித்தனை. அதுகொண்டு வ்யக்த்யந்தரங்களில் ந்யாயஸஞ்சாரம் பண்ணவொண்ணாது' என்றும், 'மோஹநஶாஸ்த்ரங்களிற்சொன்ன ஜாத்யுத்3த4ராதிகளை ப்ராமாணிகர் நினைக்கலாகாது. சருவ்யத்யாஸாதி3களான சில விஶேஷநித3ாநங்களாலே வருகிற விஶ்வாமித்ராதி3களுடைய நிலை வேறு சிலர்க்குக்கூடுமென்கை வசநவிருத்3த4ம். விது3ராதி3களிலும் உத்க்ருஷ்டப்ரப4ாவரான ஆழ்வார்களுடைய வ்ருத்தாந்தவிஶேஷங்களை நம்மநுஷ்டா2நத்துக்கு த்3ருஷ்டாந்தமாக்கலாகாது. அவர்கள் வ்ருத்தாந்தங்களையும் ஆராய்ந்தால், ஸ்வஜாதிநியமத்தைக் கடந்தமையில்லை' என்றும், 'இப்படியானாலும் வித்3யாமந்த்ராதி3களுடைய க்3ரஹணம் ப்3ராஹ்மணாதி3விஷயத்திலேயாக வேணுமென்னுமிடம் 'ஶூத்3ரயோநாவஹம் ஜாதோ நாதோந்யத்3வக்து முத்ஸஹே' என்ற ஸ்ரீவிது3ரவாக்யத்தாலே ஸித்3த4ம். துலாத4ாரத4ர்மவ்யாத4ாதி3களும் ஸந்தே3ஹம் கேட்கவந்த ப்3ராஹ்மணரைத் தாங்கள் ஸம்ப4ாவித்து, தீர்த்த2யாத்ரையிலே வழிதிகைத்தாரை வழியிலே சேர்த்தமாத்ரம், அவர்களைத் தெளிவித்துவிட்டார்களாமத்தனையல்லது – முக்2யமான ஆசார்யகர்மம்

பண்ணினார்களன்று. இப்ரகாரங்கள் அவ்வோ இதிஹாஸங்களிலே கண்டுகொள்வது. "ப4க்திரஷ்டவித4ா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சே2பி வர்த்ததே । தஸ்மை தே3யம் ததோ க்3ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதா2ஹ்யஹம்" என்றதுவும், கந்யாப்ரதா3நபரமன்று, ஜ்ஞாநப்ரதா3நபரமென்று வ்யாக்2யாநம் பண்ணினார்கள். 'பூஜ்ய:' என்கிற ஶப்3த3மும் ஸாத4ாரணமாகையாலே ப4ாக3வதத்வம் உண்டானால் ஸர்வரும் ஶாஸ்த்ரம் சொன்னமட்டுக்களிலே ஆத3ரணீயர்' என்றும், 'அதோ ஜாதேர்நிக்ருஷ்டாயா: ஸர்வஸ்யா வா விநாஶத: । ஸாஜாத்யம் விஷ்ணுப4க்தாநாமிதி மந்த3மித3ம் வச:' என்றும், 'ஶரீரகு3ணவிஶேஷமடியாக வ்யவஸ்தி2தங்களான ஶரீரஜாதிவிஶேஷங்கள் உத்பத்திஸித்3த4ங்களாய் மரணாந்தமாக ஸ்தி2ரங்களாயிருக்கும்' என்றும், 'போனகம் செய்த சேடம் தருவரேல் புனிதமன்றே' என்றதுவும் கு3ருவிஷயமாமத்தனை' என்றும், 'இதில் ஶேஷஶப்3த3ம்' 'அந்நஶேஷ: கிம் க்ரியதாம்? இஷ்டைஸ்ஸஹ பு4ஜ்யதாம்' இத்யாதி3களில் ந்யாயத்தாலே ப4ாண்ட3ஸ்த2விஷயமானால் விரோத4மில்லை' என்றும், இருபத்தொன்பதாமதி4காரத்திலே 'மாத்ருபி4: பித்ருபி4ஶ்சைவ பதிபி4ர்தே3வரைஸ்ததா2 । பூஜ்யா பூ4ஷயிதவ்யாஶ்ச ப3ஹு கல்யாணமீப்ஸுபி4:॥ ஜாமயோ (ஜ்ஞாநிநாம்) யாநி கே3ஹாநி ஶபந்த்யப்ரதிபூஜிதா:। தாநி க்ருத்யாஹதாநீவ விநஶ்யந்தி ஸமந்தத: ॥ ஏவமாதி3ஷு பூஜோக்தி: யதௌ2சித்யாத் நியம்யதே । ப4க்தம்லேச்சா2தி3பூஜோக்தி: ஏவமேவ நியம்யதாம்' என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இத்யவாந்தரபூர்வபக்ஷக்3ரந்த2:

அத ஸித்3த4ாந்த:

ஜாதி போகாதென்கிறது ஶாஸ்த்ரவிருத்3த4மாகையாலே, அயுக்தம். எங்ஙனேயென்னில், அபக்ருஷ்டஜாதீயரை ப4ாக3வதஶூத்3ரரென்றும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஜந்மநிரூபணம் பண்ணுகையும், ப4க3வத்3ப4க்தரெல்லாரும் ஏகஜாதீயரன்றோவென்று நினைக்கிறவர்களை ம்ருது3ப்ரஜ்ஞர் என்கையும்,

அவர்களுக்கும் கலக்கங்கள் உண்டென்று சொல்லுகையும் அநுகத்வவிநிக்ரஹமுமாய், அவர்கள் பரமாசார்யர்களாகை-யாலே ஆசார்யாபசாரமுமாம். ஏகஜாதீயராலும் ஆசார-நியமங்களைச்சொல்லும் ஶாஸ்த்ரவிரோதப்ரஸங்கமு-மில்லை. வர்ணாஶ்ரமாதிகளிலே அவதரித்த பாகவதரெல்-லார்க்கும் பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்ந்து தொண்டக்குல-மொன்றேயாயிருந்தாலும், "நீசனேன் நிறைவொன்று-மிலேன்" என்கிறபடியே, 'அடியேன் பாணன். அடியேன் பாணன்' என்று ஸ்ரீலோகஸாரங்கமஹாமுநிகளுக்குத் திருப்பாணாழ்வார் விலங்கியோடுகையாலும், திருமழிசை-யாழ்வார், 'க்ருஷ்ணநாம் வ்ரீஹீணாம் நகநிர்பிந்நம்' என்கிற ஶ்ருதியை உச்சரியாமையாலும், பண்டைக்குலம் தவிர்ந்து தொண்டக்குலமானது ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்டிகளுக்-கொழிய மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்களுக்குத்தோற்றாமையாலும், 'லோகஸங்க்ரஹமேவாபி ஸம்பஶ்யந் கர்த்துமர்ஹஸி' என்று தர்மஸம்ஸ்தாபநம் பண்ணப்பிறந்தவன் தான் லோக-ஸங்க்ரஹார்த்தமாக விதிக்கையாலும் "அவிப்லவாய தர்மாணாம் பாலநாய குலஸ்ய ச" இத்யாதி, "அநபேக்ஷா-ऽபி தாம் ப்ரதி । உபாயத்வக்ரஹம் தத்ர வர்ஜயேந்மநஸா ஸுதீ: । ப்ரியாய மம விஷ்ணோஶ்ச தேவதேவஸ்ய ஶார்ங்கிண: । மநீஷீ வைதிகாசாரம் மநஸாபி ந லங்கயேத்। ஏவம் விலங்கயந் மர்த்யோ மர்யாதாம் வேதநிர்மிதாம்। ப்ரியோபி ந ப்ரியோ மேऽஸௌ மதாஜ்ஞாவ்யதிவர்த்த-நாத்" என்றும் பிராட்டி விதித்தருளுகையாலும், ஸ்ரீவசந-பூஷணவ்யாக்யாநத்திலே – 'வர்ணாஶ்ரமாசாரத்தை அநிஷ்ட-கோடியாகச் சொல்லப்பார்க்கில், ஸர்வேஶ்வரனும் பிராட்டியும் அருளிச்செய்த வசநங்களோடும், பூர்வாசார்ய-வசநாநுஷ்டாநங்களோடும் விரோதிக்குமிறே,' என்று பெரியஜீயர் அருளிச்செய்கையாலும், ஜாதி போமென்கிறத்-தில் ஶாஸ்த்ரவிரோதப்ரஸங்கமில்லையிறே. பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்ந்து தொண்டக்குலமாவது – ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்-களும் அருளிச்செய்தார்கள். கேவலப்ராஹ்மணனுக்கும் கேவலஶூத்ரனுக்கும் உள்ள எல்லை அவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ண-வர்களான பின்பு கொள்ள வேணுமென்கை காயாந்நஸ்தல-

ஶுத்திபண்ணின வ்ருத்தாசாரவிருத்தம்.{ இதின் அர்த்தம் ஸித்தாந்தத்தின் முடிவிலே ஸ்பஷ்டமாகும்} "மாத்ருயோநி-பரீக்ஷாயாஸ்துல்ய மாஹுர்மநீஷிண: । அர்ச்சாவதாரோ-பாதாநம் வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம்" ஜாதிபோகாது என்கிறவிடம் விஶ்வாமித்ரவீதஹவ்யாதிகளிடத்திலே பாதிதம். 'பகவத்பக்தா ந ஶூத்ரா:' என்னுமாபோலே, 'தேவ-ஸூரபி: ந கௌ:' என்று ப்ரமாணமில்லாமையாலே அது த்ருஷ்டாந்தமன்று.'கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ! மாம் ஸைவாதிக்ரம்ய வ்ருஷலபோஜநம் புக்தம்' என்று கேட்க, 'த்விஷதந்நம் ந போக்தவ்யம்' என்று உத்தரம் அருளிச்-செய்கையாலே, நீ என் உயிர்நிலையிலே த்வேஷிக்கை-யாலே, 'யோ விஷ்ணும் ஸததம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாதந்த்ய-ரேதஸம்' என்கிறபடியே, 'நீ அந்த்யரேதஸ்ஸாகையாலே உன்னை பரித்யஜித்தோம்' என்றும் 'பாகவதா விப்ரா:' என்கிறபடியே ஸ்ரீவிதுரர் விப்ரர் ஆகையாலே அவருடைய அந்நத்தை புஜித்தோமென்றும், தாத்பர்யம் ஸூசிதம். ஆகையால் துர்யோதநன் சொன்ன ஜாதிவிஶேஷத்தை 'பகவத்பக்தா ந ஶூத்ரா:' என்று நிராகரித்தானாய்த்து.

தர்மபுத்ரர் விதுரர்க்குப் பண்ணின ப்ரஹ்மமேதத்தை தூஷ்ணீ-மநுஷ்டிதமென்கை, 'லோகவைலக்ஷண்யேநாம பவிஷ்யத்யஸ்ய பார்த்திவ । யதி, தர்மமவாப்தோऽஸௌ' என்கிற வசந-விருத்தம். வ்யக்திவிஶேஷநியதமென்று கல்பிக்கைக்கு கல்பகமில்லை. மோஹநஶாஸ்த்ராதிகளில் சொன்னதன்றே. "ந ஶூத்ரா பகவத்பக்தா:" இத்யாத்யுக்தஜாத்யுத்தாராதி-களில் விஶ்வாமித்ரனுடைய விப்ரத்வம் சருவ்யத்யாஸாதி-நிதாநமாகில், அந்த விப்ரத்வம் தபஸ்ஸுக்கு பூர்வமே வர வேணும். தபஸ்ஸாலே வந்தாலும், ப்ராஹ்மணனுக்ரஹ-மூலகமிறே. வீதஹவ்யாதிகளுக்கும் பரத்வாஜாத்யநுக்ரஹா-திகளாலே வந்ததென்று அநுஶாஸநாதிகளிலே சொல்லா-நின்றதிறே. "யத்யதாசரதி ஶ்ரேஷ்ட: தத்ததேவேதரே ஜநா:" என்கிறபடியே ஆழ்வார்களுடைய அநுஷ்டாநத்தை நம் அநுஷ்டாநத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக்கலாம். அவர்களநுஷ்டா-நத்தை ஆராய்ந்தால் பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்தாலும்

லோகத்ருஷ்ட்யநுகுணமாக அநுஷ்டாநம் நைச்யநிபந்தநமாக உண்டாயிருக்கும். அதுகொண்டு அவர்களுக்கும் பண்டைக்குலம் தவிரவில்லை என்று நினைக்கை மஹாபாகவதாபசாரம். வித்யாமந்த்ராதிக்ரஹணமும் ப்ராஹ்மணாதி நியமவிஷயமென்கையும், "ததோ க்ராஹ்யம்", "ததுக்திமாத்ரம் மந்த்ராக்ர்யம்", "கொடுமின் கொள்மின்" இத்யாதிகளோடு விரோதிக்கும். "ஶூத்ரயோநௌ" இத்யாதி நைச்யாநுஸந்தாநமென்று கொள்ளவேணும். ஆசார்யத்வமும் தர்மஸந்தேஹம் ஶமிப்பிக்கைதானேயிறே. ஆகையால் விஷ்ணுபக்தர்க்கெல்லாம் பண்டைக்குலம் போய்த்தொண்டக்குலமென்று, பெரியாழ்வார், அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார் முதலானோர் அருளிச்செய்தார்கள். 'அதுவும் மந்தவசநமிறே' என்கை, அவர்கள்பக்கல் அபசாரமாம். 'ஶரீரஜாதிவிஶேஷங்கள் உத்பத்திஸித்தங்களாய் மரணாந்தமாக ஸ்திரமாயிருக்கவேணும்' என்றதும் ஆழ்வாராசார்யர்களின் திவ்யஸூக்திகளோடும், ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிகளோடும் விரோதிக்கும். "போனகம்செய்த சேடம் தருவரேல் புனிதம்" என்றது குருவிஷயமென்றாலும், நாராயணைகநிஷ்டரெல்லாரும் குருதுல்யராகையாலே, "ததுச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம்" என்கிறபடியே பரகதஸ்வீகாரநிஷ்டரெல்லாரும் விஷயமென்றபடி. 'பாண்டஸ்தவிஷயமானால் விரோதமில்லை' என்கிறது 'கலத்ததுண்டு' என்கிறத்தோடு விரோதிக்கும். 'புக்தம்லேச்சாதிபூஜோக்திரேவமேவ நியம்யதே' என்று சாத்தாத ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை, 'ஸ ச பூஜ்ய:' என்கிறதும், மணவாட்டிப்பெண்களை 'பூஜ்யா:' என்றமாத்ரம்' என்கையும் "யதாஹ்யஹம்" என்கிறத்தோடு விரோதிக்கும்.

திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யாநத்திலே '(பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்ந்து) ப்ரயோஜநாந்தரபரர் அநந்யப்ரயோஜநரான பின்பு முன்புத்தை நிலை பண்டைக்குலமாய்த் தோன்றின படி. லங்கையில்நின்று கால்வாங்கினபோதே ராவணனை 'நிஶாசரன்' என்றானே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான். 'ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்' என்றாரிறே பெருமாள்தாமும். க்ஷத்ரியனா-

யிருக்கச் செய்தே தபோபலத்தாலே ப்ராஹ்மணோத்தமனாய் அத்யயநம் பண்ணுவிக்கவும் யஜிப்பிக்கவும் கடவனானானிறே விஶ்வாமித்ரன்' என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலே, தேவதாதிகரணத்திலே 'பஶ்சாத் விஶ்வாமித்ரப்ரப்ருதீநாம் ச ப்ராஹ்மண்யாத்யபாவப்ரஸங்காத்' என்று விஶ்வாமித்ராதிகளுடைய ப்ராஹ்மண்யாதிகளை ஜந்மப்ரப்ருதியன்றியே பின்பு வந்ததாக அருளிச்செய்தார். 'ஏதேந ஸர்வே வ்யாக்யாதா:' இத்யத்ர 'தபோவிஶேஷாத் வர்ணவிபாகோஸ்தி' என்று அருளிச்செய்தார்.

ஜ்ஞாநஸாரவ்யாக்யாநத்திலே 'குடியும் குலமுமெல்லாம் கோகநகை கேள்வனடியார்க்கு'. '(குடி) - க்ராமம்.(குலம்) கோத்ரம். (எல்லாம்) என்றது மற்றும் நிரூபகமாய்ப்போருமவை பலவுண்டாகையாலே. அவையாவன-சரண-ஸூத்ராதிகள். (கோகநகைகேள்வனடியார்க்கு அவனடியேயாகும்) அதாவது - முன்பு ஔபாதிகமாக நிரூபகமாய்ப் போந்த குடியும் குலமுமெல்லாம் போய், ஶேஷியானவன் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமே நிரூபகமாய், அத்தைவிட்டு வ்யபதேஶிக்கும்படியாய்விடுமென்கை. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கிறார்மேல் - (படியின்மேல்) என்று தொடங்கி - பூமியின் மேலுண்டான ஜலஸம்ருத்தியடைய நதிகளின் நாமமும் வர்ணமுமெல்லாம் ஸமுத்ரத்தை ப்ரவேஶிக்கவே பின்பு காணவொண்ணாதபடி போமாபோலே என்கை. "ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி: । நத்யாஸ் தஸ்யைவ நாமாதி ப்ரவிஷ்டாயா யதார்ணவம் । ஸர்வாத்மநா ப்ரபந்நஸ்ய விஷ்ணுமேகாந்திநஸ்ததா" என்னக்கடவதிறே.

ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலே - 'க்ஷத்ரியனான விஶ்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷியானான்' என்கிற ஸூத்ரவ்யாக்யாநத்திலே- 'இப்படி இதிஹாஸாதிகளாலே பாகவதவைபவம் சொல்லப்பட்டதேயாகிலும், "ந ஶூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா

ப4ாக3வதா: ஸ்ம்ருதா:", " ஸ விப்ரேந்த்3ரோ முநி: ஶ்ரீமாந் ஸ யதிஸ்ஸ ச பண்டி3த:" என்று சொன்ன விப்ரத்வாதி3கள் அர்த்த2வாத3மாமித்தனையல்லது, அபக்ருஷ்டஜந்மாவானவன் அந்த ஶரீரந்தன்னிலே உத்க்ருஷ்டனாகைக்கூடுமோ வென்ன, கூடுமென்னுமிடத்துக்கு உதா3ஹரணதயா அருளிச்செய்கிறார் - க்ஷத்ரியனை என்று தொடங்கி. அதாவது - க்ஷத்ரியகுலோத்3ப4வனை விஶ்வாமித்ரன் அஜ்ஜந்மத்திலே தான் பண்ணின தபோவிஶேஷமடியாக வஸிஷ்ட2வாக்யத்தாலே க்ஷத்ரியத்வம் பின்னாட்டாதபடி ப்3ரஹ்மர்ஷியாய்விட்டானிறே. ஆகையாலே அத்யந்தாபக்ருஷ்டகுலோத்3ப4வராலும் அந்த ஶரீரந்தன்னோடே அநவதி4கஶக்திகப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ரூபஸம்ஸ்காரவிஶேஷத்தாலே அத்யந்தோத்க்ருஷ்டகுலஜாநுவர்த்தநீயராம்படி உத்க்ருஷ்டதமராகக் குறையில்லை என்கை. அல்பஶக்திகவஸிஷ்ட2வாக்யம் செய்தபடிகண்டால், ஸர்வஶக்திகஸம்ப3ந்த4விஶேஷம் என் செய்யமாட்டாது' என்றும், ஆசார்யஹ்ருத3யவ்யாக்2யாநத்திலே - 'ப4ாக3வதவைப4வத்தைப்பல உதா3ஹரணங்களாலும் ப்ரகாஶிப்பியாநின்றுகொண்டு, 'இவ்வாகாரங்களறிந்தார்க்கிறே ஜந்மத்தில் உத்கர்ஷாபகர்ஷம் தெரிவது' என்கிறார் மேலொரு சூர்ணையாலே. {ம்லேச்ச2னும் ப4க்தனால் சதுர்வேதி3களநுவர்த்திக்க அறிவுகொடுத்துக் குலதெய்வத்தோடொக்கப்பூஜைகொண்டு பாவநதீர்த்த2ப்ரஸாத3னுமென்கிற திருமுகப்படியும், விஶ்வாமித்ரவிஷ்ணுசித்ததுளஸீப்4ருத்யரோடே உள்கலந்து தொழுகுலமானவன் நிலையார்பாடலாலே ப்3ராஹ்மணவேள்விக்குறை முடித்தமையும், கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸக2னாய், தம்பிக்கு முன்பிறந்து, வேலும் வில்லும் கொண்டு பின்பிறந்தாரைச் சோதித்து, தமையனுக்கிளையோன் ஸத்3ப4ாவம் சொல்லும்படி - ஏககுலமானமையும், தூது மொழிந்து நடந்து வந்தவர்களுடைய ஸம்பக்ஷத3ணஸஹபோ4ஜநமும், ஒருபிறவியிலே இருபிறவியானாரிருவர்க்கு த4ர்மஸூநுஸ்வாமிகள் அக்3ரபூஜை கொடுத்தமையும், ஐவரில், நால்வரில் மூவரில் முற்பட்டவர்கள் ஸந்தே3ஹியாமல் ஸஹஜரோடே புரோடா3ஶமாகச்செய்த புத்ரக்ருத்யமும், புஷ்பத்யாக3போ4க3மண்ட3பங்களில் பணிப்பூவும் ஆலவட்டமும் வீணையும் கையுமான அந்தரங்க3ரை முடி

மன்னனும், வைதி3கோத்தமரும், மஹாமுநியும் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், யாக3ாநுயோகோ3த்தரவீதி2களில் காயாந்நஸ்த2லஶுத்3தி4 பண்ணின வ்ருத்3த4ாசாரமும் அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது' என்கிற (85வது) ஸூத்ரமாகிற ஒரு சூர்ணை.} (ம்லேச்ச2னும் ப4க்தனால் இத்யாதி3).. (சதுர்வேதி3கள் அநுவர்த்திக்க, அறிவுகொடுத்து) "ஸவிப்ரேந்த்3ரோ முநி: ஶ்ரீமாந் ஸ யதி: ஸ ச பண்டி3த: । தஸ்மை தே3யம் ததோ க்3ராஹ்யம்" என்றும், "பழுதிலாவொழுகலாற்றுப் பல சதுப்பேதிமார்கள் இழிகுலத்தவர்களேலும் எம்மடியார்களாகில் தொழுமினீர் கொடுமின் கொள்மின்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வோத்க்ருஷ்டனாய், உத்க்ருஷ்டவர்ணரான சதுர்வேதி3கள் அபி4ஜநாத்3யபி4மாநதூ3ஷிதஸ்வஸ்வரூபஶுத்3த்4யர்த்த2மாக அநுவர்த்திக்கைக்கு விஷயமாய் அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநாபேக்ஷையுண்டாகில் ஜ்ஞாநப்ரதா3நம் பண்ணி, (குலதெய்வத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு). "ஸ ச பூஜ்யோ யதா2ஹ்யஹம்", "நின்னோடுமொக்கவழிபடவருளினாய் போல்" என்கிறபடியே, "மம நாத2ம், மம குலதை3வதம்" என்று குலதை3வமாகச் சொல்லப்படுகிற ஸர்வேஶ்வரனோடொக்க 'அவரெங்கள் குலதெய்வம்' என்கிறபடியே குலதை3வமாய், அவர்களைப் பூஜை கொண்டு, (பாவநதீர்த்த2ப்ரஸாத3னுமென்கிற திருமுகப்படியும்), "தத்பாத3ாம்பு3வதுலம் தீர்த்த2ம் தது3ச்சி2ஷ்டம் ஸுபாவநம்" என்று அவன் திருவடி விளக்கின ஜலம் அநுபமமான தீர்த்த2ம், அவனமுதுசெய்த ஶேஷம் பரமபாவநமென்கையாலே அஹங்காரமஹாபாநமத3மத்தரான அஶுத்3த4ரும் இந்த தீர்த்த2ப்ரஸாத3ாந்வயத்தாலே ஶுத்3த4ஸ்வரூபராம்படி பாவநதீர்த்த2ப்ரஸாத3னுமென்று அருளிச்செய்த ப4க3வது3க்தியான திருமுகமும், அதின்படியெடுப்பான ஆழ்வார் பாசுரமும் (விஶ்வாமித்ரவிஷ்ணுசித்ததுளஸீப்4ருத்யரோடே உள்கலந்து தொழுகுலமானவன்) அபரராத்ரியிலே சென்று பாடி நம்பியைத் திருப்பள்ளி உணர்த்துகையாலே, "கௌஸல்யாஸுப்ரஜா ராம பூர்வா ஸந்த்4யா ப்ரவர்த்ததே। உத்திஷ்ட2 நரஶார்தூ3ல கர்த்தவ்யம் தை3வமாஹ்நிகம்" என்றும், "அரவணையாயாயரேறே அம்மமுண்ணத் துயிலெ-

ழாயே" என்றும்,"அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே" என்றும், திருப்பள்ளியுணர்த்தின விஶ்வாமித்ரன், பெரியாழ்வார், துளபத்தொண்டாய ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஆகிற இவர்களோடே ஸகோ3த்ரியாய், "வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணர்க்காளென்றுள் கலந்தார்" என்கிறபடியே ப4க3வச்சே2ஷத்வஜ்ஞாநபூர்வகமாக அநந்யப்ரயோஜநவ்ருத்தியிலே அந்விதனாய் உள்கலந்து, "என் தொழுகுலம்" என்று விஶேஷஜ்ஞர் ஆத3ரிக்கும் ஏற்றத்தை அடைந்த ஜந்மஸித்3த4நைச்யனான பா4க3வதன், (நிலையார் பாடலாலே ப்3ராஹ்மணவேள்விக்குறை முடித்தமையும்), சரகுலோத்3ப4வனான 'ஸோமஶர்மா' என்கிற ப்3ராஹ்மணன் உபக்ரமித்த யாக3த்தை யதா2க்ரமம் அநுஷ்டி2யாமையாலும், அது ஸமாப்திக்கு முன்னே மரிக்கையாலும், ப்3ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸாய்ப் பிறந்து திரியாநிற்கச்செய்தே,"த்வம் வை கீ3தப்ரபா4வேந நிஸ்தாரயிதுமர்ஹஸி । ஏவமுக்த்வாத2 சண்டா3லம் ராக்ஷஸ: ஶரணம் க3த:" என்கிறபடியே 'நீ உன்னுடைய கீ3தப்ரபா4வத்தாலே என்னை இப்பாவத்தினின்றும் கரை ஏற்றவேணும்' என்று ஶரணம்புக, "யந்மயா பஶ்சிமம் கீ3தம் ஸ்வரம் கைஶிகமுத்தமம் । ப2லேந தஸ்ய ப4த்3ரம் தே மோக்ஷயிஷ்யஸி கில்பி3ஷாத்" என்று நம்பி ஸந்நிதி4யில் பின்பு பாடின நிலையார்பாடலான கைஶிகப் பண்ணாலே, "ஏவம் தத்ர வரம் க்3ருஹ்ய ராக்ஷஸோ ப்3ரஹ்மஸம்ஜ்ஞக:। யஜ்ஞஶாபாத் விநிர்முக்த: ஸோமஶர்மா மஹாயஶா:" என்னும்படியாக வைகல்யதோ3ஷத்தால் வந்த ரக்ஷஸ்த்வத்தைப் போக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கையாலே, அந்த ப்3ராஹ்மணனுடைய யாக3த்தில் குறையைத்தலைக்கட்டின படியும், (கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸகா2வாய்) நிஷாத3வம்ஶஜராகையாலே, "ஏழையேதலன் கீழ்மகன்" என்னும்படி ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் தண்ணியரான ஸ்ரீகு3ஹப்பெருமாள், அயோத்தியர் கோமானாகையாலே அவையெல்லாவற்றாலும் உத்க்ருஷ்டனாயிருக்கிறவளவுமன்றிக்கே த4ர்மைக்யத்தாலே வானோர் தலைமகனாயிருக்கிற சக்ரவர்த்திதிருமகனுக்கு "உகந்த தோழன் நீ" என்கை-யாலே ஸமனான ஸகா2வாய், (தம்பிக்கு முன்

பிறந்து) "உம்பியெம்பி" என்கையாலே இவர்தம்பியான இளைய- பெருமாளுக்கு முன்பிறந்தவராய் (வேலும் வில்லுங்-கொண்டு பின்பிறந்தாரைச்சோதித்து) இப்படித் தம்மை அங்கீ3கரித்தவன்று ராத்ரி பெருமாள் பள்ளி கொண்டருளா-நிற்க, அவருடைய ஸௌகுமார்யாநுஸந்தா4நத்தா-லுண்டான பரிவாலே கண்ணுறக்கமற்றுக் கையும் வில்லுமாய்க் காத்துக்கொண்டிருக்கிற இளையபெருமாளை அதிஶங்கைபண்ணி "கூரணிந்தவேல்வலவன்" என்றும், "ததஸ்த்வஹம் சோத்தமசாபபா3ணத்4ருக் ஸ்தி2தோப4வம் தத்ர ஸ யத்ர லக்ஷ்மண:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸாயுத4ராய்க் கொண்டு அவர்மேலே கண்ணாய் நின்று, அவர் நினைவு ஶோதி4த்து, (தமையனுக்கு இளையோன் ஸத்3பா4வம் சொல்லும்படி ஏக குலமானமையும்), "ஆசசக்ஷேத2 ஸத்3பா4வம் லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மந:। ப4ரதாயாऽப்ரமேயாய கு3ஹோ க3ஹநகோ3சர:" என்கிறபடியே ராமவிரஹக்லிஷ்டனாய்த் திருச்சித்ரகூடத்தேறப் போவதாக வந்த தமையனான ஸ்ரீப4ரதாழ்வானுக்கு த்தம்பியான இளைய பெருமாளுடைய,"பா3ல்யாத் ப்ரப்4ருதி ஸுஸ்நிக்3த4:" என்றும், "பரவாநஸ்மி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெருமாள்பக்கல் ப்ரேமபாரதந்த்ர்யங்களை நிரூபகமாம்படியிருக்கையாகிற ஸத்தையோடே வ்யாப்தமான ஸ்வபா4வத்தைச் சொல்லும்படி இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யரோடு ஏககுலமானபடியும், (தூதுமொழிந்தித்யாதி3) "முன்னோர்தூது வானரத்தின் வாயில் மொழிந்து" என்று பிராட்டிக்கு தூ3தவாக்யத்தைத் திருவடிவாயிலே சொல்லிவிட்ட சக்ரவர்த்தி திருமகன், "ஶப3ர்யா பூஜித: ஸம்யக்3ராமோ த3ஶரதா2த்மஜ:" என்கிறபடியே ஸ்ரீஶப3ரிகையால் பண்ணின ஸம்யக்3போ4ஜநமும், "குடைமன்னரிடைநடந்த தூதா" என்னும்படி பாண்ட3வர்களுக்காகத் தூதுபோன க்ருஷ்ணன், பீ4ஷ்மத்3ரோணாதி3க்3ருஹங்களைவிட்டு, "விது3ராந்நாநி பு3பு4ஜே ஶுசீநி கு3ணவந்தி ச" என்கிறபடியே பாவநத்வபோ4க்3யத்வங்கள் கண்டு உகந்து ஸ்ரீவிது3ரர்திருமாளிகையில் பண்ணின ஸகு3ணபோஜநமும், "தூதுவந்த குரங்கு"

என்கிற திருவடி "த்3ருஷ்டா தே3வீ" என்கிற ப்ரீதியாலே
"உபகாராய ஸுக்3ரீவோ ராஜ்யகாங்க்ஷீ விபீ4ஷண:।
நிஷ்காரணாய ஹநுமாந் தத்துல்யம் ஸஹபோ4ஜநம்" என்று
திருவுள்ளம்பற்றி, "கோதில் வாய்மையினாயொடுமுடனே-
யுண்பன் நான்" என்ற பெருமாளோடே பண்ணின ஸஹ-
போ4ஜநமும், (ஒருபிறவியிலே இத்யாதி3) யது3குலத்திலே
பிறந்து கோ3பகுலத்திலே ஸஜாதீயத்வேந வளருகையாலே,
ஒருபிறவியிலே இருபிறவியான க்ருஷ்ணனுக்கு த4ர்ம-
புத்ரர் தம்முடைய யாக3த்திலே அக்3ரபூஜை கொடுத்த-
மையும், ருஷிபுத்ரராய்ப் பிறந்து, பொருந்தரிடத்திலே
தஜ்ஜாதீயராய் வளருகையாலே, ஒருபிறவியிலே இருபிறவி
யான திருமழிசைப்பிரானுக்குப் பெரும்புலியூரடிகள்
தம்முடைய யாக3த்திலே அக்3ரபூஜை கொடுத்தமையும்,
(ஐவரிலித்யாதி3) பாண்ட3வர்களைவரில் ப்ரத2மரான த4ர்ம-
புத்ரர், ஸ்ரீவிது3ரர்க்கு ஜ்ஞாநாதி4க்யத்தையும் அஶரீரி
வாக்யத்தையும் கொண்டு ஸந்தே3ஹியாமல் செய்த புத்ர-
க்ருத்யமும், த3ஶரதா2த்மஜர் நால்வரில் ப்ரத2மரான
பெருமாள், "ஸௌமித்ரே ஹர காஷ்டா2நி நிர்மதி2ஷ்யாமி
பாவகம்। க்3ருத்4ரராஜம் தி3த4க்ஷாமி மத்க்ருதே நித4நம்
க3தம்" என்று ஸஹஜரான இளையபெருமாளும் கூட நிற்கச்
செய்தே அவர்கையிலும் காட்டாமல், "ஏவமுக்த்வா சிதாம்
தீ3ப்தாமாரோப்ய பதகே3ஶ்வரம்। த3த3ாஹ ராமோ த4ர்மாத்மா
ஸ்வப3ந்து4மிவ து3:கி2த:" என்கிறபடியே பெரியவுடையா-
ருக்குச் செய்த புத்ரக்ருத்யமும், பெரியநம்பி திருக்-
கோட்டியூர் நம்பி, பெரியதிருமலை நம்பியென்று ஸப்3ரஹ்ம-
சாரிகளாய்க் கொண்டு ஆளவந்தார் திருவடிகளை
ஸேவிக்கையாலும், ப்ரஸித்3த4ரான நம்பிகள் மூவரிலும்,
ப்ரதா4நரான பெரியநம்பி மாறனேர்நம்பிக்கு புரோட3ாஶத்தை
நாய்க்கிடாதே கொள்ளும்' என்று அருளிச்செய்து போன
படியே புரோட3ாஶமாக நினைத்துச் செய்த புத்ர க்ருத்யமும்,
(புஷ்பத்யாகே3த்யாதி3) "சிந்து பூமகிழும் திருவேங்கடம்"
என்கிறபடியே புஷ்பமண்ட3பமான திருமலையிலே பணிப்-
பூவும் கையுமாய்த் திருவுள்ளமறியப்பரிமாறுகையாலே,
திருவேங்கடமுடையானுக்கு அந்தரங்க3ரான குறும்பறுத்த

நம்பியை "துளங்குநீண்முடியரசர் தம் குரிசில் தொண்டை
மன்னவன்" என்கிற அபி4ஷிக்தக்ஷத்ரியாக்3ர்யரான
தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தி அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், 'வேக3வத்-
யுத்தரே தீரே புண்யகோட்யாம் ஹரி: ஸ்வயம் । வரத3:
ஸர்வபூ4தாநாம் அத்3யாபி பரித்3ருஶ்யதே' என்கிறபடியே
த்யாக3மண்ட3பமான பெருமாள்கோயிலில், திருவால-
வட்டமும் கையுமாய்ப்பெருமாளுக்கு அந்தரங்க3ராய் நின்ற
திருக்கச்சிநம்பியை வைதி3கோத்தமரான உடையவர்
அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், "தெண்ணீர்ப்பொன்னி திரைக்-
கையால் அடிவருடப்பள்ளிகொள்ளும்" என்கிறபடியே
போ4க3மண்ட3பமான கோயிலில், வீணையும் கையுமாய்,
பெரியபெருமாளுக்கு அந்தரங்க3ராய் வர்த்தித்த திருப்-
பாணாழ்வாரை லோகஸாரங்க3மஹாமுனிகள் அநுவர்த்தித்த
க்ரமமும், (யாக3ாநுயாகே3த்யாதி3) 'யஜ-தே3வபூஜாயாம்'
என்கையாலே யாக3ஶப்3த3வாச்யமான திருவாராத4நத்திலே
பிள்ளையுறங்காவில்லிதா3ஸர் ஸ்பர்ஶத்தாலே காயஶுத்3தி4
பண்ணின உடையவரும், ப4க3வத3ாராத4நாநந்தரம்
தத்ஸமாப்திரூபேண பண்ணப்படுமதாகையாலே அநுயாக3-
ஶப்3த3வாச்யமான ப்ரஸாத3ஸ்வீகாரத்திலே, பிள்ளையேறு
திருவுடையார் தா3ஸர் கரஸ்பர்ஶத்தாலே அந்நஶுத்3தி4
பண்ணின நம்பிள்ளையும், உத்தரவீதி குடிபுகுகிறபோது
பிள்ளைவானமாமலைதா3ஸர் ஸஞ்சரணத்தாலே ஸ்த2லஶுத்3தி4
பண்ணின நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளை ப4ட்டருமாகிற ஜ்ஞாந-
வ்ருத்3த4ர்களுடைய ஆசாரமுமறிவார்க்கிறே, 'இன்ன
ஜந்மம் உத்க்ருஷ்டம், இன்ன ஜந்மம் அபக்ருஷ்டம்' என்று
ஜந்மத்தினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் தோன்றுவது
என்றபடி. இத்தால் ஜந்மாத்3யபக்ருஷ்டர்கள் ப4க3வத்3-
ப4க்தரானார்களாகில் உத்க்ருஷ்டவர்ணரால் அநுவர்த்தநீய-
ராய், அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரத3ராய் ஈஶ்வரஜ்ஞோபாதி
அவர்களுக்கு பூஜ்யராய், ஸ்வதீர்த்த2ப்ரஸாத3ங்களாலே
ஸர்வர்களையும் ஶுத்3த4ராக்குமவர்களாம்படியையும், பாப-
மக்3நரான உத்க்ருஷ்டவர்ணர்க்கும் ஸ்வஸம்ப3ந்த4த்தாலே
உத்தாரகராம் படியையும், அவர்களளவில் ப4க3வத்ததீ3யர்-
களுடைய ஆத3ராநுவர்த்தநப்ரகாரங்களையும், அவர்களு-

ளுடைய ஸ்பர்ஶமே பரமபாவநமென்னுமத்தையும், ப்ரமேய-
பூ4தனை ஈஶ்வரனுடையவும், ப்ரமாத்ருபூ4தரான ததீ3யரு-
டையவும், வசநாநுஷ்ட2ாநங்களாலே மந்த3மதிகளும்
அறியும்படி ப்ரகாஶிப்பித்தாராய்த்து' என்றும் பெரியஜீயர்
அருளிச்செய்தருளினர்.

'அஜ்ஞர் ப்4ரமிக்கிற வர்ணாஶ்ரமவித்3யாவ்ருத்தங்களை,
க2ர்த்த3ப4ஜந்மம், ஶ்வபசாத4மம், ஶில்பநைபுணம், ப4ஸ்மா-
ஹுதி, ஶவவித4வாலங்காரமென்று கழிப்பர்கள்' என்றும்,
'ஒரு ராஜா தன்னை மறைமுனிவனுக்கினவன் நீசனுக்கு-
வித்த ராஜாவை வாரே உறுப்பாக யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்க3-
மேற்றினபோதே தெரியும்' என்றும், 'ஸர்வவர்ணஶௌத்3ர-
த்வம் காடுவாழ் சாதியில் கடல்வண்ணன்வேடம் தென்-
னுரையில் ஹரிகீர்த்தி ஶ்வபசரில் பத்திபாசநமுமறிவார்
ஆராரமரரென்ன வேற அறியாதார் சாதியந்தணர்களேலும்
தகர விழுவர்' என்றும் பிள்ளை லோகாசார்யர் திருத்தம்பி-
யாரான அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனர் அருளிச்
செய்தார். தத்தத்ஸூத்ர வ்யாக்2யாநங்களிலே பெரிய
ஜீயரும் விஶதீ3கரித்தருளினர். விஷ்ணுசித்தனுக்குப்
போலே பண்டைக் குலத்தைத்தவிர்ந்து தொண்டக்குல-
மானபடியும், ஆசார்யவிஷ்ணுவத்பூஜ்யத்வபாவநத்வாதி4க்-
யாதி3களும், விஶ்வாமித்ரவிப்ரத்வதபோமூலத்வமும்
ப்ராமாணிகமென்று நம்மாசார்யர்கள் ஏககண்ட2மாக
ஸ்த2ாபித்தருளினர்கள். "விஶ்வம் க்ராந்தம் வாஸுதே3வம்
விஜாநந் விப்ரோ விப்ரத்வம் க3ச்ச2தே தத்வத3ர்ஶீ"
இத்யாதி3ஶ்ருதிகளுமுண்டு.

இதி ஸித்3த4ாந்த:
அத2 பூர்வபக்ஷ:
ந கைவல்யம் முக்தி:

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே, சரமஶ்லோகாதி4காரத்திலே,
'ஸர்வபாபநிவ்ருத்தி கைவல்யத்துக்கும் ப4க3வத்-
ப்ராப்திக்கும் பொதுவன்றோ என்கை மந்த3சோத்3யம்.

எங்ஙனேயென்னில், ஸர்வபாபம் கழிந்ததாகில் ஸ்வத:
ப்ராப்தமான ப4க3வத3நுப4வத்தையிழந்து கிடக்கைக்குக்
காரணம் இல்லை. அப்போது ப4க3வத3நுப4வரஹிதமான
ஆத்மாநுப4வமாத்ரம் கூ4டியாது. ஆகையால் அவ்வவஸ்தை2யில்
ஐஶ்வர்யமும் ஜராமரணாதி3து3:க2ங்களும் வருகைக்கீடான
கர்மங்கள் கழிந்து பரிபூர்ணப4க3வத3நுப4வத்துக்கு ப்ரதி-
ப3ந்த4கமான கர்மம் கழியாதே கிடக்கிறவளவிலே, 'யம்
லப்3த்4வா சாபரம் லாப4ம் மந்யதே நாதி4கம் தத:' என்னும்
படி இருப்பதொரு ஸ்வாத்மாநுப4வாநந்த3விஶேஷம்-
'ஆத்மார்த்தீ2 சேத் த்ரயோப்யேதே தத்கைவல்யஸ்ய
ஸாத4கா:' என்று சொல்லுகிறபடியே தனக்கு ஶக்யமா-
யிருப்பதொரு உபாயவிஶேஷத்தாலே ஸித்3தி4த்தால்,
இவ்வநுப4வத்தை அசித3நுப4வத்தோடும், ப4க3வத3நு-
ப4வத்தோடும் துவக்கில்லாதபடியாலே கைவல்யமென்று
பேரிட்டார்கள். ப4க3வத்ப்ராப்தியில் 'கைவல்ய'ஶப்3தம்
ஸர்வோபாதி4நிவ்ருத்தியை நினைக்கிறது. ஆத்மமாத்ராநு-
ப4வவிஷயமாக, 'ஸ்வாத்மாநுபூ4திரிதி யா கில முக்தி-
ருக்தா' இத்யாதி3களில் ப்ரயுக்தமான 'முக்தி'ஶப்3த3மும்,
"விக3தேச்ச2ாப4யக்ரோதோ4 யஸ்ஸதா3 முக்த ஏவ ஸ:"
இத்யாதி3களிற்போலே நிர்வாஹ்யம். 'ஜராமரணமோக்ஷாய'
என்றதுவும் தே3வர்களுடைய அமரத்வவ்யபதே3ஶம் போலே
ஆபேக்ஷிகம். க்ரமேண முக்திபர்யந்தமாம் விஷயத்தைப்
பற்றச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். இப்படி விப4வவ்யூஹ-
ஸாலோக்யாதி3மாத்ரத்தில் 'முக்தி'ஶப்3த3மும் நிர்வாஹ்யம்.
"லோகேஷு விஷ்ணோர் நிவஸந்தி கேசித் ஸமீபம்ருச்ச2ந்தி
ச கேசித3ந்யே । அந்யே து ரூபம் ஸத்3ருஶம் ப4ஜந்தே
ஸாயுஜ்யமந்யே ஸ து மோக்ஷ உக்த:" என்று நியமிக்கப்
பட்டதிறே. இதில் சொன்ன ஸாயுஜ்யம் பரமபத3த்திலே
சென்றவனுடைய போ4க3ஸாம்யம்.

கேவலாத்மாநுப4வம் நித்யமன்று என்னுமிடமும், ஸாக்ஷாத்-
மோக்ஷமன்று என்னுமிடமும் "சதுர்வித4ா மம ஜநா: ப4க்தா
ஏவ ஹி தே ஶ்ருதா:। தேஷாமேகாந்திந:ஶ்ரேஷ்ட2ா: தே
சைவாநந்யதே3வதா:।। அஹமேவ க3திஸ்தேஷாம் நிராஶீ:
கர்மகாரிணாம் । யே து ஶிஷ்டாஸ்த்ரயோ ப4க்தா: ப2லகாமா

ஹி தே மதா:। ஸர்வே ச்யவநத4ர்மாண: ப்ரதிபு3த்3த4ஸ்து மோக்ஷப4াক்" என்கிற வசநத்தாலே ஸித்3த4ம். "முச்யேதா-ऽऽர்த்தஸ்தத2ா ரோக3ாத் ஶ்ருத்வேமாமாதி3த: கத2ாம் । ஜிஜ்ஞாஸூர்லப4தே ப4க்திம் ப4க்தோ ப4க்தக3திம் லபே4த்" என்கையாலே ஶ்ரீகீ3தையில் "ஜிஜ்ஞாஸு:" என்கிற ஆத்மநிஷ்ட2னும் க்ரமேண ஜ்ஞாநியாமென்று உக்தமாயிற்று. "மன்னுறில்" என்று ப4க3வத3நுப4வத்தை நித்யமென்கையாலும், இதுக்கு வ்யவச்சே2த்3யமாகச் சொல்லும் ஆத்மமாத்ராநுப4வம் நித்யமன்று என்னுமிடம் வ்யஞ்ஜிதம். இதுக்கு "இறுதிகூடா" இத்யாதி3களில் நாஶமில்லை என்கிற பாசுரமும் சாதுர்மாஸ்யாதி3கர்மப2லவிஶேஷங்களில் அக்ஷய்யத்வோக்தி போலே 'எனையூழி' என்கிற அதிசிரகாலஸ்த2ாயித்வாபி4ப்ராயம் என்றும், கீ3தாதாத்பர்ய சந்த்3ரிகையிலே, ஏழாமத்4யாயத்திலே, '(கேவலாத்மந்யபர்யவஸ்யந்நிதி) நகூ3ரம் ப்ரவிவிக்ஷோரத்4வக3ஸ்ய ச2ாயாதருமூலஸ்வாபவத் ஆத்மாநுப4வவிலம்ப3: இதி ப4ாவ: । அத்ர ஜிஜ்ஞாஸோர்வக்தவ்யம் ஸர்வம் அஷ்டமே ப்ரபஞ்சயிஷ்யாம:' என்றும், அஷ்டமத்திலும் – 'நித்யஶ: இத்யநேந ஆத்மாநுப4வாதி3ப2லாந்தரவ்யவத4ாநநைரபேக்ஷ்யம் விவக்ஷிதமித்யாஹ' என்றும், 'அக்ஷரயாத2ாத்ம்ய நிஷ்ட2ாநாம் து ஸ்வஸ்வரூபமேவ பூர்வம் போ4க்3யம், வஸ்வாதி3பத3ப்ராப்திபூர்வகப்3ரஹ்மப்ராப்திஸாத4நமது4வித்3யாதி3ந்யாயாத் அந்ததோ ப்3ரஹ்மப்ராப்தி: । ஈத்3ருஶபர்வக்ரமப்ரதிநியமஶ்ச ப்ராசீநாபேக்ஷாயா ருசிபே4தா3ாத் । ஸ ச ப்ராசீநகர்மவிஶேஷாத் "சதுர்வித4ா ப4ஜந்தே மாம்" இதி ப்ராகே3வ த3ர்ஶித:' என்றும், 'ஆத்மமாத்ராநுப4வஸுக2ஸ்ய அஸ்தி2ரத்வாதே3வ ச்யவநத4ர்மத்வமுச்யதே' என்றும், 'அவ்யவஹிதமோக்ஷப4ாக்த்வம் ப்ரதிபு3த்3த4ஸ்யோச்யதே' என்றும், 'ப்3ரஹ்மகாயநிவேஶேவணஸங்க3ாத் முக்தஸ்ய தே3வயாநேந மார்க்கே3ண பரமாகாஶக3மநமுச்யதே । தத்3வதி3ஹாபி ஸ்வாத்மாநுப4வஸ்த2ாநாத் ப்ரச்யுதஸ்ய பரமவ்யோமாதி4ரோஹ: ஸ்யாத் । அர்ச்சிராதி3க3திஶ்சாஸ்ய அவாந்தரப2லாநுப4வாத் பஶ்சாத்3வா க3திமத்4யே வா த3க்ஷிணயநம்ருதஸ்ய சந்த்3ரமஸ: ஸாயுஜ்யவத் விஶ்ரம-

மாத்ரரூபோயம் அவாந்தரப2லாநுப4வ இத்யுப4யத2ாபி ந விரோத4:' என்றும், 'ஸ்மரந்திச – ஸ்வாத்மாநுப4வஸ்த2ாநம் முக்திஸ்த2ாநாத3ர்வாசீநம், 'யோகி3நாமம்ருதம் ஸ்த2ாநம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரிணம்' இதி' என்றும், 'ஸர்வத4ர்மாம்ஶ்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ஶ்ச ஸாக்ஷராந் । லோகவிக்ராந்தசரணௌ ஶரணம் தேऽவ்ரஜம் விபோ4 ॥ (இதி). "கைவல்யம் ப4க3வந்தம் ச மந்த்ரோயம் ஸாத4யிஷ்யதி" இத்யாதி3ஷ்வபி கைவல்யஶப்3தே3ந ஆத்மமாத்ராநுப4வஸுக2ம் தத3பேக்ஷிபி4: ப்ராப்யமுச்யதே । ஏதச்ச அந்தராயகோடிநிவிஷ்டத்வாத் ஆதி3த: ஸாவத4ாநா ஜ்ஞாநிந: பரிஹரந்தி । கேசித்து – ப்3ரஹ்மாநுப4வவைமுக்2யேந நித்யம் ஆத்மாநுப4வஸுக2மிச்ச2ந்தி, ந தத்ர ப4ாஷ்யகாராதி3ஸம்ப்ரத3ாயம், ப்ரமாணம், யுக்திம் வா பஶ்யாம:। நிஶ்ஶேஷகர்மக்ஷயே ஸ்வாப4ாவிகரூபாவிர்ப4ாவேந ப்3ரஹ்மாநுப4வாவஶ்யம்ப4ாவாத், கர்மஶேஷயோகே3 து ஸம்ஸாரப்ரஸங்க3ாச்ச । ஜராமரணாதி3ஹேதுபூ4தஸர்வகர்மவிநாஶாத் அஸம்ஸார: । தாவந்மாத்ரேண ச முக்தத்வவ்யபதே3ஶ: । ப்3ரஹ்மாநுப4வப்ரதிப3ந்த4ககர்மணஸ்து அவிநாஶாத் தத3நுப4வாப4ாவ: இதி சேத் – அஸ்த்வேவமேதத், கர்ம பரஸ்தாத3பி ந நங்க்ஷ்யதீத்யத்ர ந நியாமகமஸ்தீத்யேஷா தி3க் ' என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷக்3ரந்த2:

அத2 ஸித்3த4ாந்த:
கைவல்யம் முக்தி:

'ஸர்வபாபநிவ்ருத்திகைவல்யத்துக்கும் ப4க3வத்ப்ராப்திக்கும் பொதுவன்றோவென்கை மந்த3சோத்3யம்' என்கையே மந்த3சோத்3யமாமத்தனை. எங்ஙனேயென்னில், பாபமாவது அநிஷ்டாவஹமிறே. கேவலனுக்கு அநிஷ்டாவஹம் – ஈஶ்வராத்3யநுப4வஹேதுக்கள். அதனையக்கழிந்தால் ப4க3வத3நுப4வத்துக்கு ஹேதுவில்லை. ப4க3வத3நுப4வம் ஸ்வத: ப்ராப்தமானாலும் ப்ரதிப3ந்த4கநிவ்ருத்திஹேதுஜந்யமிறே.

ப்ரத்யுத விரோதி4யான பரமாத்மஶரீராத்மாநுப4வஹேதுவும் கிடக்கையாலே, அந்த ஆத்மமாத்ராநுப4வமொழிய ப4க3வத3நுப4வப்ரஸங்க3மும் க4டியாது. அந்த ஆத்மமாத்ராநுப4வஹேதுவும், "பராபி4த்4யாநாத்" இத்யாதி3ஸூத்ரோக்தமான உபாஸநாநுகு3ணப2லஸாத4கப4க3வத்ஸங்கல்பம். அது பின்னை, 'தே3ஹயோகா3த்3வா ஸோபி' என்கிறபடியே தே3ஹாதி3மூலமாகில் மோக்ஷமின்றியிலேயொழியுமென்னில், ஆத்மாநுப4வவிரோதி4ஸகலகர்மங்களும், அதடியான ப்ரக்ருதிஸம்ப3ந்த4மும் கழிகையாலே இத்தை மோக்ஷமென்னத்தட்டில்லை. இது ப4க்திப்ரபத்திரூபபுண்யப்ரபந்நப4க3வத3நுப4வஸ்வார்த்த2த்தகைங்கர்யங்களுக்கும் ஒக்கும். அவற்றுக்கு ஸ்வஸ்வரூபஸாத4நமொழிந்த ஸ்வஸ்வவிரோதி4ஸகலகர்மக்ஷயமுண்டேயென்னில், அது ஆத்மாநுப4வத்துக்கும் ஒக்கும். ஆத்மாநுப4வம் ஸ்வத: ப்ராப்தமன்றேயென்னில், ப4க3வத3நுப4வஸ்வார்த்த2த்தகைங்கர்யங்களும் அஹங்காரக3ர்ப்ப4மமகாரமாகையாலே கிங்கரனுக்கு ஸ்வத:ப்ராப்தமன்று. தெளிவிசும்பாகையாலே அவையும் கழியுமென்னில், அதுவும் ஆத்மாநுப4வத்துக்குமொக்கும். ஆத்மாநுப4வம் கழிக்கிறது – அங்குத்தை ப4க3வத3நுபு3பூ4ஷயா உபாஸநத்தாலே என்னில் ப4க3வத3நுப4வகைங்கர்யங்களில் ஸ்வார்த்த2த்வத்தைக் கழிக்கிறபடி என்னவேணும். அங்கவற்றில் ஸ்வார்த்த2த்வத்தைக் கழிக்கிறது – ப்ராயஶ்சித்த, புருஷகாரஜந்யப4க3வத்க்ருபையாலே என்னில், ஆத்மாநுப4வைஶ்வர்யகாமனைகளுமத்தாலே கழியவேணும். "ஸ சாநந்த்யாய கல்பதே, ஸர்வம் ஹ பஶ்ய: பஶ்யதி, சா2யா வா ஸத்வமநுக3ச்சே2த், கிங்கரா மம தே நித்யம்" இத்யாத்3யுக்தமான ஆவிர்பா4வஸமத்3ருஷ்டித்வபாரதந்த்ர்யகைங்கர்யங்களும் ப4க3வத்க்ருபையாலே ஐஶ்வர்யகைவல்யார்த்தி2களுக்கும் வரவேணும். தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே அவை அவர்களுக்கு வாராதே என்னில், அது உபாயாந்தரநிஷ்ட2ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்குமொக்கும். ஆனால், ப4க3வத3நுப4வஸ்வார்த்த2கைங்கர்யங்கள் மோக்ஷமென்னில், ஆத்மாநுப4வமும், 'ஆத்மாநுபூ4திரிதி யா கில முக்திருக்தா, ஜராமரண-

மோக்ஷாய' என்கிற வசநங்களை அந்யதா2கரிக்கக்கூடாது. ஸாலோக்யாதி3களில் 'முக்தி'ஶப்3த3மும் ஆசார்யஹ்ருத3யதத்3வ்யாக்2யாநங்களிலே 'சதுர்வித4மான மோக்ஷம்' என்றும், 'ஸாலோக்யஸாமீப்யஸாரூப்யஸாயுஜ்யங்களென்கிற நாலு வகைப்பட்ட மோக்ஷம்' என்றும், எம்மாவீட்டினீட்டிலே'- {இத்தோடு "(எம்மாவீட்டுத்திறமும் செப்பம்) ஒரு தமிழன் "எம்மா வீட்டுவிகல்பம் செவ்வியவாம்" என்றான். அந்த பக்ஷத்திலே'என்கிற சுட்டுமுன்பங்க்தியையும் கூட்டிக்கொள்ளக்கடவது.} வீட்டுவிகல்பமாவது – ஸாலோக்யஸாரூப்யஸாமீப்யஸாயுஜ்யமென்கிறவை. செவ்வியவாகையாவது – ஸாலோக்யாதி3களெல்லாம் இம்மோக்ஷத்திலேயுண்டாகை' என்றும், பரமபத3த்திலே நாலு உண்டாக நிர்வஹிக்கையாலே, அதுவே முக்2யமென்று நிர்வாஹ்யம். "யே து ஶிஷ்டாஸ்த்ரயோ ப4க்தா: ப2லகாமா ஹி தே மதா: । ஸர்வே ச்யவநத4ர்மாண: ப்ரதிபு3த்3த4ஸ்து மோக்ஷபா4க்" என்கிறவிடத்திலே ச்யவநத்துக்கு ப2லகாமனையை ஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே, "ப2லார்த்தீ2 ந மே ப4க்த: ஸ வை வணிக்" என்கிறபடியே அநந்யபோ4க்3யத்வஸ்வரூபஹாநியே 'ச்யவந'ஶப்3தா3ர்த்த2ம். இங்ஙனன்றிக்கே தாங்கள் அநுப4விக்கிற ப2லப்ரச்யுதியாகில், ஸ்வகீயப2லகாமனையாலே வந்த ப4க3வத3நுப4வஸ்வார்த்த2கைங்கர்யங்களும் அநித்யமாகவேணும். ப4க3வான் நித்யனாகையாலே அவை நித்யம். ஆத்மாவும் நித்யனாகையாலே தத3நுப4வமும் நித்யமாம். ஆகையால் ஸ்வப2லகாமனையால் வந்த ஸ்வார்த்த2ப4க3வத்கைங்கர்யகாமர்க்கும் ஆத்மாநுப4வகாமர்க்கும், ஐஶ்வர்யகாமர்க்கும் ஏகரூபமாக ஸ்வரூபப்ரச்யுதியே ச்யவநஶப்3தா3ர்த்த2மாகக்கடவது. இதில் நித்யப2லார்த்தி2களுக்கு ஸ்வரூபஹாநி நித்யம். அநித்யப2லார்த்தி2களுக்கு அநித்யமென்றதாயிற்று. நித்யப2லங்களை நித்யஸம்ஸாரமாக நினைத்திறே ஸாயுஜ்யத்துக்கு அதில்லாமையைப் பற்ற "ஸ து மோக்ஷ உக்த:" என்றதும், "ப்ரதிபு3த்3த4ஸ்து மோக்ஷபா4க்" என்றதும், 'ஜ்ஞாநியே அத்தைப் பெறுவான்' என்றதும். ஆகையாலே ஜராமரணமோக்ஷமுண்டாகையைப் பற்ற கைவல்யத்தை மோக்ஷமென்னத்தட்டில்லையே.

"முச்யேதார்த்த: ததா2ரோகா3த்" இத்யாதி3ஶ்லோகத்தில், 'ஆர்த்த'ஶப்3த3ம் நஷ்டைஶ்வர்யகாமனைச்சொல்லாதே, "ஆரோக்3யம் பா4ஸ்கராதி3ச்சே2த்" என்கிற ஆரோக்3யகாமனைச் சொன்னாப்போலே, அந்த ஶ்லோகத்தில் ஜிஜ்ஞாஸுவைச் சொல்லுகையாலே, ஸ்ரீகீ3தையில், 'ஜிஜ்ஞாஸு:' என்கிற ஆத்மநிஷ்ட2ன் க்ரமேண ஜ்ஞாநியாமென்னவில்லை. "மன்னுறில்", "இறுதிகூடா" என்கிறவிடங்களில் பண்ணுகிற விஶ்வாமித்ரஸ்ருஷ்டியும், அவ்விடங்களில் பூர்வர்கள் பண்ணியருளின வ்யாக்2யாநங்களுக்கு விருத்3த4மாம். நக3ரத்துக்குப்போம் வழிப்போக்கர் மரத்தடியிலே உறங்கினாப்போலே ஆத்மாநுப4வவிளம்ப3மென்று கல்பிக்கைக்குக் கல்பகமில்லை. மது4வித்3யாந்யாயம் அந்யாய்யம். எங்ஙனே என்னில், மது4வித்3யையில் கார்யகாரணோப4யாவஸ்த2ப்3ரஹ்மோபாஸநமாகையாலே கல்பாந்தரத்திலே அநித்யமான தே3ஶத்திலே அநித்யமான வஸ்வாதி3ப்ராப்தியாய், அநித்யமான கார்யாவஸ்த2ப்3ரஹ்மத்தை அநுப4விக்கலாம். நித்யமான பரமபத3த்தில் அநுப4விக்கக்கூடாது. தத3நந்தரத்திலே காரணாவஸ்த2மாய் விஶேஷ்யமான பரப்3ரஹ்மத்தை நித்யமான பரமபத3த்திலே நித்யனை தான் அநுப4விக்கிலுமாம். விஶேஷணமான ஆதி3த்யன் அநித்யனாகையாலே தத3நுப4வம் பரமபத3த்தில் கூடாது. ஆகையால், அங்கு அப்படியாகலாம்.

பஞ்சாக்3நிவித்3யையில், ப்ரக்ருதிவியுக்தப்3ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மோபாஸநமாகையாலே, நித்யாத்மாநுப4வம் அநித்யதே3ஶகாலங்களில் கூடாது, ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மாநுப4வம் ப்ரக்ருதிமண்ட3லத்தில் கூடாது. ஆகையால் மது4வித்3யாந்யாயம் அந்யாய்யமென்னக்குறையில்லை. ஈத்3ருஶக்ரமேண இச்சை2யும் பூர்வமில்லை. 'ஜிஜ்ஞாஸு: - ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபாவாப்தீச்ச2:' என்றிறே பா4ஷ்யம். ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபாவாப்தி - ப்ரக்ருதிமண்ட3லத்தில் கூடாதிறே. {இவ்விடத்தில் சில ப்ரதிகளில் பங்க்தி ஸ்க2லிதமாயும் முன்னும் பின்னுமாயும் காண்கிறது. கோஶாந்தரஸஹாயத்தினால் ஶோதி4த்துக்கொள்க} ஸுக்ருதமும் மூலமாயிறே

சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் பர்வக்ரமநியமகல்பநம் மூலக்3ரந்த2பா3தி4தம். 'ச்யவநஶப்3தா3ர்த்த2மும் மூலபா3தி4தம். அர்ச்சிராதி3க3தியில் விளம்ப3கல்பநமும், ப்ரக்ருதிமண்ட3லத்தில் ஸ்தா2நகல்பநமும், "விரஜா பரமவ்யோம்நோரந்தரா கேவலம் ஸ்ம்ருதம்" இத்யாதி3ப்ரமாணவிருத்3த4ம். த்3ருஷ்டாந்தகல்பநங்களும் வ்யர்த்த2ம். "ஸர்வகாமாம்ஶ்ச ஸாக்ஷராந் । கைவல்யம் ப4க3வந்தம் ச" இத்யாதி3களில் அக்ஷரகைவல்யஶப்3த3ங்களும் ஜிஜ்ஞாஸுவிஷயம். {இவ்விடத்தில் தானபத்ரகோஶம் ஶிதி2லமாயிருப்பதால் ஶுத்3த4பங்க்தி கோஶாந்தரங்களில் காண்க} 'அவ்யக்தோக்ஷர இத்யுக்த: யேத்வக்ஷரமநிர்தே3ஶ்யம்', 'கேவலாத்மந்யபர்யவஸ்யந், அத2 கைவல்யார்த்தி2நாம்' இத்யாதி3ப்ரயோகா3த் ப்3ரஹ்மாநுப4வப்ரதிப3ந்த4ககர்மண: ஸத்வாத், ஆத்மாநுப4வம் நஶியாதென்கிறதற்கு நியாமகம், "யத்ப்ராப்ய ந நிவர்தந்தே தத்3தா4ம பரமம் மம", "தச்சாபுநராவ்ருத்திலக்ஷணம்" இத்யாதி3.

கைவல்யம் முக்தியென்றும் நித்யமென்றும் ஆழ்வார்கள் முதலான ஆசார்யர்களும் அருளிச்செய்தார்கள். எங்ஙனே என்னில், '(உற்றது வீடுயிர்) ஆத்மா மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தது... அது நித்யமாய் ஜ்ஞாநாநந்த3லக்ஷணமாயிருக்கையாலே' என்றும், '"இறுகலிறப்பு" என்றும், "ஞாநிக்கும் - ஸங்கோசத்தை மோக்ஷமென்று சொல்லுகிற ஆத்மஜ்ஞருக்கும்' என்றும், '(6-9-10)(குறுகாநீளா) ஸ்வத: குறுகுகையும் நீளுகையுமின்றிக்கேயிருக்கை. (எல்லையூழி இத்யாதி) காலோபாதி4யால் வரும் ஸங்கோசவிகாஸங்களின்றிக்கேயிருக்கை. (அளவிலின்பம் சேர்ந்தாலும்) இங்ஙனேயிருக்கையாலே முடிவின்றிக்கேயிருக்கிற ஆத்மாநுப4வஸுக2த்தை ப்ராபித்தாலும்', '(பெருந்துன்பம் வேரற நீக்கி) ஜந்மம் போனால் அநந்தரம் வரக்கடவதான கைவல்யமாகிற மஹா து3:க2த்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கிக் கீழ்நின்ற நிலைதான் நன்றென்னும்படியிறே இதன் தண்மை. அதுக்குப் பின்பொரு ஶரீரபரிக்3ரஹம் பண்ணியாகிலும் ப4க3வத்ஸமாஶ்ரயணம் பண்ண யோக்3யதை உண்டிறே.

'இது நித்யமாயிருப்பதொன்றன்றே என்று ஆத்மலாப$_4$த்துக்காக வந்து உபாஸிக்கிற கேவலர் வந்து தோற்ற, அவர்களை க்ஷேபிக்கிறார் - (சரணமாகியவித்யாதி$_3$)' என்றும், '(திருத்தாள்வணங்கி) பாவியேனுக்கு ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயமில்லாமையாலே ஆத்மப்ராப்தி அபுருஷார்த்த$_2$ம், ஐஶ்வர்யம்போலே அஸ்தி$_2$ரமல்லாமையாலே நிலைநின்ற அபுருஷார்த்த$_2$மென்கை' என்றும், '(யாதுமில்லை இத்$_3$யாதி$_3$) இவ்வாத்மாநுப$_4$வஸுக$_2$த்துக்கு மேற்பட்டிருப்பதொன்றில்லை என்று அவ்வருகே ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வஸுக$_2$முண்டேயாகிலும் அத்தையே பு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணிக் காதுபெருக்கப்புக்கவன் அத்தைப் பலகாலும் அறுத்து வைத்து முன்புத்தை யோக்$_3$யத்தையும் கூடக்கெடுக்குமாபோலே, ப$_4$க$_3$வத்ஸமாஶ்ரயணத்துக்கு யோக்$_3$யமான ஸம்ஸாரத்திலே ஶப்$_3$தா$_3$தி$_3$விஷயங்களை அநுப$_4$வித்திருக்குமத்தையும் இழக்கும்' என்றும், (திருவாய்மொழி 8-8-6) '(அதுவே வீடு) 'அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடுயிர்'என்று ப்ராக்ருதங்களில் தொற்றற்றவாறே ஆத்மப்ராப்திலக்ஷணமோக்ஷமாயிருக்கும். அதுக்கென்னச் செய்யவேண்டுவதில்லை. (வீடாமே) அவனுக்கு ப்ரகாரமாக ஆத்மவஸ்துவை அநுஸந்தி$_4$த்து அவ்வழியாலே இதுதன்னை ப்ராப்யமாகவிறே இவர்தாம் நினைத்திருப்பது. அவ்வளவு போகமாட்டாதே இதின் நன்மையைக்கண்டு இவ்வளவிலே கால்தாழ்வார்க்கும் போந்திருந்ததீ என்கிறார்' என்றும், (8-8-7) '(அதுவே வீடு) கீழ்ச்சொன்னவதுவே ஆத்மப்ராப்திலக்ஷணமோக்ஷமாகிறது. (வீடுபேற்றின்பந்தானுமது) அம்மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தால் வரும் ஸுக$_2$முமதுவே.... (அதுவே வீடு) கீழ்ச் சொன்ன ஆத்மப்ராப்தியே மோக்ஷம். (வீடு பேற்றின்பந்தானுமது) மோக்ஷஸித்$_3$தி$_4$யில் வரும் ஸுக$_2$மும் அந்த ஆத்மாநுப$_4$வம்' என்றும் திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்$_2$யாநத்திலே, 'கைவல்யார்த்தி$_2$களை அழைக்கிறார். அவர்கள் உபாஸித்துத்தலைக்கட்டப்புகுகிற மோக்ஷம்தான் அநர்த்த$_2$மென்று தோற்றியிருந்ததிவர்க்கு. அம்மோக்ஷம் ப்ரத்யாஸந்நமாயிருக்கையாலே அத்தைத்தவிர்த்து இங்கே வாருங்கோள் என்கிறார். அநந்தரம் ஸ்வஸ்வரூபாவாப்தி

மோக்ஷமாகையாலே அவ்வருகு போக்கில்லை, இவ்வருகு வரவில்லை. வறுத்தபயறு முளைக்கிற யோக்$_3$யதையையும் கூடக்கெடுக்கிறதிறே. "ஜராமரணமோக்ஷாய" என்று ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மாநுப$_4$வத்தை புருஷார்த்த$_2$மாக அநுப$_4$வித்து மோக்ஷமாக நினைத்திருப்பது' என்றும், 'ஆத்மப்ராப்தி உத்க்ருஷ்டமென்னும் நினைவாலே அழைக்கிறார் அல்லர், அந்த மோக்ஷத்தை இவர் அநர்த்த$_2$மென்று இருக்கையாலே. அந்த மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தால் மீளவொண்ணாமையாலும் ஐஶ்வர்யகாமனுக்குக் காலாந்தரத்திலேயாகிலும் ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் பண்ணயோக்$_3$யதை உண்டாகையாலும், இவனுக்கு அந்த யோக்$_3$யதையும் அழிகையாலே து$_3$ர்க்க$_3$தியைக்கண்டு முற்பட அழைக்கிறார்' என்றும், பெரியதிருமொழி (8-2-8) "தொண்டெல்லாம்" என்கிற பாட்டின் வ்யாக்$_2$யாநத்திலே, '(நின்னடியே தொழுது) என்று உன்னையன்றேயிவள் தொழுதது - திருக்கண்ணபுரத்தையிறே. யதோ$_2$பாஸநமன்றோ ப$_2$லம். ஐஶ்வர்யார்த்தி$_2$கள் ஐஶ்வர்யவிஶிஷ்டனையிறே பற்றுவது. ஆத்மப்ராப்திகாமன் ஶுத்$_3$தி$_4$விஶிஷ்டனையிறே பற்றுவது...... இவளும் இவ்வூரை ஆசைப்பட்டவளாகையாலே ஊரைத்தொழுகிறாள். யத்$_3$விஶிஷ்டவஸ்துவைப்பற்றினால், தத்$_3$விஶிஷ்டவஸ்துவேயிறே ப்ராப்யம்' என்றும், நாச்சியார் திருமொழி வ்யாக்$_2$யாநத்தில், (5-11) - '(நமோநாராயணாய என்பாரே) 'நமோ நாராயணாயவென்று பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச்சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு' என்றிறே தமப்பனார்வார்த்தை. இக்குடிக்காகவுள்ளதோர் ஆசையிறேயிது.

அதுவே ப$_2$லமாகப்பெறுவரென்று நல்லாண்டென்று நவின்று பல்லாண்டென்றுரைப்பார் நமோநாராயணாயவென்று பல்லாண்டுமேத்துவரிறே. தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே பேறாகையாலே, காதா$_3$சித்கமாகை தவிருகையேயுள்ளது. ப்ராப்யபூ$_4$மியிலே புக்கிருந்து இப்பாசுரம் சொல்லி அநுப$_4$விக்கப்பெறுவர்' என்றும், மற்றும் பலவிடங்களிலும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்தார்.

கீழ் "சமயங்கள் கண்டானவை காப்பான்" என்கிறவிடத்தில், க3ர்ப்பி4தமான ஸம்ஸாராபத்3ரக்ஷகத்வத்தை விவரிக்கிறார் - (4-திருவந்தாதி-88) (உயிர்கொண்டு உடலொழியவித்யாதி3) ஆத்மா ஶரீரத்தைப்பொகட்டு ப்ராணனைக்கொண்டு யமப4டராலே ப்ரேரிதனாய்ப்போம்போது ஆஶ்ரிதரானவர்களை ஆளிட்டந்திதொழாதே தானே விரைந்து சென்று அவர்கள் த3ர்ஶநத்தால் வந்த அறிவுகேடு முதலான 'து3ரித'மென்று பேர்பெற்றவையெல்லாவற்றையும் போக்கும் ஸ்வப4ாவனானவனுடைய கு3ணசேஷ்டிதாதி3களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை ப்ரீதிபரவஶராய்க் கொண்டு சொல்லி, இவர் ஸ்வரக்ஷணத்துக்குடலாகச்செய்யக் கடவதொரு ப்ரவ்ருத்தியில்லாதபடி ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யத்தை அநுஸந்தி4த்து எம்பெருமானே நிர்வாஹகனென்று அவன்தலையிலே ஸர்வப4ரத்தையும் பொகட்டு தத்3கு3ணாநுப4வம் பண்ணி வாழுமவர்களே பழுதற வாழுமவர்கள், அந்யஸாபேக்ஷமாகையாலே அதிக்ஷுத்3ரமாய், ப்ரதிபுருஷம் தத்தத்3ருச்யநுகு3ணமாக வ்யவஸ்தி2தமாய், து3:க2ஹேதுவான அஹங்காரமமகாரக3ர்ப்ப4மாகையாலே ப3ந்த4கமுமாயிருக்கிற கர்மாத்3யுபாயவிஶேஷங்களைப்பற்றி நிற்கிறவர்களுடைய வாழ்வாமாகில் நிஷ்ப்ரயோஜநமாயிருக்கும். அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே இவற்றுக்கு உபாயத்வம் முதலிலேயில்லையென்று உள்ளபடி உணர்ந்திருக்கும் ஜ்ஞாநிநாமக்3ரேஸரராகையாலே, (பந்தனையார் வாழ்வேல் பழுது) என்று அவற்றிலொருசரக்கற அருளிச்செய்கிறார்' என்று பெரியஜீயர் ஸ்ரீபாத3த்தில் பிள்ளை அருளிச்செய்தார். அர்த்த2பஞ்சகத்தில், 'கேவலனாவான் - தனியிடத்திலே' என்று தொடங்கி, 'ஆத்மாநுப4வமாத்ரத்தையே புருஷார்த்த2மாக அநுப4வித்து, பின்பு ஸம்ஸாரஸம்ப3ந்த4மும் ப4க3வத்ப்ராப்தியுமற்று யாவதா3த்மப4ாவி அஶரீரியாய்க்கொண்டு திரிவானொருவன்' என்று பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தார்.

இதி ஸித்3த4ாந்த:

அத2 பூர்வபக்ஷ:
புநரபி பரப்ராப்திகத2நம்

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே, இருபத்தொன்பதாமதி4காரத்திலே -'பஞ்சாக்3நிவித்3யாதி3களிற்சொன்ன ப்3ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மாநுப4வம் பண்ணுவார்க்கு ப4ாஷ்யாதி3களில் அர்ச்சிராதி3க3தியும் ப்3ரஹ்மப்ராப்தியும் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் இப்பஞ்சாக்3நிவித்3யாநிஷ்ட2ர்க்கு ஆத்மமாத்ராநுப4வரூபமான அவாந்தரப2லம் வந்தாலும், மது4வித்3யாந்யாயத்தாலே ப்3ரஹ்மப்ராப்திபர்யந்தமாய் விடும்' என்றும், '"ஜிஜ்ஞாஸுரபி யோகஸ்ய" ... '"ஜிஜ்ஞாஸூர்லப4தே ப4க்திம்" என்கையாலே ஸ்ரீகீ3தையில் 'ஜிஜ்ஞாஸு:' என்கிற ஆத்மநிஷ்ட2னும் க்ரமேண ஜ்ஞாநியாமென்று உக்தமாயிற்று' என்றும் கீ3தாதாத்பர்யசந்த்3ரிகையில், 'ஆத்மயாதா2த்ம்யநிஷ்ட2ாநாம்' என்று தொடங்கி, 'அந்ததோ ப்3ரஹ்ம ப்ராப்த:। ஈத்3ருஶபர்வக்ரமப்ரதிநியமஶ்ச ப்ராசீநாபேக்ஷயா ருசிபே4த3ாத்' என்றும், 'ஸ்வாத்மாநுப4வஸ்த2ாநாத் ப்ரச்யுதஸ்ய பரமவ்யோமாதி4ரோஹ: ஸ்யாத்। அர்ச்சிராதி3க3திஶ்ச அவாந்தரப2லாநுப4வாத்பஶ்சாத்3வா க3திமத்4யே வா அவாந்தரப2லாநுப4வ:' என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷக்3ரந்த2:

அத2 ஸித்3த4ாந்த:
அஸ்மாந்ந பரமபுருஷப்ராப்தி:

பஞ்சாக்3நிவித்3யாநிஷ்ட2னுக்கு ப4ாஷ்யாதி3களிலே அர்ச்சிராதி3க3தியும், ப்ரக்ருதிவியுக்தப்3ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மப்ராப்தியும் ப4ாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்கையாலே, அர்ச்சிராதி3க3திக்கு பூர்வமும் க3திமத்4யத்திலும் ப்ரக்ருதிவியுக்தப்3ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மப்ராப்தியில்லையாகையால், ஆத்மாநுப4வாந்தத்தில் ப்3ரஹ்மப்ராப்தி என்கை கூடாது. 'கைவல்யம் முக்தி:' என்கிறவிடத்தில், மது4வித்3யையில் நித்யாநித்யோ-

பாஸநமாகையாலும் பர்வக்ரமநியமம் கூடும். இங்கு நித்யோபாஸநமாகையாலே, பர்வக்ரமநியமாபேக்ஷை அவனுக்கு இல்லாமையை, 'ஜிஜ்ஞாஸு:- ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபாவாப்தீச்சு2:' என்று பா4ஷ்யகாரர் அருளிச்செய்கையாலும் அதுகூடாதென்று சொல்லப்பட்டது. "ஜிஜ்ஞாஸுர்லப்4தே ப4க்திம்" என்கிற ஜிஜ்ஞாஸுவும், 'முச்யேதார்த்த: ததா2ரோகா3த்' என்று சொல்லப்பட்ட (ஆர்த்தன்) ப்4ரஷ்டைஶ்வர்யகாமனன்றிக்கே, "ஆரோக்3யம் பா4ஸ்கராதி3ச்சே2த்" என்று சொல்லப்பட்ட ரோகா3ர்த்தனுகிருப்போலே கைவல்யார்த்தி2யன்றிக்கே, 'ஈஶ்வராத் ஜ்ஞாநமந்விச்சே2த்' என்கிறவிடத்திற்சொன்ன ஜ்ஞாநாந்வேஷியே. 'ப4க்திஶ்ச ஜ்ஞாநவிஶேஷ:' என்கிறபடியே, ப4க்தியும் ஜ்ஞாநவிஶேஷமிறே. ஆகையாலே, 'ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு:' என்று சொல்லப்பட்ட ஜிஜ்ஞாஸு, க்ரமேண ஜ்ஞாநியாவான் என்றும் சொன்னோம். யாவதா3த்மபா4விஸ்வாத்மாநுப4வமே பண்ணுமிடத்துக்கு ஆழ்வார்கள் முதலான ஆசார்யர்கள் தி3வ்ய ஸூக்திகளும் காட்டினோம்.

- இதி ஸித்3தா4ந்த: -

அத2 பூர்வபக்ஷ:
ததா2ண்டா3ந்தர்பா4வப்ரமிதிவசநம் கேவலக3தே:

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே இருபத்தொன்பதாமதி4காரத்திலே, '"யோகி3நாமம்ருதம் ஸ்தா2நம்" என்று இவ்வாத்மாநுப4வஸ்தா2நவிஶேஷமும் சொல்லப்பட்டது. இஸ்தா2நவிஶேஷம் பரமபத3மன்றென்னுமிடம் இப்ரகரணந்தன்னிலே, "ஏகாந்தி-நஸ்ஸதா3 ப்3ரஹ்மத்4யாயிநோ யோகி3நோ ஹி யே। தேஷாம் தத்பரமம் ஸ்தா2நம் யத்3வை பஶ்யந்தி ஸூரய:" என்று ப4க3வத்ப்ராப்திகாமனுன பரமைகாந்திக்கு ஸூரித்3ருஶ்ய-மான ஸ்தா2நாந்தரம் சொல்லுகையாலே ஸித்3த4ம்' என்றும் தாத்பர்யசந்த்3ரிகையிலே,'ஸ்மரந்தி ச ஸ்வாத்மாநுப4வ-ஸ்தா2நம் முக்தஸ்தா2நாத3ர்வாசீநம்,- 'யோகி3நாமம்ருதம் ஸ்தா2நம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரிணம்'

இதி' என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷக்3ரந்த2:

அத2 ஸித்3தா4ந்த:
ஊர்த்4வம் ப்ரக்ருத்யா:

ஆத்மாநுப4வகாமஸ்து ப4க3வதோ போ4க்3யத்வம் பரித்யஜ்ய ஸ்வாத்மாநுப4வப்ரதிப3ந்த4கப்ரக்ருதிவித்4வம்ஸநோபயோகி3தயா பாவநத்வமாத்ரம் அநுஸந்தா4ய தேநைவ நிரஸ்தஸமஸ்தப்ரதிப3ந்த4க: பரமபத3ப்ரவேஶபூர்வகம் ஆத்மக3தாதிஶயிதாநுகூல்யவிஶேஷம் உபாஸநாநுகு3ணம் அநுப4வந் அநாக்4ராதப4க3வத்3போ4க்3யதாநுப4வ: வர்த்ததே। அத: கைவல்யார்த்தி2ந: ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபாநுப4வ: ப்ரக்ருதிமண்ட3லாதிக்ரமணமந்தரேண ந க4டதே இதி தஸ்யாநுப4வஸ்தா2நம் பரமபத3மிதி க3ம்யதே । தே3ஶவிஶேஷப்ரவேஶே ஸத்யபி, ஆவிர்பூ4தாஸங்குசிதஜ்ஞாநதயா ப4க3வத்ஸ்வரூபஸாக்ஷாத்காரே ஸத்யபி உபாஸநாநுகு3ணம் ஸர்வேஶ்வர: ஸ்வபோ4க்3யத்வவிஷயம் ஜ்ஞாநம் ஸங்கோசயதி । உபாஸநாநுரூபப2லப்ரஸாத3கப4க3வத்ஸங்கல்ப ஏவாத்ர ஸங்கோசக:। யத3ப்யுக்தம் - 'அநந்யப்ரயோஜநைகலப்4யதே3ஶவிஶேஷப்ரவேஶ: ப்ரயோஜநாந்தரநிஷ்ட2ஸ்ய கத2முபபத்3யதே' இதி - தத3ப்யவிருத்3த4ம் । விரஜோத்தரணாநந்தரம் பரமாகாஶஶப்3த3வாச்யே தி3வ்யஜநபத3தி3வ்யநக3ரவ்யதிரிக்தப்ரதே3ஶே கேவலாநாம் அவஸ்தா2நம், ந து தி3வ்யஜநபத3தி3வ்யநக3ரப்ரவேஶ இத்யப்4யுபக3மாத் । ப்ரக்ருதிமண்ட3லாதூ3ர்த்4வம் ஶ்ரீவைகுண்டா2த3ர்வாக் பரமாகாஶஶப்3த3வாச்யே தே3ஶவிஶேஷே கேவலாநாம் அநுப4வஸ்தா2நமிதி ப்ரதிபாதி3தம் ப4வதி । பாத்3மே புராணேப்யேதத் ஸ்பஷ்டமுக்தம்ப4வதி । "விரஜாபரமவ்யோம்நோரந்தரா கேவலம் ஸ்ம்ருதம் । தத்ஸ்தா2நமுபபோ4க்தவ்யமவ்யக்தம் ப்3ரஹ்மஸேவிபி4:" இதி । "முக்தாநாம் பரமா க3தி:" இத்யேதத்3வ்யாக்2யாநாவஸரே, ஶ்ரீபராஶரப4ட்டமிஶ்ரைரபி ஏவமுக்தம் - 'பரமேதி விஶேஷணேந, முக்தா-

நாமேவ கேஷாஞ்சித் அர்வாசீநா க3திர்க3ம்யதே । க்3ருஹ்யதே ச நிர்முக்தஜராமரணாத்மகைகைவல்யலக்ஷணா "ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாஶ்ரித்ய யதந்தி யே" இதி. ஸம்ஸாரபரமபத3யோர்மத்4யே தேஷாம் ஸ்தா2நம் ச, "யோகி3நாம் அம்ருதம் ஸ்தா2நம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரிணம்" இதி' இதி। அர்ச்சிராதி3மார்க்க3க3மநமப்யஸ்ய கேவலஸ்யாஸ்தி । ஶ்ரீப4க3வத்3கீ3தாபா4ஷ்யே ப4க3வாந் பா4ஷ்யகாரோபி ஏவமாஹ 'அத2 ஆத்மயாதா2த்ம்யவித3: பரமபுருஷநிஷ்ட2ஸ்ய ஸாதா4ரணீம் அர்ச்சிராதி3காம் க3திமாஹ – த்3வயோரப்யர்ச்சிராதி3க3தி: 'ஶ்ரூயதே' இத்யாதி3நா ('ஶ்ருதௌ ஶ்ருத்யா இத்யாதி3நா' என்று ஒரு ஶ்ரீகோஶத்தில் காண்கிறது). "தத்3ய இத்த2ம்விது3: யே சேமேரண்யே ஶ்ரத்3தா4 தப இத்யுபாஸதே தேர்ச்சிஷமபி4ஸம்ப4வந்தி" இதி ஹி ஶ்ருதி:। "ப்ராஜாபத்யம் க்3ருஹஸ்தா2நாம் ப்3ராஹ்மம் ஸந்யாஸிநாம் ஸ்ம்ருதம் (ந்யாஸிநாம் ப்3ரஹ்மஸம்ஜ்ஞிதம் – பா.)" இதி கேவலாஶ்ரமத4ர்மாநுவர்த்திநாம் ஐஶ்வர்யார்த்தி2நாம் ப்ராப்யதயா ப்3ரஹ்மலோகபர்யந்தாநபி4தா4ய, "யோகி3நாமம்ருதம் ஸ்தா2நம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரிணம்" இத்யாதி3-சதுர்முகா2தி3ஸ்தா2நவ்யாவ்ருத்தம் ஶாஸ்தி2ரம் ஸ்தா2நம் கைவல்யார்த்தி2நாம் ப்ராப்யதயா ப்ரதிபாத்3ய, அநந்தரம், "ஏகாந்திந: ஸதா3 ப்3ரஹ்மத்4யாயிநோ யோகி3நோ ஹி யே। தேஷாம் தத் பரமம் ஸ்தா2நம் யத்3வை பஶ்யந்தி ஸூரய:" இதி ப4க3வச்சரணார்த்தி2நாம் நித்யஸூரிநிஷேவணீயம் ஶ்ரீவைகுண்டா2தி3ஶப்3த3வாச்யம் பரமம் ஸ்தா2நம் ப்ராப்யதயா ப4க3வதா பராஶரேண ஹி உக்தம்' என்று கைவல்யதத்ஸ்தா2நாதி3கள் ப்ரமாணோபபத்திகளாலே நம்முடைய நயினார் நிர்ணயித்தருளினார்.

இதி ஸித்3தா4ந்த:

அத2 பூர்வபக்ஷ:
ப்ரபத்தேர்தௌ3ர்ப3ல்யம்

(இந்த உக்தி – ஶாப்3த3மாதல் ஆர்த்த2மாதலாகக் கடவது. ஶாப்3த3மானபோது, வல்லவர்கள், இருக்கிறவிடம் பார்த்துக் கண்டவிடங்களிலே ஸங்க்3ரஹித்துக்கொள்வது.)

இதி பூர்வபக்ஷக்3ரந்த2:

அத2 ஸித்3தா4ந்த:
ப்ராப3ல்யம் ஹி ப்ரபத்தே:

இப்போது ப்ரபத்திக்கு தௌ3ர்ப3ல்யம், து3ஶ்ஶகத்வ, ஸ்வரூபவிரோதி4த்வ, விலம்ப்3யப2லப்ரத3த்வ, அதி4க்ருதாதி4காரத்வாதி3தோ3ஷங்களில்லாமையாலே அவற்றால் தௌ3ர்ப3ல்யம் சொல்லவொண்ணாது. ப்ரகாராந்தரேண தௌ3ர்ப3ல்யம் சொல்லுமதுவும், "தஸ்மாத் ந்யாஸமேஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தமாஹு:" என்கிற ஶ்ருதிவிருத்3த4ம். "ஶக்தாநாம் ப4க்தியோக3: ப்ரபத3நவிஷய: ஶக்திஹீநாதி4கார:" என்கையாலே ஆர்த்த2மாக ப்ரபத்திக்கு தௌ3ர்ப3ல்யமு(க்த)மென்ற பக்ஷத்திலும் ப4க்திப்ரபத்திகளுடைய ஶக்தாஶக்தாதி4காரத்வநிராகரணத்தாலே அதுவும் நிராக்ருதம். ஆகையால் ப்ரபத்திக்கு தௌ3ர்ப3ல்யம் ஒருபடியாலும் சொல்லவொண்ணாது.

ஶரணாக3திக3த்3யவ்யாக்2யாநாவதாரிகையில்– 'ஆனால் இவ்வுபாயம் வேதா3ந்தஸித்3த4மன்றோவென்னில், யாஜ்ஞிகீயமான உபநிஷத்திலே "ஸத்யம் தபோ த3ம: ஶம: தா3நம் த4ர்ம: ப்ரஜநநம் அக்3நய: அக்3நிஹோத்ரம் யஜ்ஞோ மாநஸம்" என்று ஒன்றுக்கொன்று உத்க்ருஷ்டமாகச் சொல்லிப் போந்து எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, "தஸ்மாத் ந்யாஸமேஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தமாஹு:" என்று 'தபஸ்ஸுகளில் வைத்துக்கொண்டு அதிரிக்தமான தபஸ்ஸு ப்ரபத்தி' என்று இதினுடைய உத்கர்ஷம் சொல்லிற்று. அதுக்குமேலே 'த4ர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம் வேதா3ஶ்ச' என்று ப்ரப3லப்ரமாணமான ஆசார்யருசிபரிக்3ருஹீதத்வமாகிற ஏற்றமும் இதுக்கு உண்டு. 'வேதா3ஶ்ச' என்று வேத3மும் அப்ரதா4நப்ரமாணமாம்படியிறே வைதி3கபரிக்3ரஹத்தின் ப்ராமாண்யாதிஶயமிருப்பது. அளவுடையராயிருப்பார்க்கு இதுவே போருமாயிற்று ப்ராமாண்யத்துக்கு.

இதுதான் அளவில்லாதார்க்கு வேத3ாந்தஸித்3த4முமாயிருக்கும். ஆக இப்படி வேத3ாந்தஸித்3த4முமாய், ஸ்வரூபப்ராப்தமுமாய், ஆசார்யருசிபரிக்3ருஹீதமுமாய், ஶரண்யஹ்ருத3யாநுஸாரியுமாயிருக்கையாலே அதிலுமிதுவே அநுஷ்டே2யமென்னுமிடத்தைத்தம்மை விஶ்வஸித்திருக்கும் ஸாத்விகர் இழக்கவொண்ணாதென்று பார்த்துத்தாமும் பெரியபெருமாளும் அறிந்ததாக அநுஸந்தி4த்தவிடம் அமைந்திருக்க, தம்முடைய பரமக்ருபையாலே க3த்3யரூபேண வெளியிடுகிறார்' என்றும், 'வேத3ாந்தங்களிலே மஹாபத2மாகச் சொல்லுகிற ப4க்தியைக் காட்டில் இப்ரபத்திக்கு ஏற்றமென்னென்னில், அது அதி4க்ருதாதி4காரமுமாய், விளம்ப3யப2லப்ரத3முமாய், ப்ரமாத3ஸம்ப4வனையுள்ளதுமாய், ஸாத்4யமுமாய், ஸ்வரூபாநநுரூபமுமாய், ப்ராப்யத்துக்கு விஸத்3ருஶமுமாயிருக்கும். இதுவோவென்றால், இதுக்கு எதிர்த்தட்டாம்படி ஸர்வாதி4காரமுமாய், ஸுகரமுமாய், அவிளம்ப3யப2லப்ரத3முமாய், ப்ரமாத3ஸம்ப4வனையுமின்றிக்கே ஸித்3த4முமாய், ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்3ருஶமுமாயிருக்கும்' என்றும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

– இதி ஸித்3த4ாந்த: –

அத2 பூர்வபக்ஷ:

ஶக்தாநாம் ப4க்தியோக3: ப்ரபத3நவிஷய: ஶக்திஹீநாதி4கார:

ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்திலே இருபத்தொன்பதாமதி4காரத்திலே 'வ்யாஸாதி3கள் அதி4காரிபுருஷர்களாகையாலே, விளம்ப3க்ஷமருமாய், உபாயாந்தரஶக்தருமாயிருப்பார்களாகையால் உபாஸநத்தில் இழிந்தார்களல்லது, ஜ்ஞாநமாந்த்3யமாதல் விஶ்வாஸமாந்த்3யமாதல் உண்டாயிழிந்தார்களன்று' என்றும், இருபத்து நாலாமதி4காரத்திலே, 'ஆதுராதி3களுக்கு அவகா3ஹநாதி3கள்போலே இவை 'அகிஞ்சநோऽநந்யக3தி:' என்றிருக்கும் அதி4காரிக்கு ஸ்வாதி4காரவிருத்3த4ங்களென்ன ப்ராப்தம். இவ்வதி4காரவிரோத4மறியாதே, உபாஸநாதி3களில் ப்ரவர்த்திக்குமவனைப்பற்ற, "நரஸ்ய

புத்3தி4தௌ3ர்ப3ல்யாது3பாயாந்தரமிஷ்யதே" என்றது. ஆகையால் இவ்வுபாஸநாதி3களும் அதி4கார்யந்தரத்துக்கு யதா2தி4காரம் அநுகு3ணங்கள்'...'அபி4சாராதி3களை விதி4த்த கட்டளையிலே ஶாஸ்த்ரப்ரரோசநாதி3களில் அபி4ஸந்தி4யாலே அதி4காரிவிஶேஷத்திலே உபாஸநாதி3களை விதி4த்ததத்தனையன்றோ' என்றும், ' 'நரஸ்ய புத்3தி4தௌ3ர்ப3ல்யாது3பாயாந்தரமிஷ்யதே' என்றுமிப்படி அதி4காரத்தில் வரும் கலக்கங்களை ஶமிப்பித்தோம்' என்றும், (29-அ) 'உபாயாந்தரத்தில் ஶக்தியில்லாதபோது அகிஞ்சநனாய், ப்ரபத்திக்கு அதி4காரியாய்' என்றும், 'அல்லாதபோது உபாயவிதா4யகஶாஸ்த்ரங்கள் நிரர்த்த2கங்களாம்'...'உபாயாந்தரத்தில் அநுஷ்டா2நஶக்தியில்லாதார்க்கும்' என்றும், 'உபாயாந்தரங்களில் ஜ்ஞாநாப4ாவத்தாலேயாதல், ஜ்ஞாநமுண்டாயிருக்க, ஶக்த்யப4ாவத்தாலேயாதல், ஶோகித்த அதி4காரியைப்பற்ற அவ்வுபாயங்களொன்றிலும், நீ அலையவேண்டா, அவை தனித்தனியே தரும் ப2லங்கள் உனக்கெல்லாம் ப்ரபத்திவஶீக்ருதனான நானொருவனுமே அமையுமென்று சொல்லிற்றாயிற்று' என்றும், (24ம் அதி4காரத்தில்) 'அவற்றுக்கு ஸாமர்த்2யமில்லாமையாலாதல் விளம்ப3க்ஷமனல்லாமையாலாதல் இப்ரபத்தியை ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகப்பற்றினவனை "செய்தவேள்வியன்" என்றும், "க்ருதக்ருத்யன்" என்றும், உபாஸநாதி3களில் ஸமர்த்த2னல்லாதவனுக்கு ப்ரபத்தியை விதி4த்தாலும் இப்ரபத்திதானே அவை கொடுக்கும் ப2லத்தையும் அவைதன்னையும் கொடுக்கவற்றாய் அகிஞ்சநனுக்கு உத்தாரகமாய் அவனபேக்ஷித்தகாலத்திலே ப2லாவிநாப4ாவத்தையும் உடைத்தாயிருக்கையாலே அதி4கப்ரப4ாவமாயிருக்கும்' என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷக்3ரந்த2:

அத2 ஸித்3த4ாந்த:

ப4ஜநவிதி4ரஸௌ புத்3தி4தௌ3ர்ப3ல்யமூல:
ந்யாஸ:ஸர்வாதி4கார:

வ்யாஸாதி3கள் உபாஸநத்திலிழிந்தது புத்3தி4தௌ3ர்-

ப3ல்யத்தாலே என்னுமிட(மு)ம் ப்ராமாணிகம், ஸகலாத்மாக்களுக்கும் ஶேஷத்வ பாரதந்த்ர்யரூபஸ்வாதி4காரவிருத்3த4மாகையாலே, (அகிஞ்சநோநந்யக3தி:) என்றிருக்குமதி4காரிக்கே அவிருத்3த4மென்கை யுக்தம். ஸகலாத்மாக்களுக்கும் ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபவிருத்3த4மென்றும் அறிந்திறே "நராணும்" என்று சேதநஸாமாந்யவாசிஶப்3த3த்தாலே உத்3தே3ஶித்து, "பு3த்3தி4தெ3ளர்ப3ல்யாது3பாயாந்தரமிஷ்யதே" என்று உபாஸகனுக்கு பு3த்3தி4தெ3ளர்ப3ல்யத்தை ஹேதுவாக விதி4த்தது. ஆகையால் அகிஞ்சநவ்யதிரிக்தாதி4காரிக்கு அநுகு3ணமென்னவொண்ணாது, 'கலக்கங்கள் ஶமிப்பித்தோம்' என்கிறதும் ஸ்வவசநவ்யாஹதம். வ்யாஸாதி3கள் உபாயாந்தரநிஷ்ட2ரானது ஜ்ஞாநமாந்த்3யாதி3மூலமென்னுமிடத்தை ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் அருளிச்செய்தார்கள். "ஓராயிரம்" என்கிற திருவாய்மொழியில் மூன்றும் பாட்டிலே - '(அறிந்தனரெல்லாம்) மற்றுமறிந்தாராயிருக்கிற பராஶரவ்யாஸவால்மீகிப்ரப்4ருதிருஷிகளும், (அரியை வணங்கி) ஸர்வது3:க2நிவர்த்தகரை வணங்கி - ஆஶ்ரயித்து, (அறிந்தனர் நோய்களறுக்கும் மருந்தே) ஸம்ஸாரது3ரிதபே4ஷஜமென்னும் இவ்வளவறிந்தார்கள். "ஸம்ஸாரஸர்ப்பஸந்த3ஷ்டநஷ்டசேஷ்டைகபே4ஷஜம்". அவனுடைய போ4க்3யதையில் இழிந்திலர்கள். அவனுடைய நிரபேக்ஷோபாயபா4வத்தில் இழிந்திலர்கள்' என்றும்,

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்2யாநப்ரவேஶத்திலே '"த்ரைகு3ண்யவிஷயா வேதா3:" என்கிற வேத3மர்யாதை3யிலே நின்றார்கள் ருஷிகள்' என்று தொடங்கி இத்தை உபபாதி3த்துக்கொண்டுபோய், 'இந்த ருஷிகளிற்காட்டில் ஆழ்வார்களுக்கு நெடுவாசியுண்டு' என்றும்,

ஆசார்யஹ்ருத3யவ்யாக்2யாநத்திலே - (முனிவரை இத்யாதி3) {முனிவரை இடுக்கியும் முந்நீர்வண்ணனும் வெளியிட்ட ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யங்களுக்கு விஶிஷ்டநிஷ்க்ருஷ்டவேஷங்கள் விஷயம் (1-17)} அதாவது - "இருள்கள்கடியும் முனிவர்" என்கிற ஸ்மர்த்த்2ாக்களான வ்யாஸாதி3ருஷிகளை...யிட்டு வெளியிட்ட

ஶாஸ்த்ரத்துக்கு சேதநருடைய தே3ஹவிஶிஷ்டவேஷம் விஷயம்.. ஸ்ரீப3த3ரிகாஶ்ரமத்திலே ஸ்வேந ரூபேண நின்று வெளியிட்ட ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்துக்கு சேதநருடைய நிஷ்க்ருஷ்டவேஷம் விஷயம் என்கை என்றும்,

(ஶாஸ்த்ரிகளித்யாதி3) {ஶாஸ்த்ரிகள் தெப்பக்கையரைப் போலே இரண்டையுமிடுக்கிப்பிறவிக்கடலை நீந்த ஸாரஜ்ஞர் விட்டத்திலிருப்பாரைப்போலே இருகையும்விட்டுக் கரைகுறுகுங்காலமென்னுவர்கள் - என்று (1-19)}. ஆறுநீஞ்சுவார் தெப்பத்தை ஒருகையாலேயிடுக்கி, தாங்களும் ஒருகை துழாவுமாபோலே ஸ்வயத்நமும் தத்ஸாத்4யப4க3வத்க்ருபையுமாகிற உப4யத்தையும் அவலம்பி3த்துக்கொண்டு "பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கே" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரஸமுத்3ரத்தைக் கடக்கத்தேட, ஸ்வயத்நநிஷேத4பூர்வகமாக ஆத்மாவின் ப3க3வதே3கோபாயத்வத்தை ப்ரதிபாதி3க்கிற ஶாஸ்த்ரஸாரமான திருமந்த்ரஜ்ஞரானவர்கள் - ஓடமேறினவர்கள் தீரக3மநார்த்த2மான ஸ்வயத்நத்தையும் கைவிட்டுக்கரைகுறுகுவது எப்போதென்று பார்த்துக்கொண்டு அதின் விட்டத்திலே இருக்குமாபோலே, "விஷ்ணுபோதம்" என்கிறபடியே அக்கரையுமிக்கரையுமூடுருவநின்று ஸம்ஸாரஸமுத்3ரத்தைக்கடத்தும் வைகுந்தன் என்கிற தோணியை ஸம்ஸாரநிஸ்தாரகமாகப்பற்றி, தத்3ஜ்ஞாநஶக்த்யாத்3யநுஸந்தா4நத்தாலும், ஸ்வபாரதந்த்ர்யாநுஸந்தா4நத்தாலும் நிர்ப4ரராகையாலே இரண்டு கையும் விடுமாப்போலே ஸ்வயத்நரூப-உபாஸநாதி3யையும் தத்ஸாத்4யப4க3வத்க்ருபையையும் அவலம்பி3க்கையைவிட்டு கேவலப4க3வத்க்ருபையே உத்தாரிகை என்று அத்4யவஸித்து, "கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னம் குறுகாதோ" என்றும், "ஆக்கை விடும்பொழுதெண்ணே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப4க3வத்ப்ராப்தியாகிறகரை குறுகைக்கீடான காலசிந்தனை பண்ணுநிற்பர்களென்கை' என்றும்,

'(இவை இத்யாதி3){"இவை ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்துணர்ந்து உணர்வுமுணர்வைப்பெறவூரமிகவுணர்வுமுண்டாம்" என்று 20வது ஸூத்ரம்} இத்தாலிவர்களுடைய ஸ்வரூபஜ்ஞாநதாரதம்யமே,

கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்கள் இவர்களுக்கு உண்டாகைக்கு ஹேது என்றதாய்த்து' என்றும்,
'முளைத்தெழுந்த ஸூர்யதுல்யயாதா2த்ம்யசரமம் விதியில் காணும் ப்ரத2மமத்4யமத3ஶைகளைப்பகல்விளக்கும் மின்மினியுமாக்கும்',{23வது ஸூத்ரம்} 'ஆழ்வார்கள் ப4க3வத்ப்ரஸாத3த்தாலே பெற்ற பாரதந்த்ர்யபே4ாக்3யதைகள் ஸூர்யதுல்யயாதா2த்ம்யசரமமாகிறன. ருஷிகள் ஶாஸ்த்ரத்தாலே பெற்ற ஶேஷத்வபே4ாக்த்ருத்வங்கள் (விதியிற்காணும்) ப்ரத2மமத்4யமத3ஶைகளாகிறன.
(மண்டினுருமித்யாதி3) {''மண்டினரும் மற்றையாரும் ஆஶ்ரயம்'' என்று 28வது ஸூத்ரம்} அதாவது "கண்டியூரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர்மல்லையென்று மண்டினார்" என்று உகந்தருளின நிலங்களிலே அத்யபி4நிவிஷ்டராயிருக்கிற ப்ரபந்நர் கைங்கர்யத்துக்கு ஆஶ்ரயம் "விளக்கினை விதியிற் காண்பார்" என்று கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்ன மற்றையாரான உபாஸகர் கர்மத்துக்கு ஆஶ்ரயமென்கை' என்றும், மேலே பல ஸூத்ரவ்யாக்2யாநங்களிலும் பரக்க அருளிச்செய்தார். திருநெடுந்தாண்டகத்திலே, "கல்லெடுத்து" என்கிற பாட்டின் வ்யாக்2யாநத்திலே 'அஶக்தாதி4காரமிது, ஶக்தாதி4காரம் ஸாத4நாந்தரங்கள்' என்கிற வார்த்தை நம் ஆசார்யர்கள் கோ3ஷ்டியிலே புகுரக்கடவதன்றியேயிறேயிருப்பது' என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை நிஷ்கர்ஷித்தருளினார்.

பிள்ளைலோகாசார்யரும் முமுக்ஷுப்படியிலே 'கொண்டிப் பசுவுக்குத் தடிகட்டி விடுவாரைப்போலே, அஹங்காரமமகாரங்களால் வந்த களிப்பற்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்காக' என்று அருளிச்செய்தார். பெரியஜீயர் இதின் வ்யாக்2யாநத்திலே 'ஆப்தனான வேத3புருஷன் உபாயாந்தரங்களை விதித்தது, பட்டிதின்று திரிகிற பசுவுக்கு வசப்படுகைக்கு' என்றித்யாதி3 அருளிச்செய்தருளினார்.

ஶ்ரீவசநபூ4ஷணத்திலே 'வேதா3ந்தங்கள் உபாயமாக விதி4க்கிறபடியென்? என்னில், ஔஷத4ஸேவை பண்ணாதவர்களுக்கு அபி4மதவஸ்துக்களிலே அத்தைக் கலசியிடுவாரைப்போலே, ஈஶ்வரனைக்கலந்து விதி4க்கிறதித்தனை. இத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக. இதுதான் பூர்வவிஹிதஹிம்ஸை போலே விதி4நிஷேத4ங்களிரண்டுக்கும் குறையில்லை. அத்தை ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸத்துக்காக விதி4த்தது, இத்தை ஸ்வரூபவிஶ்வாஸத்துக்காக விதி4த்தது. அதுதோல் புரையே போம். இது மர்மஸ்பர்ஶி' என்று அருளிச்செய்தார். ஆகையால் 'ப4க்தி ஶக்தாதி4காரம், ப்ரபத்தி ஶக்திஹீநாதி4காரம்' என்னவொண்ணாது என்றதாயிற்று.

இதி ஸித்3தா4ந்த:

அத2 பூர்வபக்ஷ:

ப்ரத்யேகோபாயதா ந ப்ரதிநியமவதாம் கர்மயோகா3தி3காநாம்

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே – இருபத்தொன்பதாமதி4காரத்திலே '"ஸர்வத4ர்மாந்" ப3ஹுவசநத்தாலே – ஸபரிகரங்களாய் நாநாப்ரகாரங்களான உபாஸநங்களையெல்லாம் சொல்லுகையிலே தாத்பர்யம். புருஷோத்தமத்வஜ்ஞாநம் ஸர்வவித்3யைகளுக்கும் உபகாரகமான தத்த்வஜ்ஞாநமாத்ரமாகவும், அவதாரரஹஸ்யசிந்தநம் அநுஷ்டி2க்கிற உபாஸநாதி3களுடைய ஶீக்4ரநிஷ்பத்திஹேதுவாகவும், தே3ஶவாஸாதி3கள் உபாயவிரோதி4பாபக்ஷயஹேதுக்களாய்க் கொண்டு உபாயநிஷ்பாத3கங்களாகவும் ஶ்ரீகீ3தாபா4ஷ்யாதி3களிலே ஸமர்த்தி2க்கையாலே, இவற்றை ஸாக்ஷாந்மோக்ஷோபாயங்களாக்கி அங்கி3ப3ஹுத்வவிஷயமான ப3ஹுவசநத்தாலே விவக்ஷிக்கிறதென்கையுசிதமன்று. "நாநாஶப்3தா3தி3பே4தா3த்" என்கிறபடியே இவையொழியவும் ஸத்3-வித்3யாத3ஹரவித்3யாதி3பே4த3த்தாலே அங்கி3ப3ஹுத்வம் கிடக்கையால் இப்ப3ஹுவசநம் ஸார்த்த2ம்' என்று சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷக்3ரந்த2:

அத2 ஸித்3தா4ந்த:
ததி3தரஶரணந்யஸ்வதந்த்ராணி நைவ

"ஜ்ஞாநப4க்த்யந்விதம் கர்ம ஜநகாதி3ஷு த்3ருஶ்யதே। கர்மப4க்த்யந்விதம் ஜ்ஞாநம் ப்ராயேண ப4ரதாதி3ஷு ॥ கர்மஜ்ஞாநாந்விதா ப4க்தி: ப்ரஹ்லாத3ப்ரமுக2ாஶ்ரயா" என்று கர்மாதி3கள் ஸ்வதந்த்ரங்களாக ஶாஸ்த்ரோக்தங்களாகையாலும், புருஷோத்தமத்வஜ்ஞாநாதி3கள் ஸர்வவித்3யாஸாத4ாரணங்களானாலும் ப்ரபத்திபோலே ஸ்வதந்த்ரமாகக் குறையில்லாமையாலும், இவற்றை ப்ரத4ாநமோக்ஷஸாத4நமாக்கி ப3ஹுவசநார்த்த2மாகச் சொல்லுகை உசிதக்ரமம். ஆகையிறே ஶரணாக3திக3த்3யவ்யாக்2யாநத்திலே '(ஸர்வத4ர்மாம்ஶ்ச) 'த4ர்ம'ஶப்3த3த்தாலே உபாயரூபமான கர்மயோகா3தி3களைச் சொல்லுகிறது' என்று ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார். ரஹஸ்யாம்ருதத்திலே '"த4ர்மாந்" என்கிற ப3ஹுவசநம் – கர்மஜ்ஞாநப4க்திரூபத்தாலே அவைதான் மூன்றுவகையாய்ப் பலவாயிருக்குமென்கிறது. இவை மூன்றும் தன்னில் தான் ஸஹகாரிகளாய்க்கொண்டு தனித்தனியே புருஷார்த்த2த்துக்கு ஸாத4நமாயிருக்கும். எங்ஙனே கண்டதென்னில், ஜ்ஞாநப4க்திகளோடே கூடின கர்மம் ஜநகாதி3கள் பக்கலிலும், கர்மப4க்திகளோடே கூடின ஜ்ஞாநம் ஆதி3ப4ரதாதி3கள்பக்கலிலும் கர்மஜ்ஞாநங்களோடே கூடின ப4க்தி ப்ரஹ்லாத3ாதி3கள்பக்கலிலும் காணப்பட்டது. அவ்வோ க்ரியைகளை ப்ரத4ாநமாக அநுஷ்டி2க்கிற கர்த்தாக்களுடைய பே4த3த்தாலே மூன்றாகச்சொல்லப்பட்டது. ஆகையாலேயிறே ப4க3வச்ச2ாஸ்த்ரத்தில் கர்மாத்3யுபாயங்கள் மூன்று என்றும், ப்ரபத்தி சதுர்த்தே2ாபாயமென்றும் சொல்லப் படுகிறது,' என்று வாதி3கேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்தார்.

முமுக்ஷுப்படி சரமஶ்லோகப்ரகரணவ்யாக்2யாநத்திலே, 'இனி மேல் ப3ஹுவசநார்த்த2த்தை அருளிச்செய்கிறார்' என்று தொடங்கிப்பெரிய ஜீயர் அருளிச்செய்தவற்றையும் கண்டுகொள்வது.

இதி ஸித்3தா4ந்த:

அத2 பூர்வபக்ஷ:
ஸாத்4யோபாயேந ஸித்3தி4ம்ப4வதி

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே–இருபத்துமூன்றாமதி4காரத்திலே–'க்ருபாவிஶிஷ்டனான ஈஶ்வரன் – "க்ருஷ்ணம் த4ர்மம் ஸநாதநம்" என்கிறபடியே ஸித்3தே4ாபாயம். இவனுக்கு ப்ரஸாத3கங்களான ப4க்திப்ரபத்திகள் ஸாத்4யோபாயங்கள்' என்றும், ரஹஸ்யரத்நாவளீஹ்ருத3யத்திலே 'மோக்ஷோபாயமான ஸாத்4யோபாயம் ப4க்தியென்றும் ப்ரபத்தி என்றும் இரண்டுபடியாயிருக்கும்' என்றும் சொல்லப் பட்டது. ஜ்ஞாநத்3ரவ்யமும் இதினுடைய ஸர்வவிஷயவிகாஸத்துக்கு ஸ்வரூபயோக்3யதாரூபையான ஶக்தியும் நித்யங்களாகையாலே அவற்றில் ஆவிர்பா4வஶப்3த3ம் முக்2யமென்கிற உக்தியாலே மோக்ஷமும் என்றதாய்த்து. {இந்த பங்க்திக்கு ஆகரம் காணவில்லை.}

இதி பூர்வபக்ஷக்3ரந்த:
அத2 ஸித்3தா4ந்த:
ஸாத்4யோபாயேந ஸித்3தி4ம் ந ப4வதி

ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே 'மற்றொன்று கண்ணனல்லால் என்கிற வைகல் வாழ்தலான ஸித்3தே4ாபாயம்' என்று அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்தார். தத்3வ்யாக்2யாநத்திலே – '"குற்றமில் சீர் கற்றுவைகல் வாழ்தல்" என்கிற யாவதா3த்மபா4வியான கு3ணாநுப4வத்துக்கு உடலான ஸித்3தே4ாபாயத்தை' என்றும், '"யாதுமில்லை மிக்கதனில்" என்று தொடங்கி இவனையொழிய வேறொன்றை 'ரக்ஷகம்' என்று பற்றினவர்கள் பண்டு நின்றநிலையும் கெட்டு அநர்த்த2ப்பட்டுப்போவர்கள்' என்றும் அருளிச்செய்தார் பெரியஜீயர்.

நான்முகன்திருவந்தாதியிலே திருமழிசைப்பிரான் "செயல் தீரச் சிந்தித்து வாழ்வாரே வாழ்வார் சிறுசமயப்பந்தனையார் வாழ்வேல் பழுது" என்று ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு உடலாகச் செய்யக்கடவதொரு ப்ரவ்ருத்தியில்லாதபடி ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யத்தை அநுஸந்தி4த்து எம்பெருமானே நிர்வாஹகன் என்று அவன்தலையிலே ஸர்வப4ரத்தையும் பொகட்டு தத்3கு3ணாநுப4வம் பண்ணி வாழுமவர்களே பழுதற வாழுமவர்கள். அந்யஸாபேக்ஷமாகையாலே அதிக்ஷுத்3ரமாய் ப்ரதிபுருஷம் தத்தத்3ருச்யநுகு3ணமாக வ்யவஸ்தி2தமாய் து3:க2ஹேதுவான அஹங்காரமமகாரக3ர்ப்ப4மாகையாலே ப3ந்த4கமாயிருக்கிற கர்மாத்3யுபாயவிஶேஷங்களைப்பற்றி நிற்கிறவர்களுடைய வாழ்வாமாகில் நிஷ்ப்ரயோஜநமாயிருக்கும் என்று அருளிச்செய்கையாலே ஸாத்4யோபாயத்தாலே ஸித்3த4ப்ராப்தியில்லை என்றதாய்த்து.

இதி ஸித்3தா4ந்த:

அத2 பூர்வபக்ஷ:

விஸத்3ருஶம் ப்ராப்யமென்கிறதுவும் பூர்வபக்ஷக்3ரந்த2த்திலே ஶாப்3த3மாகவுண்டாகில் அவ்விடங்களிலே கண்டு கொள்வது. 'ஸாத்4யோபாயேந ஸித்3த4ம் ப4வதி' என்கிறத்தாலே அது ஆர்த்த2மாகில், தந்நிராகரணத்தாலே இதுவும் நிராக்ருதமென்று கொள்வது.

இதி பூர்வபக்ஷக்3ரந்த2:

அத2 ஸித்3தா4ந்த:
ஸத்3ருஶம் ப்ராப்யம்

ஸ்ரீவசநபூ4ஷணத்திலே, 'ரத்நத்துக்குப் பலகறைபோலேயும், ராஜ்யத்துக்கு எலுமிச்சம்பழம் போலேயும் ப2லத்துக்கு ஸத்3ருஶமன்று' என்று பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தார். பெரியஜீயரும் அதின் வ்யாக்2யாநத்திலே 'பரமோதா3ரனான ஈஶ்வரன் இவன் பக்கல் ப4க்திமாத்ரமே பற்றாசாக பரமபுருஷார்த்த2லக்ஷணமோக்ஷத்தைக் கொடுத்தாலும் ப2லத்துக்கு இது ஸத்3ருஶஸாத4நமன்று என்கை' என்று அருளிச்செய்தார். க3த்3யவ்யாக்2யாநத்திலே 'ப4க்தி ப்ராப்யத்துக்கு விஸத்3ருஶமாயிருக்கும். இது அதுக்கு எதிர்த்தட்டாம்படி ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்3ருஶமாயிருக்கும்' என்று ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்தார்.

இதி ஸித்3தா4ந்த:
அத2 பூர்வபக்ஷ:
அந்யேந சாந்யத்

இதுவும் பூர்வபக்ஷக்3ரந்த2ங்களிலே ஶாப்3த3மாய் உண்டான விடங்களிலே கண்டுகொள்வது. 'ஸாத்4யோபாயேந ஸித்3த4ம் ப4வதி' என்கிறத்தாலே ஆர்த்த2மாகில், தந்நிராகரணத்தாலே ஏதந்நிராகரணமும் ஸித்3த4ம்.

இதி பூர்வபக்ஷக்3ரந்த2:

அத2 ஸித்3தா4ந்த:
அந்யேந நாந்யத்

அவன்திருவடிகளுக்கு அவன் திருவடிகளே உபாயமென்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தார். "அஃதே உய்யப்புகுமாறு" என்றும், "திருநாரணன்தாள் காலம் பெறச்சிந்தித்து உய்ம்மினோ" என்றும் அருளிச்செய்தாரிறே. 'நான் சொன்னதுவே உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உபாயமும், உபேயமும்' என்று தத்3வ்யாக்2யாதாக்களும் அருளிச்செய்தார்கள்.

முமுக்ஷுப்படியில் த்3வயப்ரகரணத்திலே '"சரணௌ ஶரணம்" என்கையாலே ப்ராப்யம்தானே ப்ராபகம் என்கிறது' என்று பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தார். இந்த பக்ஷத்துக்கு பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகள்

அபரிமிதங்களென்று விவேகிகள் கண்டு கொள்வது.

இதி ஸித்3த4ாந்த:

அத2 பூர்வபக்ஷ:
த்யாக3: ஸித்3த4ாநுவாத3:

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே சரமஶ்லோகாதி4காரத்திலே
'இவ்வநுவாத3த்துக்கு, அதி4காரிவிஶேஷத்தைக்காட்டு-
கையே ப்ரயோஜநம். அதில், 'பரி' என்கிற உபஸர்க்க3ம்
அதி4காரபௌஷ்கல்யத்தை விவக்ஷிக்கிறது.' "அநித்ய-
மஸுக2ம் லோகமிமம் ப்ராப்ய ப4ஜஸ்வ மாம்"என்கிற-
விடத்தில், 'ப்ராப்ய' என்கிறது விதி4யன்றிக்கே 'ப்ராப்ய
வர்த்தமாநஸ்த்வம்' என்று வ்யாக்2யாதமானாப்போலே,
இங்கு 'பரித்யஜ்ய ஸ்தி2தஸ்த்வம்' என்று விவக்ஷிதமாகக்
கடவது. இப்படி அர்த்தா2ந்தரங்களிலும் ப்ரயோக3ம்
உண்டாகையாலே "த்வா"ஶ்ருதிமாத்ரத்தைக்கொண்டு
த்யாக3ம் அங்க3மென்னவொண்ணாது' என்றும், 'இங்ங-
னன்றிக்கே, கர்மயோக3ம், ஜ்ஞாநயோக3ம், ப4க்தியோக3ம்
என்கிற த4ர்மங்களினுடைய ஸ்வரூபத்யாக3ம் ப்ரபத்திக்கு
அங்க3மென்னும் பக்ஷத்தில், ப்ரபத்தி ஸர்வாதி4கார-
மன்றிக்கே ஒழியும். த4ர்மாநுஷ்டா2நஶக்தனுக்கிறே
அவற்றினுடைய த்யாக3த்தை விதி4க்க வேண்டுவது. இது
ப3ஹுப்ரமாணஸித்3த4மான கார்ப்பண்யமாகிற அங்க3த்-
துக்கும், "புகலொன்றில்லாவடியேன்", "குலங்களாய",
"குளித்துமூன்று" "ந த4ர்மநிஷ்டோ2ஸ்மி" இத்யாதி3க-
ளிலே ப்ரஸித்3த4மான அகிஞ்சநாதி4காரமென்கிற ஸம்ப்ர-
தா3யத்துக்கும் விருத்3த4மாம். ஈஶ்வரனைப்பற்ற அத்யந்த-
பரதந்த்ரதையாலே உபாயாந்தரங்களுக்கு க்ஷேத்ரஜ்ஞன்
நித்யாஶக்தனென்று காட்டி இவனுக்கு அவற்றினுடைய
த்யாக3த்தை விதி4க்கிறதென்னுமது - ஸர்வஶாஸ்த்ரஸ்வ-
வசநஸ்வப்ரக்ருத்யாதி3விரோத4த்தாலே அத்யந்தபரி-
ஹாஸ்யம். அப்போது துல்யந்யாயதையாலே "வ்ரஜ"
என்கைதானும் க4டியாது. உபாயாந்தரங்களுக்கு ஜீவாத்மா

நித்யாஶக்தனென்கை தங்களுக்கு அநிஷ்டமான அநுவாத3-
பக்ஷத்துக்கு ஸ்தி2ரீகரணம் பண்ணினபடியாமத்தனை'
என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷக்3ரந்த2:

அத2 ஸித்3த4ாந்த:
த்யாக3ஶ்சாங்க3ம் ப்ரபத்தே:

முமுக்ஷுப்படியிலே,'(பரித்யஜ்ய) த்யாக3மாவது-உக்தோபா-
யங்களை அநுஸந்தி4த்து ஶுக்திகையிலே ரஜதபு3த்3தி4 பண்-
ணுவாரைப் போலேயும், விபரீதத்3ஶாக3மநம் பண்ணுவா-
ரைப்போலேயும் அநுபாயங்களிலே உபாயபு3த்3தி4 பண்-
ணினோம் என்கிற பு3த்3தி4விஶேஷத்தோடே த்யஜிக்கை.
"பரி" என்கிற உபஸர்க்க3த்தாலே, பாதகாதி3களை விடுமா
போலே ருசிவாஸனைகளோடும்கூட மறுவலிடாதபடி விட
வேணுமென்கிறது. 'ல்யப்'பாலே, ஸ்நாத்வா பு4ஞ்ஜீத
என்னுமாபோலே உபாயாந்தரங்களை விட்டே பற்றவேணும்
என்கிறது' என்றும், தனி சரமத்திலே '"த்யஜ்ய" என்கிற
'ல்யப்'பாலே "ஸ்நாத்வா பு4ஞ்ஜீத" என்கிறபடியே உபாய-
ஸ்வீகாரத்துக்கு உபாயாந்தரத்யாக3த்தினுடைய அங்க3த்வம்
சொல்லுகிறது. யாக3த்திலே இழியுமவனுக்கு தத்3வ்யதிரிக்த
ஸர்வத4ர்மத்யாக3ம் அங்க3மாகிறாப்போலே இதுவும் ஆத்ம-
யாக3மாகையாலே தத்3வ்யதிரிக்தஸர்வத4ர்மத்யாக3ம் அங்க3மா-
கக் கடவதென்றும் முன்பே சொல்லிற்று. இத்தால் ஶாஸ்த்ர-
வையர்த்2யமும் பரிஹரிக்கப்பட்டது. விட்டே பற்றவேணு-
மாகில் ஸர்வாதி4காரத்வப4ங்க3ம் வாராதோவென்னில்,
அஶக்தனுமாய் அயோக்3யனுமானவன் ஸ்வரூபஜ்ஞாநவை-
ஶத்3யத்தாலே விட்டுப்பற்றக்கடவன். அல்லாதவர்களும்
உக்தலக்ஷணத்தாலே அஶக்தராயிருக்குமத்தனைபோக்கி,
ஸர்வத்திலும் அஶக்தராயிருப்பாரொருத்தருமில்லையே.
அவர்களும் விக்4நவிளம்ப3ாதி3ப4யமுடையராகில் யதா2-
யோக்3யம் விட்டுப்பற்றக்கடவர்கள். ஆகையாலே ஸர்வா-

தி4காரத்வப4ங்க3ம் வாராது. இப்படிக்கொள்ளாதே ஸர்வோபாயஶூந்யனுக்கு இது உபாயமென்னும் பக்ஷத்தில், ஸர்வோபாயஶூந்யராயிருப்பாரொருத்தரும் இல்லையாகையாலே அந்த பக்ஷத்துக்கும் இந்த தூ3ஷணம் வருமாகையாலே த்யாக3ம் அங்க3மென்கிறவிது உபபந்தம்' என்றும் பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தார்.

ரஹஸ்யத்ரயத்திலே இவ்விடத்திற்பரிஹாரம் சொல்லப்படுகிறது. விளம்பா3க்ஷமனான புருஷனுக்கு சிரகாலஸாத்4யமான உபாயங்களில் து3ஷ்கரத்வாதி3யடியான ஸ்வத: பரித்யாக3மும், உபாயஶூந்யத்வமடியான ஶோகோத3யமும் கூடும். அதின் விரோதி4யைப்பார்த்தாலும் அநாக3தமான அநந்தகாலத்திலும் ஸந்தாரோபாயம் காணவரிதென்று உபாயாந்தரது3ஷ்கரத்வத்தை நச்சி க3த்3யத்திலே பா4ஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். இப்படி ஸ்வதஸ்ஸித்3த4த்யாக3ம் ஸம்ப4விக்கிலும், இங்கு சொல்லுகிறபடி த்யாக3ம் அதுவன்று. அதாவது, இவ்விஷயத்தில் விதி4க்கப்படுகிற ப்ரபத3நத்தினுடைய ஸ்வரூபம் உபாயாந்தரஸம்ஸர்க்க3த்தை ஸஹியாது என்னுமிடம் வசநப3லத்தாலே கொள்ளவேணும். அந்த உபாயாந்தரஸம்ஸர்க்கா3ஸஹத்வமாகிற உபாயஸ்வரூபம் இவ்விடத்தில் வேறொரு ப்ரமாணத்தாலே காணவொண்ணாமையாலே ஶாஸ்த்ரவிதி4யை அபேக்ஷித்திருக்கும். இத்தாலேயிறே 'ஸர்வ'ஶப்3த3த்துக்கு அர்த்த2பூர்த்தி. அல்லாதபோது நிரவஶேஷத்யாக3ம் ஸித்3தி4யாதே. தானே உபாயங்களை து3ஷ்கரமென்று விட்டவனுக்கு ஶக்யாம்ஶம் அநுவர்த்தித்தால் விரோத4மில்லை.

ரஹஸ்யாம்ருதத்திலே, 'இன்னமும் அநுவாத3பக்ஷத்திலே த்யாக3ம் து3ஷ்கரத்வமடியாகவாகை ராஜஸமாய்க்கொண்டு ஜ்ஞாநகார்யமல்லாமையால் நிஷ்ப்ரயோஜநமாம். அதாவது, காயக்லேஶப4யத்தாலே கர்மத்தை து3:க2கரமென்று ஸ்வரூபேண விட்டவன் ராஜஸத்யாக3ம் பண்ணினனாகையாலே, த்யாக3ப2லமான கஷாயபாகமநோநைர்மல்யஜ்ஞாநோத்பத்த்யபி4வ்ருத்3தி4களைப்பெறான் என்று த்யாக3த்தை

வித்3யோபதே3ஶத்திலே ஶரண்யன்தானே அருளிச்செய்தான். அந்த ந்யாயத்தாலே இந்த அதி4காரிகளுக்கும் து3ஷ்கரம் என்று விடுமளவில் நிரவஶேஷத்யாக3ம் கூடாமையாலே த்யாக3ப2லமான ஆகிஞ்சந்யம் ஸித்3தி4யாது. விதே4யபக்ஷத்தில், த்யாக3ம் ஶாஸ்த்ரமாகையாலும், ஸாத்விகமாகையாலும், ஜ்ஞாநகார்யமேயாயிருக்கும்' என்றும், ஆகையால் ஸர்வோபாய ஸம்ஸர்க்கா3ஸஹமாநப்ரபத3நஸ்வரூபம் விதே4யமாகையாலே இவ்விடத்தில் ஸர்வத4ர்மத்யாக3த்தினுடைய விதே4யத்வம் மிகவும் உபபந்நம்' என்று வாதி3கேஸரி அழகியமணவாள ஜீயர் அருளிச்செய்தார். 'சிலர், 'இங்கு த்யாக3த்தை விதி4க்கிறதன்று, அநுவதி3க்கிறது' என்பர்கள். அதுக்கு ஶப்3த3ஸ்வாரஸ்யமில்லாமையாலே, த4ர்மத்யாக3விஶிஷ்டமான ஶரணாக3தியை விதி4க்கிறதென்று ஆழ்வான் பணிக்கும்' என்று சரமரஹஸ்யத்திலே நயினாராச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

இதி ஸித்3தா4ந்த:

அத2 பூர்வபக்ஷ:
ப்ரணவவிரஹித: அஷ்டாக்ஷரத்வம் மநோஶ்ச

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே மூலமந்த்ராதி4காரத்திலே, "ந ஸ்வர: ப்ரணவோங்கா3நி நாப்யந்யவித4யஸ்ததா2 । ஸ்த்ரீணாம்ஶ்ச ஶூத்3ரஜாதீநாம் மந்த்ரமாத்ரோக்திரிஷ்யதே" என்கிறபடியே ப்ரணவமொழிந்தபோது, "தத்ரோத்தராயணஸ்யாதி3: பி3ந்து3மாந் விஷ்ணு ரந்தத: । பீ3ஜமஷ்டாக்ஷரஸ்ய ஸ்யாத்தேநாஷ்டாக்ஷரதா ப4வேத்" என்கிறப்ரக்ரியையாலே எட்டெழுத்தும் அநுஸந்தே4யமாக விதி4க்கப்பட்டது' என்று சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷக்3ரந்த2:

அத2 ஸித்3தா4ந்த:

ப்ரணவவிரஹத: அஷ்டாக்ஷரத்வம் மநோரம்ச

'இதினுடைய அஷ்டாக்ஷரத்வம் சொல்லுகிறவிடத்தில், "ஓமித்யேகாக்ஷரம்" என்று ப்ரணவத்தை ஓரக்ஷரமாகவும், "நம இதி த்3வே அக்ஷரே" என்று நமஸ்ஸை இரண்டு அக்ஷரமாகவும், "நாராயணாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி" என்று நாராயணபத3த்தை அஞ்சக்ஷரமாகவும் ஶ்ருதி சொல்லுகை-யாலே, ஸமஸ்தமான நாராயணபத3த்தில் நாரபத3த்-தைப்பிரித்து ஷட3க்ஷரமாக்கி, ப்ரணவத்தையொழிய அஷ்டாக்ஷரத்வம் சொல்லுமவர்களுடைய பக்ஷம் அவைதி3க-மாகையாலே அநாத3ரணீயமாகக்கடவது' என்று முமுக்ஷுப்-படி வ்யாக்2யாநத்திலே பெரியஜீயர் அருளிச்செய்தார்.

"நஸ்வர:ப்ரணவோங்கா3நி" இத்யாதி3கள், நாரதீ3யாஷ்-டாக்ஷரப்3ரஹ்மவித்3யையிலே ஜபப்ரஸ்தாவபடி2தமாகை-யாலே ஸ்த்ரீஶூத்3ராதி3களுக்கு ப்ரணவாதி4காரநிஷேத4ம் ஜபவிஷயமாமத்தனையென்று தத்வஜ்ஞர் தெளிந்து கொள்வர்கள். ஆகையால் 'விரோதா4தி4கரணந்யாயத்தாலே ஶ்ருதிவிருத்3த4ஸ்ம்ருதி அப்ரமாணமாகையாலே அநாத3ர-ணீயம்' என்று நிர்வஹித்து, "ந ஸ்வர:" இத்யாதி3வசநத்-துக்கு க3தி கல்பிப்பதும் அவிவக்ஷிதமென்று கொள்வது. {ரஹஸ்யத்ரயஜீவாது முதலிய ரஹஸ்யக்3ரந்த2ங்களில் இப்படி க3தி கல்பிக்கப்பட்டது காண்க}

இதி ஸித்தாந்த:

அத2 பூர்வபக்ஷ:
ஸ்ருஷ்ட்யாதௌ3 நைவ ஶக்தி: ஸ்பு2டமதிமஹதாம் நித்யமுக்தாதி3காநாம்

ஸ்தோத்ரபா4ஷ்யத்திலே {ஸ்தோத்ரரத்நே த்வதா3ஶ்ரிதாநாம் ஜக3து3த்3ப4வஸ்தி2தி இத்யாதி3விம்ஶஶ்லோகபா4ஷ்யே} 'ஏவம் முக்தாநாம் ஜக3த்3வ்யாபாரே ஶக்திரஸ்தி, தத்ப்ராப்திர்-நாஸ்தீதிபக்ஷே஽பி ந விசாரார்ஹ:, ந ஹி முக்தாநாம்

ஸர்வஶரீரித்வம், அஶ்ருதத்வாத், அநுபபத்தேஶ்ச। தத3பா4வே கத2ம், "ப3ஹுஸ்யாம்" இதி ஸங்கல்பஶக்தி: தத2விதா4-ஶக்திஶாலிந: தத3ப்ராப்திஶ்சாத்ர து3ர்வசா, ததை2வ நித்யா-நாமபி। உக்தம் ஹி பா4ஷ்யே அநந்தபத3வ்யாக்2யாநே - 'ஸாதிஶயஸ்வரூபஸ்வகு3ணா: நித்யா வ்யாவ்ருத்தா:' இதி। அத: யதோ2க்த ஏவார்த்த2:', 'ஜக3த்ஸ்ருஷ்ட்யாதி3பா4ர: அஸ்மிந் ஸமர்ப்பித இதி கேஷாஞ்சித் வ்யாக்2யாநம் து ப4க3வதத்3ருதத்ப்ரபா4வாதிஶயப்ரஶம்ஸார்த்த2ம்। ஏகஸ்-யைவ ஹி ஸர்வஶரீரிண: "ப3ஹுஸ்யாம்" இதி ஸங்கல்ப-க்ஷமத்வமிதி ப்ராகே3வ ஸ்தா2பிதம்। அத ஏவ ஹி "ஶ்ரீமதி விஷ்வக்ஸேநே ந்யஸ்தஸமஸ்தாத்மைஶ்வர்யம்" இதி ஶ்ரீவைகுண்ட2க3த்3யோக்திரபி, ப4க்தாநாம் ஸ்வாமிநோ வா விக்ருப்ரஶமநே பரிஜநநியோகா3தௌ3 ச யோஜநீயா। விஷ்வக்ஸேநமந்த்ரே து "விஶ்வம் ஸ்ருஜ" இதி பத3ம் முக்தவத் ப்ரபூ4தஸ்ருஷ்டிமாத்ரவிஷயபரம், விஶேஷ்யபூ4த-பரமாத்மபரம் வா நேதவ்யம்' என்று சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷக்3ரந்த2:

அத2 ஸித்3தா4ந்த:
ஸ்ருஷ்ட்யாதௌ3 சாஸ்திஶக்தி:ப்ரபு4நியமநதோ நித்யமுக்தாதி3காநாம்

விஷ்வக்ஸேநமந்த்ரத்திலே,"விஶ்வம் ஸ்ருஜே" என்று இவருக்கு ஸ்ரஷ்ட்ருத்வம் கண்டோ2க்தம். "ஸங்கல்பமாத்ரா-வக்லுப்தஜக3ஜ்ஜந்மஸ்தி2தித்4வம்ஸாதி3கே ஶ்ரீமதி விஷ்வக்-ஸேநே ந்யஸ்தஸமஸ்தாத்மைஶ்வர்யம்" என்று ஶ்ரீவைகுண்ட2-க3த்3யத்திலே பா4ஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். ஆகையாலே, 'நித்யமுக்தாதி3களுக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாதி3யில் ஶக்தியில்லை' என்கை, எம்பெருமானார் தி3வ்யஸூக்திக்கு அத்யந்த-விருத்3த4மாகையாலே எம்பெருமானார் த3ர்ஶநஸ்த2ராலே அத்யந்தபரிஹாஸ்யமாயிருக்கும். 'தம்முடைய ஸங்கல்பத்-தாலே ஜக3த்ஸ்ருஷ்டிஸ்தி2திஸம்ஹாரங்களைப்பண்ணக்-கடவ ஸேனைமுதலியார் தொடக்கமான தி3வ்யபுருஷர்களும்

வரிசையிலே ஸேவித்திருக்க' என்கிறபடியே ஶ்ரிய:
பதியான ஸர்வேஶ்வரன்தானே தன்னுடைய உப4யவிபூ4தி-
யையும் அன்னபுகழ் முடும்பையண்ணலுலகாசிரியருக்கு
ஸாக்ஷாத்கரிப்பிக்க, அப்படியே விஶத3விஶத3தரவிஶத3-
தமமாக உப4யவிபூ4தியையும் யதா2வஸ்தி2தஸ்வரூபஸ்வபா4வ-
மாக ஸாக்ஷாத்கரித்த ப்ரகாரத்துக்குப் பாசுரமிட்டருளின
அர்ச்சிராதி3யிலும், 'இதில் நித்யராவார் ஒருநாளும்
ஸம்ஸாரஸம்ப3ந்த4மாகிற அவத்3யமின்றிக்கே நிரவத்3ய-
ராய் "வானிளவரசு வைகுந்தக் குட்டன் வாசுதேவன்"
என்கிற வைகுண்ட2நாத2னுக்கு, "விண்ணாட்டவர் மூதுவர்"
என்கிறபடியே பட்டம் கட்டுகைக்கு உரியராம்படி மூப்ப-
ரான மந்த்ரிகளாய் ஈஶ்வரநியோகா3த் ஸ்ருஷ்டிஸ்தி2தி-
ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணவும் ஶக்தராய்' என்றும், ஸ்தோத்ர-
ரத்நத்தில்,"த்வத3ாஶ்ரிதாநாம்"என்கிற ஶ்லோகவ்யாக்2யாநத்-
தில், 'தேவரை தூரநின்று ஆஶ்ரயிக்கிற ப்3ரஹ்மாதி3கள்
ஸ்ருஷ்டிஸ்தி2திஸம்ஹாரகர்மங்களை உபதே3ஶக்ரமத்தாலே
பெற்று ஸம்ஸாரவிமோசநத்தைப்பண்ண ஶக்தரான
பின்பு, அநந்யப்ரயோஜநராயாஶ்ரயிக்குமவர்கள் அவற்றைச்
செய்யப் பார்த்தால் லீலையாகாநின்றது. முக்தர் தேவரோடே
லீலாரஸம் அநுப4விக்கும்போது ஸங்கல்பத்தாலே ஜாத்யா-
தி3களை ஸ்ருஷ்டித்திறே அநுப4விப்பது. "ஸங்கல்பாதே3வ
தச்ச்2ருதே:" "ஸங்கல்பாதே3வாஸ்ய பிதரஸ்ஸமுத்திஷ்-
ட2ந்தே" ஜக3த்ஸ்ருஷ்ட்யாதி3ப்ராப்தியில்லாமைபோக்கி,
ஶக்தியில்லாமையாலே தவறுகிறாரல்லர்' என்று ஆச்சான்
பிள்ளை அருளிச்செய்தருளினார்.

ப்3ரஹ்மாதி3களுடைய ஏகதே3ஶஸ்ரஷ்ட்ருத்வாதி3ஶக்தி
ஈஶ்வராதீ4னையாகிறாப்போலே நித்யமுக்தருடைய ஸகல-
ஜக3த்ஸ்ருஷ்ட்யாதி3ஶக்தியும் ஈஶ்வராதீ4னையிறே. ஆகையால்
நித்யமுக்தர்களுக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாதி3யில் ஶக்தி உண்டென்-
னுமிடம் உபபந்நம்.

இதி ஸித்3தா4ந்த:

அத2 பூர்வபக்ஷ:
தோ3ஷாத்3ருஷ்டிஸ்து வாத்ஸல்யம்

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே த்3வயாதி4காரத்திலே, 'இவற்றில்
வாத்ஸல்யமாவது – "தோ3ஷோ யத்3யபி தஸ்ய ஸ்யாத்"
என்கிறபடியே ஆஶ்ரிதருடைய தோ3ஷம் பாராதே அங்கீ3கரிக்-
கைக்கீடான இரக்கம்' என்றும், ரஹஸ்யரக்ஷையில்,
ப்ருது2க3த்3யாதி4காரத்திலே, 'வாத்ஸல்யம் – 'ஶரணாக3த-
வத்ஸல' இத்யாத்3யபி4ப்ரேதா ஸ்வரக்ஷணீயதயாபி4மதேஷு
தோ3ஷதிரஸ்காரிணீ ப்ரீதி:, 'தோ3ஷாணாமபி கு3ணத்வேந
த3ர்ஶநம்' இதி து அதிவாத3:' என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷக்3ரந்த2:

அத2 ஸித்3தா4ந்த:
தோ3ஷேஷு இச்சைவ வாத்ஸல்யம்

'வாத்ஸல்யம் நாம தோ3ஷேஷ்வபி கு3ணத்வபு3த்3தி4: யதா2
மாதுர்வத்ஸே' என்று ஸமந்வயாதி4கரணபா4ஷ்யஶ்ருத-
ப்ரகாஶிகையிலும், 'வாத்ஸல்யம் நாம தோ3ஷேபி கு3ண-
த்வபு3த்3தி4: யதா2 ஸத்3ய: ப்ரஸூதாயா தே4நோர்வத்ஸே'
என்று ஶரணாக3திக3த்3யஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலும் வேத3-
வ்யாஸப4ட்டர் அருளிச்செய்தார்.

ஞானஸாரத்திலே, 'அற்றமுரைக்கிலடைந்தவர்பாலம்புயை
கோன் குற்றமுணர்ந்திகழும் கொள்கையனோ– எற்றேதன்
கன்றினுடம்பின் வழுவன்றோ காதலிப்பது அன்றதனை
ஈன்றுகந்தஆ' (25–பா) என்று அருளாளப் பெருமாளெம்-
பெருமானார் அருளிச்செய்தார்.

{இது ப்ரக்ஷிப்தம்}(அதற்கு "ப்ரபந்நாந் மாத4வஸ்ஸர்வாந்
தோ3ஷேண பரிக்3ருஹ்யதே । அத்3யஜாதம் யதா2 வத்ஸம்
தோ3ஷேண ஸஹ வத்ஸலா"{பரிக்3ருஹ்யதே – பரிக்3ருஹ்-

ஞதீத்யர்த்த$_2$: । ஆர்ஷத்வாத் ந தே$_3$ாஷ:} என்று பௌராணிகப்ரமாணம் சேர்த்தருளினர் பெரிய ஜீயர்.)

"குன்றனைய குற்றம் செயினும் குணம் கொள்ளும்" "செய்தாரேல் நன்று செய்தார்", "செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள் ஞாலநாதனே!" என்றித்யாதி$_3$ ஆழ்வார்களும் அருளிச்செய்தார்கள். தே$_3$ாஷம் பே$_4$ாக்$_3$யமாகில் (தே$_3$ாஷம்) பு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வகமாகச்செய்யவேண்டி வாராதோவென்னில், வாராது. "உண்ணிலாவியவைவரால் குமைதீற்றி", "பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ", "ஐவரறுத்துத் தின்றிடவஞ்சி நின்னடைந்தேன்" இத்யாதி$_3$களிலே ஜ்ஞாநிகளுக்கு தே$_3$ாஷம் ப$_4$யாவஹமாகச் சொல்லுகையாலே பு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வகமாகச்செய்யானென்னுமிடம் {'செய்யவேண்டா என்னுமிடம்' – (க$_2$) பாட$_2$ம்} ஸித்$_3$த$_4$ம்.

தனி சரமத்திலே, 'வாத்ஸல்யமாவது – ஸத்$_3$யோஜாதமான வத்ஸத்தின்பக்கல் தே$_4$நுவுக்கு உண்டான காமம். அதாவது – சுவடுபட்டதரையிலே புல்தின்னாத பசு அன்றீன்ற கன்றின் தே$_3$ாஷத்தை தே$_3$ாஷமென்று கருதாதே தனக்கு பே$_4$ாக்$_3$யமாகக் கொள்ளுமாபோலே, ஆஶ்ரிதருடைய தே$_3$ாஷத்தைத் தன்பேறாகப் போக்கித் தன்கல்யாணகு$_3$ணங்களாலே த$_4$ரிப்பிக்கை' என்று பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தருளினர்.

இதி ஸித்$_3$த$_4$ாந்த: –

அத$_2$ பூர்வபக்ஷ:
பரது$_3$:கே$_2$ாத்$_3$த்$_4$ருதீச்ச$_2$ா த$_3$யா

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே த்$_3$வயாதி$_4$காரத்திலே, 'பரமகாருணிகத்வமாவது – ஸ்வார்த்த$_2$நிரபேக்ஷையான பரது$_3$:க$_2$நிராகரணேச்சை$_2$' என்றும், ரஹஸ்யரக்ஷையில், ப்$_4$ருது$_2$க$_3$த்$_3$யாதி$_4$காரத்திலே,'காருணிகத்வம் – அநுத்தி$_3$ஷ்டஸ்வப்ரயோஜநாந்தரபரது$_3$:க$_2$நிராகரணேச்ச$_2$ா । பரது$_3$:க$_2$-

து$_3$:கி$_2$த்வாதி$_3$கம் து ந லக்ஷணம், அவ்யாப்தே: அதிவ்யாப்தேஶ்ச । ஸர்வப்ரஶாஸிது: ஸாபராத$_4$நிக்$_3$ரஹஸ்யாபி ஶாஸ்த்ரஸித்$_3$த$_4$த்வாத், தத$_3$நுரோதே$_4$ந காருண்யம் நியந்தவ்யம்' என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷக்$_3$ரந்த$_2$:

அத$_2$ ஸித்$_3$த$_4$ாந்த:
பரது$_3$:க$_2$ாஸஹத்வம் த$_3$யா

ஸ்ரீப$_4$ாஷ்யத்திலே பலவிடங்களிலும்,'த$_3$யா ஹி நாம ஸ்வார்த்த$_2$நிரபேக்ஷா பரது$_3$:க$_2$ாஸஹிஷ்ணுதா' என்று ப$_4$ாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். திருவாய்மொழி உயர்வற உயர்நலத்தின் ஈட்டிலே, '"துயரறுசுடரடி" என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்$_4$ருஶம் ப$_4$வதி து$_3$:கி$_2$த:" என்றால் து$_3$:க$_2$நிவ்ருத்தியும் அவனதாயிருக்குமிறே. இவர் துயரற, தான் துயர் தீர்ந்தானாயிருக்கை. இத்தால், இவர் மயர்வற அவன் துயரற்றபடி' என்றும், '(அவன் மேவியுறை கோயில்) அவன் பரமபத$_3$த்தில் உள்வெதுப்போடேபோலேகாணுமிருப்பது. ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேஶத்தை அநுஸந்தி$_4$த்து 'இவை என்படுகிறனவோ' என்கிற திருவுள்ளத்தில் வெதுப்போடேயாயிற்று அங்கிருப்பது. "நோபஜநம் ஸ்மரந்" என்று கொண்டு இங்குத்தை து$_3$:க$_2$த்தை நினையாதொழிய வேண்டுவது பண்டு து$_3$:கி$_2$யாயிருந்து ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் போனவனுக்கிறே. இங்குத்தை து$_3$:க$_2$த்தை நினைக்குமாகில், அநுப$_4$விக்கிற ஸுக$_2$த்துக்குக்கண்ணழிவாகாதோ என்னும் கண்ணழிவில்லையிறே அவனுக்கு. 'பரமபத$_3$த்திலும், ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேஶத்தை அநுஸந்தி$_4$த்துத் திருவுள்ளத்தில் வெ(து)றுப்போடேயாயிற்று எழுந்தருளியிருப்பது' என்று ப$_4$ட்டர் அருளிச்செய்ய, ஆச்சானும் பிள்ளையாழ்வானும் இத்தைக்கேட்டு 'பரமபத$_3$த்திலே ஆநந்த$_3$நிர்ப்ப$_4$ரனாயிருக்கிறவிருப்பிலே

திருவுள்ளத்திலே ஒரு வ்யஸநத்தோடே இருந்தான் என்கை உசிதமோ? என்றார்கள்' என்று பண்டிதர் என்கிறவர் வந்து விண்ணப்பம் செய்ய, ' "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்4ருஶம் ப4வதி து3:கி2த:" என்றது கு3ணப்ரகரணத்திலேயோ, து3:க2ப்ரகரணத்திலேயோ' ("தோ3ஷப்ரகரணத்திலேயோ" என்றபடி) என்று கேட்கமாட்டிற்றிலீரோ?, இது கு3ணமாகில், 'கு3ணம்' என்று பேர்பெற்றவற்றில் அங்கில்லாததொன்றுண்டோ' என்று அருளிச்செய்தார். "ஸமஸ்தகல்யாணகு3ணாத்மகோஸௌ" என்னக்கடவதிறே. தன்னிச்சை2யொழிய கர்மநிப3ந்த4நமாக வருமவையில்லை என்னுமத்தனைபோக்கி அநுக்3ரஹகார்யமாய் வருமவையில்லை என்னில், முதலிலே சேதநனன்றிக்கே ஒழியுமிறே. '"ஸ ஏகாகீ ந ரமேத" என்றது – நித்யவிபூ4தியும் கு3ணங்களும் உண்டாயிருக்கச் செய்தேயிறே' என்றும் நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தருளினார்.

{ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்திலே 'விகர்த்ரு' நாமபா4ஷ்யம் அருளிச்செய்யாநின்ற ப4ட்டர், "ஸ்வார்த்த2ஹர்ஷஶோகாத்3யபா4வேபி பரார்த்த2தத்ப்ரஸக்திரதோ3ஷ: । அந்யதா2 பரது3:க2து3:கி2த்வாத3யோ கு3ணா: கத2ம் அஸ்ய ஸ்யு:" என்று வ்யக்தமாக அருளிச்செய்து போந்தாரிறே. ஸ்ரீவேத3வ்யாஸபட்டரும், "த3யா ஹி ஸ்வார்த்த2நிரபேக்ஷா பரது3:கா2ஸஹிஷ்ணுதா" என்று ஜிஜ்ஞாஸாதி4கரணஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலும், "காருண்யம் – ஸ்வார்த்த2ாநபேக்ஷயா பரது3:கா2ஸஹிஷ்ணுதா" என்று ஶரணாக2திக2த்3யஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலும் அருளிச்செய்தார். *ஆவாவென்றருள் செய்தான்* என்றும், *அடியோர்க்காவாவென்னும்* என்றும், *ஆவாவடியானிவனென்றருளாய்* என்றும், *அடியோர்க்காவாவென்றிரங்கி* என்றும், *ஆவாவென்றடியேற்கிறை இரங்காய்* என்றும், அய்யோவய்யோவென்று க்ருபை பண்ணியென்றும், க்ருபையாகிறது- பரது3:கா2ஸஹிஷ்ணுத்வமென்றும், *மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தார்கள்.

தத்வத்ரயத்திலே – ஈஶ்வரப்ரகரணத்திலே, "க்ருபை து3:கி2களுக்கு" என்கிறவிடத்தில் வ்யாக்2யாநத்திலே, "க்ருபையாவது – பரது3:கா2ஸஹிஷ்ணுத்வமாகையாலே *ஆவாரார் துணையென்றலைநீர்க்கடலுள் அழுந்தும் நாவாய்போல் பிறவிக்கடலுள் நின்று துளங்குகை முதலான து3:க2முடையவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை" என்று பெரியஜீயர் அருளிச்செய்தார்.}

ஆகையால் நம்மாழ்வார் முதலான ஆழ்வார்களும், எம்பெருமானார் முதலான ஆசார்யர்களும் ஒருமிடறாக அருளிச்செய்தருளின ஸூக்திகளுக்கு விருத்3த4மாக அர்த்த2கல்பநம் அத்யந்தாநுபபந்நம்.

இப்படிப்பிள்ளைலோகாசார்யர் பெரியஜீயர் முதலான நம் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்த அர்த்த2விஶேஷங்களுக்கே ப்ரமாணோபபத்தியில் ஸம்ப்ரதா3யமுண்டாகையாலே இதுவே ப்ராமாணிகருக்கு உபாதே3யமென்றதாயிற்று.

அழகியமணவாளநயினார் அருளிச்செய்தரஹஸ்யவிவேகம் முற்றிற்று.